

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER
AUX ÉTOILES

Nicole Jordan

Ahlaksız Teklif

Opilon®

Sadece kendi zevklerinin peşinden giden, Lord Sinclair sevgili küçük kız kardeşi Olivia bir erkekle yaşadığı yasak buluşma sonucu sakatlanıp itibarını zedeleyene kadar Londra'nın çapkınlarındandı. Sonra, kız kardeşini sakat bırakan genç asilzade Aubrey'yi yok etmek için her şeyi yapacağına yemin etti ve tüm servetini elinden aldı.

Ağabeyinin öcünü almak isteyen Vanessa Lord Sin'in sakat kız kardeşine refakatçi olmayı teklif ettiğinde, Damien bunu tek bir şartla kabul eder; Vanessa ağabeyinin borçlarını ancak onun metresi olursa silebilecektir.

Vanessa'nın bu ahlaksız teklifi kabul etmesi sonucu aralarında tutku dolu ve tehlikeli bir oyun başlar. Peki, bu anlaşma bittiğinde kalpleri bundan etkilenmemiş olarak yaşamaya devam edebilecekler midir?

Giriş

Londra, Mart 1810

İpek eşarp bileklerini şiddetli bir baskıyla acıtırken, aldığı zevk hissi de artıyordu. Arzulu esir Damien Sinclair savunmasızca uzanmış, çıplak kolları kırmızı ipekten bir eşarp ile karyolanın direklerine bağlanmıştı.

Başının hemen üzerindeki yaldızlı aynada yansımasını görebiliyordu.

İşkencecisi, güzel Elise Swann'ın üstünde, Damien'in ona baştan çıkarma oyununa ilk başladıklarında hediye ettiği zümrüt bileziği sayılmazsa, sadece muslin geceliği vardı. İnce kumaşın arkasından bakarken bedeninin kıvrımlı hatları cömertçe gözler önüne seriliyor, bileklerini süsleyen yeşil taşlar titrek mum ışığı ile parılıyordu.

Gümüş Swann ismini gümüş sarısı saçları yüzünden almış, Londra'nın en ünlü başrol oyuncusu harika bir performans sahneliyordu. İkisi de bunun metres rolü için bir seçme olduğunu biliyorlardı. Büyüleyici Swann. bu rolü almak için onu ikna etmeye niyetliydi.

"Şimdi beni sıkıca tut," diye fısıldadı Damien alaycı bir tavırla, "Benimle bütün muzip yollar denemeye niyetlisin galiba?"

"Doğrusu, niyetliyim lordum. Kontrolüm altında olmanızı yeğlerim," diye cevap verdi sessizce, tiyatro seyircilerini büyüleyecek sesiyle.

"Hazırım, tatlım."

Genç kadın komodinin üzerindeki kırbacı aldı ve adamın göğüsleri üzerinde hafifçe dolaştırdı. Damien, acaba güzel oyuncu isteksiz bir adamı tahrik etmek için gereken garip yöntemlere başvurmayı mı düşünüyor, diye merak ederek kaşlarını kaldırdı.

Damien, gençliğinde zevk ve deneyimlerle dolu bir hayat geçirmişti. Fakat skandallarla dolu şöhretine ve hâlâ yeni deneyimler arıyor olması gerçeğine rağmen fantezilerini tatmin etmek için bir sapkınlığa ihtiyaç duyacağı noktaya gelmemişti. Cinsel iştahı hâlâ güçlüydü, özellikle de güzel bayanlara karşı.

Ve Gümüş Swann da oldukça güzeldi. Anlaşılan bir o kadar zekiydi de çünkü adamın meraklı bakışlarını görünce hemen bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Sanırım," dedi düşünceli bir biçimde bakarak, "sizi kışkırtmak için bir çabaya gerek yok. Bu halinizle de yeterince tahrik olmuş durumdasınız."

Damien sevimli bir sırıtma ile karşılık verdi "Bu seni dehşete mi düşürdü?"

Güzel kadın gülümsedi. "Tam tersi, lordum."

Başını sallayarak kırbacı gösterdi. "Fazla acıyı her zaman afrodizyak olarak algılarım. Kesinlikle daha istekli olabilirsiniz."

"Belki de olabilirim."

Kırbacı halının üzerine bıraktı ve parmağını düşünür gibi alt dudağının üzerine koydu. "Bir düşüneyim. Aştaki hünerleri efsane olan bir adam... Kadınları keyiften ağılattığı söylenen bir çapkın. Bu kadar harika bir âşık nasıl eğlendirilebilir ki?"

Bileğindeki bileziğinin kopçasını yavaşça açtı. Ve giderek aşağılara uzanarak Damien'ın bedeninde gezdirmeye başladı.

"Bu sizin için yeterince yaratıcı mı, lordum?"

Damien bir kahkaha attı. "Hayal gücüne saygı duyuyorum."

"Bir sevgili de cüretkârlığı takdir ettiğinizi düşünüyorum?"

"Cüretkârlığın da kendi erdemleri vardır."

"O zaman size ne kadar cüretkâr olabileceğimi göstermeme izin verin."

Damien gözlerini kapadı ve kendisini yetenekli Swann'a bıraktı. Damien'ı zevkin doruklarına ulaştırmak için tüm hünerlerini sergiliyordu.

"Sen benim irademi test ediyorsun, tatlım," dedi Damien.

"Olması gereken de bu değil mi, lordum?" deyip, cilveli bir şekilde güldü.

"Evet, ama senin de bana katılmanı tercih ederim. Bu keyfin tamamını benim almam büyük bir bencillik olur."

Güzel kadın gülümseyerek geri çekildi. "Sanırım, şu anda herhangi bir emir verebilecek durumda değilsiniz."

"Hayır mı?" Elleri başının üzerinde bağlı olan Damien ani bir şekilde döndü ve bacaklarını uzatarak onu kalçasından yakaladı. Şaşkınlık içerisindeki Elise'i kendi üzerine doğru çekti.

"Madem ısrar ediyorsunuz."

Damien, Swann'a, kendisine verdiği zevkin aynısını yaşatmak istiyordu. Swann en sonunda soluk soluğa bir inleme ile zevkin doruklarına vardı.

Damien'ın bileklerindeki ipek kuşaklar iyice canını acıtmaya başlamıştı.

"Bunları açmayacak mısın?"

Swann düğümleri yavaşça açtıktan sonra kendisini yastıkların arasına bıraktı.

"Efsanevi tutkuların erkeği olduğunuzu söylüyorlar. Artık söylentilerin bir abartı olmadığını söyleyebilirim ama bu kadar düşünceli bir sevgili olacağınızı asla tahmin edemezdim,"

Bunun üzerine Damien da Swann'a duymaktan hoşlanacağı bazı şeyler söyledi. "Sen de şöhretinin hakkını veriyorsun. Her erkeğin rüyasısın."

"O zaman, sizi tatmin edebildim mi lordum?"

Aslında Swann'ın performansı gayet iyiydi ama son günlerde asla yeterince tatmin olamadığını hissediyordu. Bu gidişle kendisinde bir sorun olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

Görkemli Swann harika bir metres olmalıydı. Sahnede olduğu kadar sahnedeki performansı ile de ünlüydü. Damien'ı tahrik etmek için yeteri kadar ateşliydi. Bütün Londra onu olağanüstü buluyor, hatta onun adına düellolar yapılıyordu. Eğer Swann bile içinde patlamak üzere olan huzursuzluğa bir çare olamazsa, çok şey beklediğini düşünmeye başlayacaktı.

Damien gözlerini açtığında Swann'ın kendisini incelemek yerine, onun metresi olması karşılığında alacağı evi, arabayı, uşakları ve mücevherleri hesapladığını gördü.

"Anladım," dedi Swann dikkatle, "şu anda başka biriyle berabersiniz."

"Sen bunu nereden duydun?" diye cevap verdi Damien soğuk bir tavırla.

"Aslında bugünlerde şehirde bundan başka bir şey konuşulmuyor."

"Herkes abartıyor."

"Belki de. Baron Sinclair dedikoducular için bir numaralı malzeme ama yine de bunların altında bir gerçek payı olmalı."

"Tam olarak ne duydun?"

"Leydi Varley'ye ilişkinizi bitirmek istediğinizi söylediğinizde, kendisini Thames Nehri'ne atacağını söyleyerek sizi tehdit etmiş. Ve siz de dediğini yapması için onu limana kadar götürmüşsünüz"

Damien bu olayı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ona sadece evine bırakmayı teklif ettim. Akli başından gitmişti."

"Böyle sahneleri sıkıcı bulduğunuzu tahmin ediyorum, istenmeyen bir ilginin merkezi olmanın nasıl can sıkıcı olduğunu ben de iyi bilirim. Soylu kadınların etrafınızda kendilerinden geçip aşklarından öldüklerini söylemelerinden hoşlanmazsınız."

"O leydi bana âşık değildi. Sadece kendini zorluyordu."

"Ayrıca sayısız kadının kalbini kırdığınız söyleniyor, lordum"

Damien belli belirsiz söylendi.

"Bu hikâyeden, asla bir çapkına gönül verilmemesi gerektiğinin dersini çıkarabiliriz."

Damien her zamanki gibi büyüleyici ama içten olmayan bir şekilde gülümsedi. "Zekice bir felsefe, tatlım. Ama sana daha basit bir tavsiye vereyim. Kalbini hiç kimseye kaptırma."

"O zaman, aşkı sadece iş teklifi olarak düşünmeliyim."

Swann, kurnazca Damien'ın söylediklerini onaylayarak ona ayrıldıkları zaman böyle bir sahne ile ya da farklı isteklerle karşılaşmayacağını sözünü veriyordu.

Damien'in kalıcı bir birliktelik gibi bir isteği yoktu. Flörtleri genellikle birkaç ay sürüyordu, daha fazla sürdüğü çok nadir olurdu. Aynı metresle bir dönemden daha fazla beraber olmamayı alışkanlık haline getirmişti. Ve babası gibi, güzel bir kadına saplantılı bir hale gelmek gibi bir isteği yoktu. Hatta Gümüş Swann kadar güzel bir kadına dahi.

Damien odanın dışından gelen ayak seslerini duydu. Daha sonra odanın kapısı çekingen bir şekilde çalındı.

"Özür dilerim ama dışarıda lordu görmek isteye, bir beyefendi var," dedi tedirgin bir kadın sesi.

Swann'ın yüzü bir anda öfke ile değişti, yataktan kalktığı gibi kapının yanma gitti. Hafifçe kapıyı aralayarak, "Sana eğlenirken beni asla rahatsız etme demedim mi!" diye çıkıştı sert bir fısıltı ile.

"Ama çok acil olduğunu söyledi ve isminin de Bay Haskell olduğunu belirtti."

Damien sekreterinin adını duyar duymaz yataktan fırladı. Bu kadar acil ne olabileceğini merak ederek, saten gece kıyafetlerini üstüne geçirdi ve kapıya doğru gitti.

"Bay Haskell burada mı dediniz?" diye sordu uşağa.

"Evet, lordum. Onu aşağıya, yeşil salona aldım, lordum."

Damien hemen merdivenlere yöneldi, arkasından da Swann sabahlığı ile onu takip etti.

Salonu zar zor bulan Damien, içeri girdiğinde sekreterinin bir aşağı bir yukarı odayı arşınladığını gördü. George Haskell, uzun, kahverengi saçları ve altın kaplamalı gözlükleri ile hoş görünümlü bir adamdı.

"Ne oldu George? Seni buraya kadar getirdiğine göre çok önemli bir durum olmalı."

George, kapı girişinde duran aktrise baktı. "Acil bir durum için geldim ama özel konuşabilir miyiz?"

Elise, kendisinden bahsedildiğini anlayarak kızardı.

"Tabii ki, ben sizi yalnız bırakayım," diyerek kapıyı arkasından kapadı.

"Ne oldu?" diye sordu Damien sabırsızca.

"Korkarım ki, kötü haberlerim var. Kız kardeşiniz kaza geçirdi."

Damien kalbinin sıkıştığını hissetti. "Olivia mı?"

Bu istemdişi bir soruydu. Zaten tek bir kız kardeşi vardı, Baron Sinclair'in aile evi olan Rosewood'da sessiz bir hayat sürüyordu.

"Ne tür bir kaza?"

"Bütün ayrıntıları bilmiyorum, görevlinin gönderdiği mesaj aceleyle yazılmış. Ama anladığım kadarıyla Bayan Olivia merdivenlerden düşmüş. Ayıldığında, alt bacaklarını hissetmiyormuş. Doktor çağırılmış, o da hiç kırık kemik bulamadığından omurgasının zedelenmiş olabileceğini söylemiş. Bundan sonra hep sakat kalması gibi bir ihtimal varmış."

Damien şaşkınlıktan konuşamıyordu.

"Korkarım ki, hepsi bu da değil," diye ekledi George sessizce.

"Daha da fazlası mı var?"

"Mektupta yazdığına göre kaza'nın sebebi..."

"Ne? Bir erkek mı? Söyle!"

"Bunun için endişelenmeyin lordum,.. Başarısızlıkla sonuçlanmış bir kaçma planı."

"Ne planı?"

Damien, sessiz ve korunmasız kız kardeşinin kaçmaya kalkışmış olabileceğine inanamıyordu. Ya da Olivia'ya bakması için tuttuğu katı bakıcının buna izin vereceğini. "Bu imkânsız, bir yanlışlık olmalı."

"Belki de," dedi George şüpheli bir biçimde.

"Adam kimmiş?"

"Adam?"

"Olivia'yı kandıran kişi. Kim ile evlenmeyi düşünüyormuş?"

"Mektupta Lord Rutherford'dan bahsediliyor ama onun suçlu olup olmadığı henüz belli değil."

Damien onu tanıyordu, unvanını yeni almış, deli dolu bir genç adamdı.

"Buyurun, Bellows'un mektubu kendiniz okumak istersiniz diye düşündüm."

Damien, kâhyasının el yazısı ile aceleyle yazılmış, okunması güç mektubu aldı. Trajik kaza, Sinclair ailesinin evi olan Rosewood'un yakınlarındaki, Alcaster'daki Four Lions isimli kalabalık handa meydana gelmişti. Mektup kazanın nasıl meydana geldiği ve Olivia'nın yaralanmaları hakkında bilgi veriyordu.

Size böyle felaket haberleri vermek canımı yakıyor ama anladığım kadarıyla kız kardeşiniz evlenmek için kaçmayı planlamış. Son anda, kim olduğu belli olmayan beyefendi sözünden dönmüş. Bayan Olivia üzüntü içinde oradan uzaklaşmak isterken düşmüş. Lord Rutherford derhal doktor çağırması olan olmuş ve sanırım, kişisel olarak, itibarı da zarar görmüş. En kısa zamanda bu hikâyenin örtbas edilmesini umuyorum ama, bunun sonsuza kadar süremeyeceğini de biliyorum. Size yalvarıyorum, lordum, bana bu durumla en iyi nasıl başa çıkacağıma dair talimatlarınızı ve öğütlerini gönderiniz.

Sadık uşağınız, Sidney Bellons

Damien zaten sayabileceğinden çok daha fazla skandalın kahramanıydı ama kız kardeşini bunlardan korumalıydı. Ama görünen o ki, Olivia kendi skandalını kendi yaratmıştı. Daha da kötüsü, kötü bir biçimde yaralanmıştı. Belki de hayatı boyunca sakat kalacaktı...

Damien'in içini öfke kapladı. Mektupta, Olivia'yı baştan çıkaranın ismi belirtilmemişti" ama kim Olivia'ya zarar vermiş ise Damien'in öfkesinin tadına bakacaktı. Ya başına silah dayayacaktı ya da en iyi ihtimalle onu kendi elleriyle boğacaktı.

"Arabanız hazır. Bir an önce eve gitmek isteyeceğinize eminim," dedi George.

"Evet," dedi Damien telaşlı bir şekilde, şaşkınlıktan uyuşmuş gibiydi.

Saniyeler içinde kıyafetlerini giydi. Paltosunu omuzlarının üzerine almış tam kapıdan çıkıyordu ki, Elise elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Gitmiyorsunuz değil mi lordum?"

"Affet beni ama gitmek zorundayım."

"Ama daha tamamlamamıştık..."

Anlaşmamızı demek istiyordu.

"Gitmem gereken acil bir iş çıktı."

Swann özür diler gibi gülümsedi. "Çok üzıldüm, ziyaretiniz çok kısa oldu."

"İlk fırsatta geri geleceğim."

Damien kısa bir selam verdi ve kolunu Swann'ın elinden kurtardı. Güzel, çekici kadını çoktan unutmuştu. Soğuk gecenin için de sekreterini takip ediyordu. İçi intikam ateşi ile dolmuştu. Kız kardeşinin durumu için korkunç bir öfke ve korku duyuyordu.

Birinci Bölüm

Londra Mayıs 1810

Saat çok geç olmasına rağmen gizli kumar cehennemi oldukça kalabalık bir misafir topluluğunu ağırlıyordu. İçkiler havada uçuşuyor, konuklar lezzetli akşam yemeği ile servis edilen şarabı ve şampanyayı kana kana içiyorlardı. Sohbet ve gülüşmelerin arasında çeşitli oyunlar oynayan kumarbazların, züppelerin ve soyluların arasında ciddi bir gerginlik vardı.

Vanessa Wyndham, güvenli bir uzaklıktan, kumar masasındaki düşmanını seyrediyordu. Heyecandan midesi düğümlense de, onu sakince incelemeye çalışıyordu.

Lord Sin*.(*Günah) Bu lakap son derece yerindeydi. Merhametsiz yakışıklının yüzünde tek bir kusur yoktu ve dikkat çeken gri gözlerinde vahşi bir bilgelik göze çarpıyordu.

Vanessa gözlerini ona diktiğinin farkına vararak silkelendi. Yine de Lord Sinclair kuzguni saçları, keskin ve sert hatları ile büyüleyici bir adamdı. Uzun, kıvrak, yapılı, zarif bedeni, çarpıcı ve koyu erkeksiliğiyle bağdaşıyordu. Zarif dikilmiş siyah paltosu geniş omuzlarından dökülüyor gibi duruyordu.

Londra'ya, onu arayıp bulmak ve onun intikam almak için ailesini mahvetmesini engellemek için gelmişti.

Görünen o ki, Baron Sinclair'in etkisi altına giren sadece o değildi. Arkasında duran iki bayanın fısıltıları kulağına çalındı.

"Damien oyun masasını yine darmaduman ediyor."

"Neden anlamıyorum!" diye huysuzca şikâyet etti ikinci ses. "Daha ne kadar zengin olacak? Servetine yenilerini eklemesine gerek yok."

Karşısındaki kadın güldü ve, "Hadi ama, bütün gece sana bir kez bile bakmadığı için kırıldın. Yüzleş bununla, hayatım. Eğer dayanılmaz Lord Sin seni çağırırsa, ayakları önünde bayılırsın" Vanessa'nın bakışları, istemeyerek de olsa, gece boyunca dillerden düşmeyen asilzadeye kaydı. Kadınların onu neden olağanüstü bulduğunu çok iyi anlayabiliyordu. Vahşi cazibesi kadınlara çekici bir tehlike sunarken, zarafeti de dikkatleri üstüne çekiyordu.

Salondaki sayısız kristal şamdanın alevleri çıplak omuzlarını ısıtıyor olmasına rağmen Vanessa ürperdi.

Damien, yüksek sosyete de Lord Sin olarak tanınıyordu. Talihsiz evliliğinin ilk günlerinden beri, Vanessa bu adı çıkmış aristokratı biliyordu. Her ne kadar resmi olarak tanıştırılmasalar da, çoğu kez aynı mekânda bulunmuşlardı. Damien Sinclair, Avrupa'da yatak odaları ve şaşıalı balo salonlarındaki skandalları ile ünlenmişti. Ahlaksızlığa yeni bir boyut getirdiği söylenmekteydi.

Peki, böyle bir adam nasıl ikna edilebilirdi? Bunun için cesaretini nasıl toplayacaktı?

Ona sahip olmak istiyordu. Bütün kadınlık sezgileri vahşi Lord Sinclair'den uzak durmasını söylüyordu. Ama eğer bu gece başarabilirse, ona yaklaşmayı arzu ediyordu.

"Devam edecek misiniz, lordum?" diye sordu kartları dağıtan bayan.

Oyun odasını ani bir sessizlik kapladı.

Vanessa eğer oyuna devam edilirse son üç kartın kutudan dağıtıldığını bilecek kadar oyunu biliyordu. Lord Sinclair'in beden dilinden oldukça rahat ama biraz da sıkılmış olduğu anlaşıyordu. Sanki bahsin sonunda bir servet yatmıyormuşçasına bir ifade takınmıştı.

Kartlar dağıtılırken Vanessa da, kalabalıkla birlikte nefesini tuttu... Maça ikilisi. Sinek altılısı. Kupa kızı.

Lord Sinclair yirmi bin pound kazanmıştı.

Yanında oturan uzun boylu adam baronun sırtına dostça vurdu ve, "Sendeki şu şansa hayranım, bizimle sırrını paylaşmak ister misin?" dedi.

Güzel kıvrımlara sahip dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sır yok, Clune. Her zaman bir kadın üzerine oynarım. Aynı şimdi kupa kızında olduğu gibi."

Lord Sinclair'in bakışları yukarı kalktı ve odanın karşısında duran Vanessa'ya yöneldi. Adamın gözleri çarpıcı gümüş duman renginde ve yakıcıydı. Vanessa, ondan gelen sıcaklığı saten ayakkabılarına kadar hissediyordu. Titrediğini fark edip dehşete düşen kadın, sinirlerini yatıştırmak için dönüp şarabından bir yudum aldı.

"Lanet Aubrey..." diye söylendi. Vanessa'nın yüzkarası ağabeyi, kumarda evlerini bu adama kaptırınca onu korunmasız bir pozisyonda bırakmıştı ama Vanessa evi geri almaya kararlıydı.

Bundan sonraki birkaç saatini gözlerini Lord Sinclair'den ayırmadan, birilerinin onları tanıştırmasını ya da onunla konuşmasını sağlamasını bekleyerek geçirdi. Çok ümitsiz görüşmek ya da herkesin gözü önünde onunla konuşmak için ona yaklaşarak dedikoduya mahal vermek istemiyordu. Zaten oyun salonuna ağabeyinin üyeliğini kullanıp buraya tek başına gelmekle yeteri kadar cüretkâr davranmıştı. Kimliğini saklayan yarım maskeye rağmen eski kocasının samimi dostları, böyle bir durumda onu hemen tanıyabilirlerdi.

Sonunda, en iyisinin şans eseri karşılaşmış gibi yapıp sonra özel olarak bir şey görüşmek için konuşmak istediğini söylemek olduğuna karar verdi. Yalvaran kişi rolünden hoşlanmasa da, kendisini onun acımasına bırakıp ahlaksız ruhunun altında bir nebze olsun insanlık kalmış olduğunu umacaktı. Bu fırsat ayağına geldiğinde saat sabaha karşı üçe geliyordu. Lord Sinclair kazandıklarını toplamış, oyun odasını terk etmeye hazırlanıyordu.

Daha hızlı davranan Vanessa, kapıya ondan daha önce gitmiş ve dantel mendilini haliya düşürecek kadar duraksamıştı. Bu onun dikkatini çekmek için yapıldığı çok belli olan bir hareketti ama yinede bu hileye karşılık vereceğini ümit ediyordu.

Mendili almak için bir beyefendi gibi eğildi ve başını eğerek Vanessa'ya, "Bayan, sanırım bu sizin," dedi. Mendili uzatırken uzun parmakları kazara ya da bilinçli olduğu belli olmayan bir biçimde Vanessa'nın eline dokundu. Şaşırtıcı olan. dokunuşunun sıcaklığından çok bakışları idi. Maske altında olmasına rağmen Lord Sinclair'in bakışları Vanessa'yı esir etmişti.

Vanessa ona bakarken bir an için donakaldı. Ünlü cazibesinin göstergesi olan şehvet uyandıran dudaklarındaki yarım gülümseme ve zekâ dolu gri gözlerine bakınca Vanessa kendisine bu adamı küçümsememesi gerektiğini hatırlattı.

Mendili alırken zoraki bir gülümseme ile, "Ne kadar dikkatsizim," dedi ve elini bıraktı. Lord Sinclair'in şüphe dolu bakışları bu yalana inanmış gibi görünüyordu.

"Ben Vanessa Wyndham."

Lord Sinclair, ismin ona bir şey çağrıştırmadığını belli eden bakışlarla kadına baktı.

"Eski kocamı tanıyor olmalısınız, Sör Roger Wyndham."

"Ah, evet. Aynı kulübe üyeydik."

Roger, bir opera dansçısı için yaptığı bir düelloda öldürülmüştü fakat Lord Sinclair bunu bilse dahi bundan bahsetmeyecek kadar kibardı.

"Peki, size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Wyndham?"

Vanessa sessiz kalmaya devam edince ekledi, "Benden bir şey istediğiniz çok açık," Alaycı ve meraklı bakışlarına rağmen gülüşünde hoş bir cazibe vardı. "Beni affedin ama bütün gece beni inceleyen güzel bir kadını görmezden gelemem."

Vanessa, adamın bu açıksözlülüğünden dolayı kızardı. Sadece cesur tonlarda bir allık yanaklarına böyle bir renk verebilirdi. "Doğruyu söylemek gerekirse., "dedi

"Tamamıyla dürüst olalım," dedi kaygısız bir ses tonuyla.

"Doğruyu söylemek gerekirse, sizinle acil bir konu hakkında konuşmak istiyordum, lordum"

"Hizmetinizdeyim," diyerek kapıyı işaret etti ve ekledi "Arabanıza kadar eşlik edeyim mi?"

"Çok incesiniz."

"İtiraf etmeliyim ki, merakımı uyandırdınız" dedi Lord Sinclair merdivenlerden inerlerken. "Bütün gece beni incelemeniz meraktan olabilir ama flörtçü, cilveli ya da en azından sarkıntılık şeklinde olmadığı anlaşılıyordu."

"Korkarım ki cilve sanatını hiç öğrenemedim," dedi Vanessa hemen savunmaya geçtiğini görmezden gelerek.

"O zaman bana bu kadar ciddiyete neyin neden olduğunu söyler misiniz?"

"Aubrey Trent, Lord Rutherford," dedi Vanessa sessizce ve ekledi, "O benim ağabeyim."

Lord Sinclair, ani bir sessizlikten sonra, koyu, fırtına grisi gözlerini Vanessa'ya çevirdi. Öfkesi göz ardı edilemeyecek kadar belli oluyordu.

Öldürücü ifadesine rağmen Vanessa soğukkanlılığın koruyarak, "Eğer mümkünse, Aubrey ile olan bahsiniz hakkında konuşmak istiyorum."

"Borcunu ödemeye mi geldiniz?"

"Hayır...kesinlikle."

"Peki, ne o zaman?"

Vanessa derin bir nefes aldı. İki gece önce, Lord Sinclair ağabeyine piket oyununda meydan okumuştı. Aubrey deli gibi oynayıp Rutherford gayrimenkulleri ve Londra'daki evide dahil olmak üzere bütün mirasını kaybetmiş ve geri de kalanlara hiçbir şey bırakmamıştı.

Onu korkutan, hayatının geri kalanında yoksulluk içinde yaşamak değildi, daha kötüsüne de dayanabilirdi. Fakat düşünmesi gereken bir annesi ve kardeşi vardı. Sürekli kapılarına dayanan alacaklılarla yaşamak istemiyordu.

"Ailem adına geldim. Umuyorum ki, en azından kısmen... Aubrey'nin kumar borcunu affetmek üzerine düşünürsünüz."

Sinclair gözlerini kadına dikti ve, "Şaka yapıyor olmalısınız," dedi.

"Hayır," dedi Vanessa sessizce. "Tamamıyla ciddiym. Bakması gereken iki kız kardeşi ve hasta bir annesi var."

"Sizin aile durumunuzun neden beni ilgilendirdiğini anlayamıyorum, Leydi Wyndham."

"İlgilendirmediğini tahmin ediyorum."

"Bu gerçekten talihsiz bir durum," derken sesinde vicdan azabından eser yoktu.

Cesareti kırılan Vanessa, başka bir girişimde daha bulunarak, "Lordum, ağabeyim kumarbaz değildir. Evimizde asla kumar oynanmaz," dedi.

"O zaman böyle yapmamalıydı"

"Anladığım kadarıyla ona küçük bir seçenek bırakmışsınız. Onu kumar oynamaya teşvik ettiğinizi inkâr etmeyeceksiniz, değil mi?"

"İnkâr etmiyorum. İlk sezgilerime uymayıp ona silah doğrultmadığım için kendini şanslı saymalı."

Vanessa yüzünün renginin gittiğini hissediyordu. Sinclair keskin nişancı ve uzman bir kılıç ustası olması ile ün salmıştı. Sadece Vanessa'nın bildiği iki düelloda çarpışmıştı ve daha fazlasında yer aldığına da hiç şüphe yoktu.

"Neden yapmadığınızı merak ediyorum," diye mırıldandı.

"Düello sadece kız kardeşim hakkında bir skandal oluşmasına yol açardı."

Olayın ayrıntılarını bilmiyorum, " dedi Vanessa kısık bir sesle ve ekledi, "fakat kız kardeşinizin başına gelen kazayı biliyorum."

"O zaman, belki de tüm hayatı boyunca sakat kalmaya mahkûm olduğunu da biliyorsunuzdur."

"Evet, çok üzgünüm"

"Üzgünsünüz?" Lord Sinclair'in ses tonu alaycı, hatta zalimceydi.

"Evet, aynı ağabeyim gibi. Aubrey, kız kardeşinize karşı olan davranışlarından dolayı çok pişman. Zalimce ve affedilir bir hareket değildi, şımarık ve düşüncesizceydi." Vanessa, bu söylediklerine cevap vermeyen Lord Sinclair'e yalvaran bakışlarla baktı. "Ağabeyimin ne kadar bencil olabileceğini biliyorum. Genç ve deli cesaretine sahip. Ancak sizin gibi biri bunu anlayabilir."

"Burada konumuz benim karakterim değil."

"Hayır, ama tekrar düşünmenizi rica ediyorum. Ağabeyim saf bir çocuk."

"Ona hiç şüphe yok, aksi takdirde bir adam kız kardeşini kendi yerine yalvarmaya göndermez"

Aubrey'nin onu gönderdiği konusunda itiraz etti ama bu çok da doğru sayılmazdı. Lord Sin'i arama niyetini açıkladığında, ağabeyi buna karşı çıkmamıştı.

Vanessa elini yalvarırcasına bu soylu beyefendinin gömleğinin üzerine koyup, "Lordum, hiç mi acımanız yok? Birazcık merhamet?"

"Ağabeyiniz merhameti hak etmiyor, sahip olduğum değerli bir şeyi parçaladı ve ben de karşılık olarak onu mahvedeceğim," dedi. Bu açıklama, soğuk, insafsızca ve acımasızcaydı.

Onu tutan incecik eline bakarak, "Arabam bekliyor, Bayan Wyndham. Atlarımı bekletmek yaptığım bir şey değildir," dedi ve bir adım geriye giderek Vanessa'yı arkasından ümitsizce bakar halde bıraktı.

Dört nesildir ailesinin olan Londra'daki evlerine girdiğinde gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. Adı çıkmış bir çapkınla evli olduğu ya da Sör Roger Wyndham'ın vefatından sonraki iki yıl boyunca geçirdiği tatsız dönemde bile nadir olarak ağlamıştı ve şimdi de ağlamayacaktı.

Kalbinde bir boşlukla merdivenleri ağır ağır çıktı. Ağabeyi karşılamakta zorlandığı halde evi yeni sezon için açmıştı. Aubrey, salonda endişeli bir halde volta atarak Vanessa'yı bekliyordu. Vanessa, çocukluğundan hatırladığı bu sevimli çocuğun nasıl bu hale geldiğini anlamaya çalıştı ama aslında cevabı biliyordu. Üstüne titreyen ve şımartan ebeveynler tarafından, ailenin en sevilen evladı ve tek erkek çocuk olduğu için oldukça serbest yetiştirilmişti. Disiplin azlığı şüphesiz bu mahvoluşun en belirgin sebebiydi.

"Onu gördün mü?" diye sordu Aubrey. Aubrey de kardeşi gibi uzundu. Kehribara benzeyen kumral saçları ve güldüğünde ışıklar saçan koyu renk gözleri vardı. Fakat şimdi bu gözlerde sadece endişe okunuyordu.

"Lord Sinclair ile görüştüm ama seninle olan bağlantımı öğrendiğinde benimle konuşmayı reddetti."

"Demek ki kaybettim," dedi Aubrey kısık bir sesle.

Ağabeyine itiraz etmek istedi. Onu teselli etmek, kollarım boynuna dolamak ve tüm dertlerini silmek istedi ama haklıydı. Her şeyi kaybetmişti. Vanessa kendini sırma işlemeli kanepeye bıraktı. Aubrey de yanındaki koltuğa oturup yüzünü elleri arasına aldı. Uzun bir sessizlikten sonra sessizce, "Anlaşma yapmayı da mı reddetti?" diye sordu.

"Anlaşma yapmayı konuşacak noktaya bile gelemedik, benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"Lanet olsun."

Aubrey'nin yine her zaman yaptığı gibi çocukça başkasını suçlaması Vanessa'yı öfkelen-dirmişti. "Lord Sinclair'in sırf bir yabancı ondan rica etti diye, bilinçsizce kumar oynarken kaybettiğin gayrimenkullerini sana geri vermesini bekleyemezsin"

"Beni mahvetmek istiyor"

"Onu suçlayabilir misin? Kız kardeşi senin yüzünden inanılmaz bir kaza geçirdi... Belki de asla yürüyemeyecek. Yoksa bu küçük ayrıntıyı kolayca unuttun mu?"

"Unutmadım!" diyen Aubrey başını ellerinin arasına aldı ve ekledi, "Bu aptalca davranışından dolayı her dakika pişmanlık duymadığımı mı zannediyorsun?"

"Bir genç kıza karşı bu kadar zalim davranmana sebep olan neydi?"

"Bilmiyorum," dedi ve kafasını kaldırdı, gözlerinde acı ve pişmanlık vardı.

"Sadece bir şaka, bahis olarak başlamıştı. Kumar oynadığım arkadaşlarımdan büyük bir para almamı sağlayacak, ceplerimi dolduracaktı. Öylesine oyalanıyorduk..."

"Oyalanmak mı?"

"Sıkılmıştık."

"Avlanmak sizi yeteri kadar eğlendirmediy mi? Horoz dövüşleri ve boks maçları yetmiyor muydu? Vanessa'nın sesinde alaycı bir ton vardı ve devam etti, "O zaman sen de bir kızın hayatını mahvedeyim ve adını lekeleyip yatalak hale getireyim dedin."

Aubrey'nin ekşimiş suratından acı çektiği görülüyordu. "Hiçbir zaman o kadar ileri gitme niyetinde olmadım, bana inanmak zorundasın."

"Peki, niyetin neydi o zaman?"

Aubrey derin bir nefes aldı. "Sana söyledim, sadece bahsi kazanmak için. Toplantıda Bayan Sinclair ile karşılaşınca... Sanırım çok fazla şarap içmiştim. İlk önce amaç sadece onu, ona eşlik eden yaşlı kadından ayırmaktı ama sonra bahis daha da büyüdü ve kendimi bana âşık olması için bahse girerken buldum. Ona kur yapmak tahmin ettiğimden de kolaydı. Olivia çok korunaklı bir hayat yaşamış, sevgiye açtı."

"Sen de, birkaç hafta süren gizli görüşmelerinizden sonra, Bayan Sinclair'i kaçma vaadiyle otele sürükledin. Hiçbir zaman şerefine evlenmeyi düşünmedin, değil mi?"

"Benim düşüncelerimin bir önemi yoktu. Ne kadar istesem de, onunla evlenmeyi karşılayamazdım. Kendisi bir vâris ama üç sene daha servetine kavuşamıyor ve ondan izinsiz evlendiği takdirde ağabeyi Lord Sinclair'den bir peni bile alamayacaktı." Aubrey bunları söylerken yüzünde utancın izleri vardı.

Vanessa derin bir iç çekti. Ağabeyinin mali durumundan ne kadar rahatsızlık duyduğunu iyi biliyordu. Ama bu varlıksızlık aslında aileden gelen bir şeydi.

Babaları fakir bir müdür olduğu için büyük kızının zengin biriyle evlenip ailesinin talihini değiştirebileceğini umuyordu. Bu yüzden Vanessa'yı, muazzam servetini çarçur eden ve bir yıl içinde de saçma bir düelloda hayatını kaybeden, genç baronla evlenmeye ikna etmişti. Kısa bir süre sonra babasının da kaza sonucu ölmesinin üzerine, Vanessa Londra'yı terk edip ailesi ile beraber yaşamak istemişti.

Ev halkını idare edip hasta annesi ve iki küçük kız kardeşini mütevazı bir biçimde yaşamaya ikna etmek için iki senesini harcamıştı. En büyük problem Aubrey idi, onun zevklerini karşılamak imkânsızdı, olan parasını kumara ya da zamparalığa harcıyordu.

Daha önce zor durumdaydılar ama şimdi tam anlamıyla bir felaketin ortasındaydılar.

"Belki Charlotte evlenebilir," dedi Aubrey kısıp sesle.

"Hayır, bunu düşünme bile," dedi Vanessa öfkeli bir halde.

Charlotte on beş, Fanny ise on üç yaşındaydı ve Vanessa nefes aldığı sürece onlar da, kendisi gibi varlık veya mevki için evlendirilmeyeceklerdi.

"O zaman önerin nedir?"

Vanessa şakaklarını ovdu ve, "Belki de mülkleri boşaltmayı reddetmeliyiz. Lord Sinclair icra memurlarını aramayı hoş bulmayacaktır," dedi.

Aubrey kafasını ümitsizce iki yana salladı ve ekledi, "Lord Sinclair'e olan borcum şeref borcu. Aç da kalsak bu borcu ödenmesi gerekiyor."

Öfkeli gözlerle ağabeyine bakan Vanessa, "Tek varlığımız olan evimizi kaybettin ve şimdi tek düşündüğün şey şeref mi?" dedi.

"Eğer ödeyemezsem, başıma silahı dayarım."

"Aubrey, bu şekilde konuşma!" diye bağırды Vanessa.

Bu sözleri duymazdan gelen Aubrey devam etti, "Belki de bir kurşunu hak ediyordum. Düştüğü zaman..." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Onu öldürdüğümü düşündüm."

Aubrey'nin yüzündeki işkence çeken ve aklı başında olmayım midesi, Vanessa'yı korkutuyordu. "Aubrey, sana yalvarıyorum..."

Aniden yumuşayan Vanessa kalktı ve ağabeyinin önünde diz çöküp üşümüş ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Geçmiş değiştiremeyiz. Sadece geleceğin daha iyi olması için çaba gösterebiliriz."

Uzun bir sessizlikten sonra Aubrey kafasını sallayarak, "Korkularını dindirmek için dua et tatlı kardeşim ama ben kendi hayatımı kendi ellerimle bitirecek kadar cesaretli değilim, sendeki güç bende yok"

Vanessa'nın kalbi ağabeyi için acıyordu, onu karamsar düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışarak, "Bayan Sinclair'in durumu için doktor ne diyor?" diye sordu.

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum, yanına girmeme izin yok. Bu durumu düzeltebileceğimi umuyordum. Bu hafta şehre döner dönmez Lord Sinclair'i aramamdaki niyetim buydu. Beni kulübe davet ettiğinde beni affetmiş olabileceğini düşünmüştüm... Ne aptalmışım."

Aubrey zorla gülümsemeye çalıştı. "Düelloya davet etmek yerine benden böyle intikam alacağını düşünerek kendimi şanslı saymıştım. Öfkesini hak ettiğimi biliyorum. Ben olsam, kendi kız kardeşlerimden birine böyle rezalet bir şekilde davranan kişiyi öldürmek isterdim."

Vanessa bir an ona karşı yumuşadığını hissetti. Ağabeyi kötü değil, sadece zayıf bir adamdı ve onu çok seviyordu. Hayırsız olduğu doğrudu ama zor evliliğinde her zaman yanında olup onu güldürmeyi başarmıştı. Lord Sinclair'in kız kardeşine yaptığı berbat davranıştan dolayı da gerçekten üzölmüş gibi duruyordu.

"Bir şeyler düşüneceğiz, Aubrey, söz veriyorum. Annemizin ve. kardeşlerimizin sokakta açlığa mahkûm olmasına izin vermeyeceğim."

Yalvarır gibi bakan gözlerindeki ümit içler açışıydı. "Ne yapılabilir ki?"

"Bilmiyorum ama Lord Sinclair'i bu fikrinden caydırmak için kandırmaktan vazgeçmeyeceğim."

"O intikam istiyor."

"Biliyorum," dedi titreyerek ve Lord Sinclair'in fırtına grisi bakışlarının ruhunu nasıl delip geçtiğini hatırladı. Bir an için zihninde canlandı: zarif, güçlü ve tehlikeli. Kötü Lord Sinclair hesap görölecek biri değildi.

"O kalpsiz bir şeytan," diye fısıldadı ve "ama ben daha yenilgiyi kabul etmedim," diye de ekledi.

İkinci Bölüm

Vanessa, Lord Sinclair'in devasa konağına gelmeden kiralanan at arabasından korkuyla indi. Sabah yağmurundan korunmaktan çok kimliğini gizlemek için pelerinin başlığını yüzüne çekti. Bir hanımefendi, özellikle de Lord Sinclair'in kötü şöhreti göz önüne alınacak olursa, onun evini ziyaret etmemeliydi.

Ama Vanessa adeta bir ümitsizlik denizinin içinde yüzüyordu. Tüm iradesini toplayarak mermer merdivenlerden çıktı ve görkemli ön kapıya ulaştı. Kartını uzattığı kâhyanın yüzünde Vanessa'nın orda olmasına şaşırdığına dair en ufak bir belirti bile yoktu.

"Lord hazretleri içeride mi diye bakayım, leydim," dedi ve devam etti, "Mavi salonda beklemek ister misiniz?"

Vanessa bu teklifi kabul etti. Salona girdiğinde başlığını açtı ve salondaki, varlığın ve zevkin ürünü olan eşyaların zarıflığına baktı.

Vanessa, şehvet düşkünü asilzadelerden hiç haz etmezdi. Ve Damien Sinclair, hovardaların başı Lord Sin de bu adamların arasında başı çekiyordu.

Rutherford gayrimenkullerini kurtarmak istiyorsa, bu hoşnutsuzluğunu bastırmalıydı. Birkaç dakika içinde, salona gelen genç bir adam kibarca selamlamak için eğilmiş ve gözlüklerinin arkasından meraklı bir biçimde Vanessa'ya bakmıştı.

"Bayan Wyndham? Ben lord hazretlerinin sekreteri, George Haskell. Size yardımcı olmam için beni gönderdi."

"Lord Sinclair evde değil mi?" diye sordu Vanessa, Lord Sinclair'in onu başından savmasına şaşırmayarak.

"Tam çıkmaya hazırlanıyordu. Size ben yardımcı olabilersen! sevinirim."

"Olabileceğinizi sanmıyorum. Sadece onun lordluğunun çözebileceği acil bir şey için gelmiştim." Vanessa özür dileyen ama kararlı bir gülümsemeyle devam etti. "Ona, aşağıda bekleyeceğimi söyler misiniz?"

Sekreter başını eğdi ve yukarı çıktı. Kısa bir süre sonra tedirgin bakışlarla geri döndü. "Leydim, lordum size kısa bir görüşme lütfedecek... Kendisi yukarıda. Beni takip edin, lütfen."

Sekreter yukarı çıktıklarında, başka bir salona gitmeyi bekleyen Vanessa'yı, gizli bir yatak odasına giden geniş bir koridora yönlendirdi. Sekreter, Vanessa'nın önünde tekrar eğildi ve bu davranışı onaylamadığını belli eder şekilde kafasını sallayarak onu kapıda bırakıp gitti.

Vanessa, bordo ve altın renklerde, maun ağacından zevkle döşenmiş büyük odaya girdiğinde odanın ortasındaki büyük yatağın halen dağınık olduğunu gördü. Kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu, ne de olsa burası Lord Sinclair'in yatak odasıydı.

Odanın karşı tarafından tembel ve alaycı bir ses, "Girsene," dedi.

Vanessa içeriye adımını atıp durdu, karşıdaki vahşi asilzade gömleksiz bir halde, üzerinde sadece pantolonu ve çizmeleri ile duruyordu. Geniş, çıplak vücudu inanılmaz

derecede çekiciydi. Geniş omuzları, kaslı göğüsleri, düz karnı ve dar kalçaları ile adeta bir Yunan tanrısının fiziğine sahipti Bunun yanı sıra, karşı konulamaz şekilde yakışıklıydı ve bu da Vanessa'nın kalbinin çılgınlar gibi çarpmasına sebep oluyordu, Vanessa, tüm korkularını unutmuştu.

Özür dileyen bir gülümseme ile, "Sizi böyle kıyafetli karşıladığım için beni affedin ama siz ısrar ettiniz."

Gerçekten de öyleydi. Fakat bir yandan da, Vannesa'yı burada ağırlaması bile ona gözdağı vermek içindi. Eğer Vanessa'nın onun yatak odasını ziyaret ettiği bilirse, şerefi tehlikeye atılacaktı. Fakat ona itiraz edecek durumu yoktu, onu kandırabilme ihtimali için korku ve endişelerini bir kenara bırakmalıydı.

"Ben hallederim, çekilebilirsin," dedi ona yardımcı olan uşağına.

Londra'nın hovardası ile aynı odada bir başına kalan Vanessa, kalp atışlarını sakinleştirmek için boşuna çabalıyordu,

"Giyinmeye devam etmem sorun olmaz, değil mi?" dedi boy aynasının önünde duran Lord Sinclair kravatını bağlarken. "Zamanım az, terzimle olan randevuma geç kalmak istemiyorum. Sekreterim uygun bir kıyafetle Lordlar Kamarası'ndaki yerimi almamı istiyor."

Keskin ses tonunda alaycı bir keyif seziliyordu. Vanessa, onun kıyafeti konusunda bu kadar ilgili olmasına inanamıyordu.

Lord Sinclair doğuştan sahip olduğu ukalılığı ile küstah bir çapkındı fakat züppe değildi. Ve iyi görünmek için kesinlikle bir terziye ihtiyacı yoktu. Görünüşü ve cazibesi ile etkilediği kadınlar dolayısı ile diğer erkekler hem ondan korkuyor hem de ona saygı duyuyorlardı. Vanessa onu görünce bütün kadınsal içgüdülerinin canlandığını inkâr edemezdi. Gür kirpikleri ile çevrelenmiş nefes kesici gri gözleri için denilebilecek tek şey, güzel olduklarıydı.

(*Lordlar Kamarası, üyeleri babadan oğula geçen lord unvanı taşıyanlardan ya da kraliçenin atadığı isimlerden oluşur.)

Vanessa yutkundu ve söze uzlaşmacı bir tavırla başlayarak, "Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz? için teşekkür ederim," dedi.

Aynadaki yansımasından gülümsediğini gördü. "Kabul etmekten başka bir seçeneğim yoktu, leydim. Biraz inatçısınız... Hatta kapımda yatacak kadar Kararlı olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Böyle yapmak zorundaydım. Fakat değerli zamanınızın sadece on dakikasını istiyorum."

"On dakika sizindir ama sizi uyarmalıyım ki, on saat bile ağabeyiniz hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeye yeterli olmayacaktır. Oturun lütfen."

Vanessa cam kenarındaki şömüne ve kanepeye göz attı ve, "Teşekkür ederim ama ayakta durmayı tercih ederim," dedi.

Damien aldırmadığını belli eder bir şekilde kafasını eğdi ve kravatını bağlamaya devam ederek, "Ağabeyiniz burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ona söylemek gibi bir niyetim de yok. Sizi ziyaret ettiğimi öğrenmesi durumunda bile rezalet çıkarır ve şu an yatak odanızda sizinle tek başıyım!

"Kadınları iğfal etmekle ün saldıgım için mi?" diye sordu Lord Sinclair alaycı bir şekilde. "Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama ben yardıma muhtaç bayanları gasp etmek için pusuda beklemen," derken gözleri aynada Vanessa'nın kilerle buluştu. "Gerçi sizin durumunuzda, baştan çıkabileceğimi itiraf etmeliyim."

Vanessa derin bir nefes aldı. "Haklısınız, lordum. Buraya ağabeyimin kumar borcunu konuşmaya geldim."

"Bunu tahmin edebildiğim için çok zeki olmalıyım."

"Belki de, ama borcunuzu icra etmen izin bu aile üzerinde nelere yol açabileceğini anlamakta güçlük çekiyorsunuz," dedi Vanessa.

Teslim olduğunu belirterek derin bir nefes aldı. Sanırım siz bana durumu anlatabilirsiniz."

"Annem ve kız kardeşlerim yaşayacak bir yerleri olmayarak aç kalacaklar."

"Ağabeyin borçtan kurtulmak için tefecilere başvurabilir." "Hiçbir tefeci teminat almadan bu miktarda para vermez. Size kumar borcunu bu yolla ödese bile, bir kere tefecilerin eline düşeceğinden sonuç yine aynı olacaktır. Aubrey mülklerim kaybedecek, borçluların olduğu hapishaneye gidecek ve ailesi, yani biz de, evden kovulacağız."

"Halen bunun beni neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum." Vanessa bu ifadenin üzerine öfke ile cevap vermemek için kendini tuttu, Lord Sinclair' e karşı çıkmak şu anda iyi bir fikir değildi.

"Ağabeyimden intikam almak istemekte haklısınız ama ailesinin de acı çekmesini sağlamak zorunda mısınız?"

"Bu ağabeyinizin davranışlarının talihsiz sonucudur.

"Sadece onun davranışlarının değil. Siz deneyimli bir kumarbazsınız, lordum. Geçen gece de kabul ettiğiniz üzere, onu böyle bir kumar oynamaya siz teşvik ettiniz."

"Gerçekten de onu mahvetmek amacındaydım."

"Toy çocukların parasını çalmak yasadışı olmalı," diye fısıldadı Vanessa acıyla.

"Aynı masum genç kızların hayatlarını mahvetmek gibi," diye sert bir karşılık verdi Lord Sinclair ve ekledi, "Buraya yanlış davranışları onaylamayan bir kusursuzluk abidesini oynamak için mı geldiniz?"

"Hayır, buraya sizi düşünmeye ikna etmek için geldim."

"Aubrey eğer bir yol bulamazsa kendisini vuracağını söylüyor."

"İtiraf etmeliyim ki, bu kalbimi parçalamaz."

"Benimkini parçalar."

Lord Sinclair, Vanessa'nın samimiyetinin doğruluğuna inanmak için gözlerinin içine baktı. Daha sonra kafasını salladı ve, "Ağabeyiniz yaptığı pervasızca acımasızlığın bedelini ödemek zorunda. Fakat size bir şans veriyorum. Eğer ağabeyiniz, kendisi buraya gelecek kadar erkekse, ödeme koşullarını konuşacağım"

Vanessa bu teklif ile biraz rahatlamıştı ama yine de yeterli değildi. "Ağabeyim terzisinin faturasını ödeyemediği şu günlerde size olan borcunun iyi ödeme koşulları ne olabilir ki?"

"Mali sorunlarıyla ilgili misiniz, değil misiniz?"

"İlgili olmak için çok iyi sebeplerim var. Ağabeyimin kafası hesaplara çalışmadığından Rutherford mülkleriyle ben ilgilenmekteyim."

Lord Sinclair tek kaşını kaldırarak, "Ve siz?"

"Ağabeyimin zor günler geçirdiğinin farkındayım. Ve söylemeliyim ki, varlığını azaltmadaki tek suçlu kendisi değil. Tasarruf etme konusunda hiçbir zaman başarılı olmadık. Korkarım müsrif bir aileyiz," diyen Vanessa bir karşılık alamayınca devam etti, "Borcu indirmenizin hiçbir yolu yok mu?"

"Karşılığında bana ne öneriyorsunuz, leydim?"

Lord Sinclair gözlerinin, dudaklarını ısırarak Vanessa'nın şehvetli ağzına kaydığını hissetti. Onun bu ricasına karşı koymak büyük bir çaba gerektiriyordu. İçlerinde kaybolunacak parlak koyu renk gözleri, sonbaharın renklerini taşıyan parlak saçları ile Leydi Wyndham ünlü bir güzeldi ve Lord Sinclair güzel kadınlara hep çok düşkün olmuştu.

Fakat Vanessa unvan ve varlık için evlenecek kadar hesapçı davranmış ve bu evliliği boyunca da çok kötü deneyimler yaşamıştı. Eğer söylenenler doğruysa, eski kocasının arkadaşları yaslı dudu teselli etmekte çok istekliydi. Vanessa çoğu kadın gibi yüzeysel ve mantıksız değildi ama Damien yine de öyle davranıyor olabileceğini düşünüyordu.

Dikkat çekici gözleri temkinliydi ama bakışlarından Lord Sinclair'le aralarındaki cinsel elektriğin farkında olduğunu belirtileri vardı.

"Korkarım ki, size çok şey teklif edemeyeceğim. Kocamın vefatı beni çok muhtaç vaziyette bıraktı," diye açıkladı Vanessa sessizce. "Evimizin üzerinde o kadar çok ipotek vardı ki, borçlarım ancak ödeyebildim."

"En iyisi zengin bir koca aramanız olurdu."

Lord Sinclair, Vanessa'nın bu sözlerden hiç de hoşlanmadığını fark etti.

"Tekrar evlenmek niyetinde olsam bile, ki değilim, koca bulacak zamanım yok."

"İkilemeleriniz var demek ki. Ama sizin gibi güzel bir kadın her zaman bir sevgili bulabilir. Belki de vardır bile?" dedi Lord Sinclair meraklı bir ses tonuyla.

Vanessa dişlerini sıktı. "Sevgilim yok, Lord Sinclair."

"Ve siz hâlâ menfaatlerinizi elde etmek için kadınsı çekiciliğinizi kullanmıyorsunuz. Dünyaya giydiğiniz dekolte elbisenin benim için olduğunu umuyordum?"

Vanessa kızardı fakat öfkesini içinde tuttu. Lord Sinclair'in gri gözleri Vanessa'yı baştan aşağı süzdü. "Kendinize koruyucu bir kimse bulmanız çok zor olmamalı. Karşı koyulamaz derecede etkileyicisiniz. Bu güzel vücudunuzu bir avantaja çevirebilirsiniz."

"Ben o kadar basit biri değilim, lordum," dedi Vanessa dişlerini sıkarak ve doğruluğuna inanılması gereken bir öfkeyle. Vanessa'nın öfkesi, Lord Sinclair'i durdurdu. O kadınların kendilerini ayaklarına sermelerine alışmıştı. Vanessa ise onu gözyaşları ya da dürüst olmayan hikâyelerle kandırıp ondan yardım istemiyor, sadece dürüstçe evlerini ellerinden almamasını rica ediyordu.

Lord Sinclair, Vanessa'nın açıksözlülüğü ve cesaretini, hatta yanlış bile olsa ağabeyini bu kadar kararlı şekilde savunmasını takdir etmişti. Fakat ona karşı yumuşaması akıllıca olmazdı. Vanessa Wyndham akıllıydı, ilgi çekecek bir karakteri vardı ve zor beğenen bir erkeğin bile

arzulayabileceği bir güzelliğe sahipti. Normal şartlarda, onunla baştan çıkartma oyunu oynamak isteyebilirdi fakat bu şartlar altında imkânsızdı. Vanessa'nın ağabeyi masum kız kardeşinin hayatını paramparça etmişti ve bunun bedelini ödemek zorundaydı.

"Hiç pişmanlık duyduğunuz bir şey yapmadınız mı?" dedi Vanetisa ve devam etti,

"Aubrey sorumluluğun ne demek olduğunu bilmeden büyüdü. Babamız örnek alınacak biri değildi."

"Aydınlatıcı bir hikâye."

"Lordum, ağabeyim çocuk gibidir"

Bunun üzerine Lord Sinclair'in gri gözleri sertleşti. "Benim de kız kardeşim genç bir. kız, hayatı Rutherford tarafından umarsızca mahvedilen genç bir kız."

"Ağabeyimin davranışına göz yummuyorum," dedi Vanessa ve devam etti, "Çabalarınız, öç almaya çalışmak yerine kız kardeşinizi iyileştirmeye yönelik olmalı."

"Zaten bütün çabalarım bu yönde."

"Gerçekten mi? Londra'daki rahat hayatınıza dönerken onu kasabada yalnız bırakmadınız mı?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum, Leydi Wyndham ama bilginiz olsun diye söylüyorum, şehre ona bir refakatçi aramak için geldim. Buraya gelmemin ana nedeni işçi acentelerini araştırmak ve. adaylarla görüşmekti."

Ve terzinize uğramak. Vanessa bu durumdan duyduğu rahatsızlığı saklamaya çalışıyordu. Güçlü baron, hasta kardeşiyle canının sıkılmasını istemezdi, aksi takdirde onu bir çalışanın yanında bırakıp vazifesinden kaçmazdı. "Onu bir yabancıнын yanında bırakmak oldukça merhametsizce değil mi?"

"Peki ya beni sinirlendirmek oldukça akılsızca değil mi, Leydi Wyndham?" diye cevap verdi Lord Sinclair, sert ama bir o kadar da ipeksi ses tonu ile.

Vanessa, lordun gözlerindeki fırtınayı gördüğü an durdu. Onu sinirlendirmişti ve bu hiç de akıl kârı bir hareket değildi. Lord Sinclair, düşmanca niyetleri olan tehlikeli bir adamdı.

Lord Sinclair fısıldayarak, "Siz burada, adı çıkmış bir çapkın olan benim yatak odamda benimle yalnızsınız. Size vahşi yönümü gösterebilirim ve kimse de haksız olduğumu söyleyemez."

Bu bir tehdit olmasına rağmen duygusal bir SÖZ gibi söylenmişti. Daha da cesaret kıran lordun Vanessa'nın göğüslerine dikkatle bakmasıydı. Vanessa onun bakışlarını dahi gerçek bir dokunuş gibi hissediyordu ki, eğer gerçekten dokunsaydı göğsünün nasıl daralacağını hayal bile edemiyordu.

Lordun elleri Vanessa'nın boynuna doğru ilerlerken Vanessa donakalmıştı."Sizi heyecanlandırıyor muyum, Leydi Wyndham?" dedi Lord Sinclair alay ederek.

"Hayır... Tabii ki, hayır."

"O zaman neden nefesiniz sıklaştı ve güzel cildiniz kızardı?" Bu doğrudu, Vanessa bir anda nefes alamamaya ve kızarmaya başlamıştı.

Vanessa meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırdı. "Sizin daha iyi nitelikleriniz olduğunu umarak gelmiştim ama görüyorum ki yokmuş," diye cevap verdi.

Lord Sin soğukkanlılıkla gülümsedi. "Çoğu şartlar altında niteliklerim çok etkileyicidir."

"Ben bunu kanıtlayacak en ufak bir şey görmedim.

" Lord Sin, bir an için Vanessa'ya bakakaldı ama daha sonra kendisine yapması gerekenleri hatırlatır biçimde kafasını salladı. "Her ne kadar sizinle ağız dalaşı yapmaktan hoşlansam da, yetişmem gereken bir randevum var."

Vanessa duyduğu hüsrandan dolayı iç çekti. Lord haklıydı. Bu konuşma hiçbir yere varmayacaktı ama onu ikna etmek için son bir kez daha denemeye karar verdi.

"Ağabeyimin gayrimenkulleri karşılığında size ne önerebileceğimi sormuştunuz, lordum. Size hizmet edebilirim..."

Lord bunun üzerine, onun da herkes gibi olduğunu düşünerek anlamsızca bir hayal kırıklığına uğradı. Sonunda tüm bu konuşmanın asıl noktasına geldik, diye düşündü. "'İlgimi çekmeye başladınız."

"...kız kardeşinize refakat etmek istiyorum." diye devam etti Vanessa cümlesine.

Kaşlarını çatan Lord, "Refakatçi mi?" diye sordu,

"Bayan Sinclair için refakatçi aradığınızı söylemişsiniz." "Kız kardeşimin sağlığını size emanet etmem için bana sadece bir neden gösterin."

"Çünkü ona yardım edebilirim. Duyduğuma göre kötü besleniyormuş. Neden yataktan çıkamadığını ve elini her şeyden çektiğini anlayabiliyorum."

"Yani?"

"Sağlığı yerinde olmayan bir bayanla ilgilenmek benim için yeni bir şey değil. Annem yarı sakat sayılır ve bu yüzden yatağa bağlı yaşayan insanlar üzerine deneyimim var. Ve kız kardeşinize sosyal açıdan da katkıda bulunabilirim, halen kocamın unvanını muhafaza ediyorum ve bir vikont kızıyım. Hiçbir refakatçi daha fazlasını öneremez."

Damien onu inceledi, numara yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Tamamıyla samimi duran Vanessa'nın, ailesi için daha ne kadar fedakârlık yapabileceğini merak ediyordu. Yavaşça başını salladı, onun azmini ölçme konusunda kararlıydı.

"Cesaretinizi takdir ediyorum fakat ne kadar ileri gitmeye hazırsınız, açıkçası bunu merak ediyorum."

"Ailemi korumak için her şeyi yaparım."

"Bu kadar mı?" diyerek güldü lord ve ekledi, "Şanslısın, tatlım. Beni hoşgörölü bir zamanımda yakaladın. Fakat aklımda senin düşündüğünden daha samimi bir anlaşma yapmak var. Seninle bir anlaşma yapacağım ve sana refakatçi olmanı önereceğim ama kız kardeşime değil, bana?"

"Ben... Anlayamadım."

"O zaman daha açık bir dille belirteyim. Eğer metresim olursan, ağabeyinin borçlarını silerim."

Şaşkınlığı şok olmuş bakışlarından anlaşılabilirdi. "Bu durum sonsuza kadar sürecektir değil tabii ki. Birbirimizden sıkılana kadar. Yaz için diyelim mi?"

Vanessa ona dik dik bakarak, "Sizin itibarınıza sahip bir adamın metresi olmamasına inanamıyorum"

Lord Sinclair omzunu silkerek, "Elbette, asla metresiz kalmam. Fakat iş senin, tabii istersen..."

Vanessa, bu küçük düşürücü teklif karşısında Lordun yüzüne bir tokat atmak istedi. Ciddi olamazdı... Olabilir miydi yoksa? "Çok iğrençsiniz, efendim."

Lord alaycı bir gülümsemeyle Vanessa'ya baktı ve, "Tatlım, sahte öfkeni biraz fazla abarttın. Sen de bu dünyanın kadınısın. Teklifime şaşırdığını söyleyemezsin herhalde," dedi. Vanessa'ya yaklaşan Lord Sinclair ellerini göğüslerine uzattı. Parmaklarının eklem yerleri göğüs uçlarında gezinirken, Vanessa pelerini ve kıyafetinin üzerinden dahi olsa tensel etkiyi net bir biçimde hissedebiliyordu. Lordun ellerinin cesur hareketleri, Vanessa'yı etkilemekle kalmamış paniğe de sürüklemişti.

Derin bir nefes alan Vanessa, bir adını geriye, daha güvenli bir uzaklığa çekildi.

Lord Sinclair zaferini kutlar bir biçimde gülümsedi, dudaklarındaki ince kıvrımdan erkeksi cazibesi yayılıyordu. Vanessa, onun bunca kişinin kalbini nasıl kazandığını şimdi daha iyi anlıyordu. Sayısız kadını bu vahşi ve şehvetli gülüşü ile büyülemişti.

"O zaman teklifimi geri çeviriyorsun?"

"Ben böyle bir şey demedim!" diye cevap verdi Vanessa sert bir şekilde.

"O zaman ne dedin?"

"Ben... Ben bunu düşüneceğim."

"Çabuk düşün, tatlım. Ama seni uyarmıştım. Eğer benimle pazarlık ediyorsan, şeytanla pazarlık ediyorsun demektir."

Üçüncü Bölüm

Lord Sinclair ve Vanessa'nın bakışları kilitlenmişti.

"Bedel çok mu yüksek oldu, güzelim?" diye sordu Damien.

Vanessa bu sorunun karşısında yutkundu. Lordun bu isteği Vanessa'yı mahvedecekti. Peki, bu mahvolma ailesini kurtarmak için çok mu yüksek bir bedeldi?

"Metresiniz olarak...benden ne isteyeceksiniz?" diye sordu bocalayarak.

Lord Sinclair kaşlarını kaldırarak,. Tahmin edemiyor musun?" diye sordu.

"Sanırım bizim,cinsel olarak bir şeyler paylaşmamızı istiyorsunuz."

"Evet, genel olarak öyle. Sanırım görevlerini çok ağır bulmadın. Ne zaman istersem yatağında olacaksın ve tabii ki beni tatmin etmeyi öğreneceksin."

"Sanırım sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Bu konularda hiç yeteneğim yoktur."

"Seninle olana kadar bunu bilemem."

Lordun cüretkâr konuşmaları Vanessa'nın nefesini kesiyordu ama bir yandan da onu bu şekilde korkutmaya çalışmasına sinirleniyordu.

"Kimsenin metresi olmadım. Bir erkekle olan tek samimiyetim kocamlaydı. Ve ben evliliğin bu kısmını...gayet sıkıcı buldum. Erkeklerin şehveti bu kadar sevmesini anlayamıyorum."

Sesi sonlara doğru küçümser ve soğuk bir hal almıştı ama Damien yine de Vanessa'nın kendisine, eski kocasına ya da tüm erkeklere kızgın olduğunu söyleyemezdi.

"Duyduğuma göre kocan görgüsüz biriymiş ve senin de kabul ettiğin gibi, doğru dürüst bir sevgilinin faydalarını hiçbir zaman görmemişsin. Utanmaz olmayı göze alarak, sana ihtiyacın olan her şeyi öğretecek kadar yetenekliyim. Eğitiminden zevk alacağın konusunda garanti verebilirim."

"Zevk alabileceğim ya da almayacağım konusunda nasıl emin olabilirsiniz? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Ama kadınları tanıyorum ve bedensel zevkleri hakkında da bilgim var. Diğer kadınlardan çok farklı olamazsın. Kollarımdayken titreyeceksin."

"Haklısınız, lordum. Siz küstah bir seytansınız."

Lord Sinclair gülümsedi ve ekledi, "Günahlarım çok fazla."

Vanessa sessizliğini korurken, Damien Vanessa'nın küçümseyen kibrinin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Eğer Vanessa onu heyecanlandırmak için gönülsüzlük numarası yapıyorsa, bu kesinlikle işe yarıyordu. Bir kadının varlığından en son ne zaman bu kadar heyecan duyduğunu hatırlayamıyordu. Ve neden Vanessa'nın bu cömert teklifi kabul etmekte tereddüt ettiğine de anlam veremiyordu. Hiçbir metres, ne kadar harika olursa olsun, yüz binlerce pound etmezdi ama o Vanessa'ya hem değersiz ağabeyini hem de tüm borcunu kurtarmak için bir şans vermişti. Bu şansı reddetmesi için aptal olması gerekiyordu.

Vanessa'nın aptal biri olmadığından emindi. Lordun tanıdığı diğer ağgözlü ve yüzeysel kadınlar gibi, Vanessa da amaçları için vücudunu kullanma konusunda deneyimli ve görmüş geçirmiş olmalıydı.

Lord Sinclair, onun gerçekten soğuk, duygusuz ve gerçek tutkudan aciz biri olduğunu düşündü. Ve sonra bunun gurur ya da korku ile alakalı olabileceğine karar verdi.

"Benden korkuyor musunuz, Leydi Wyndham?" diye sordu Lord Sinclair ciddi bir biçimde.

"Sizin hakkınızda anlatılan hikâyeleri göz önüne alırsak, sizden korkmamam mantıksız olur. Kural tanımayan ve hiçbir kadına güvenmediği bir adam.

"Benden korkman için bir neden yok."

"Aynı kurdun kuzuya dediği gibi."

Vanessa'nın sivri dilliliğine gülümsedi. Aklına gelen her şeyi korkmadan söyleyen böyle canlı bir güzellik ihya ediciydi. Damien gül ağacından oyulmuş masasına gidip çekmecesinden bir deste iskambil kâğıdı çıkardı.

"Beni başkalarıyla karıştırmayın lütfen, leydim. Ben kurt değilim. Fakat senin de söylediğin gibi kumarbazım. İkimiz de kart çekeceğiz ve büyük kartı çeken kazanacak. Eğer sen kazanırsan, ağabeyinin tüm borçlarını sileceğim. Ama kaybedersen, tüm yaz boyunca metresim olacaksın."

Vanessa'nın gözlerinde şüphe vardı. Damien kendini o parlak gözlerin derinliğinde gördüğünü hayal etti.

"Cevabınız, leydim?"

Vanessa bu imkânsız ikilemle mücadele ederken gözlerini yumdu. Bu korkunç bir pazarlıktı, kendisine yardım etmesi için şerefini ortaya koyacaktı. Kendisini daha önce, evlenirken de satmıştı ve bunu bir daha yapmayacağına yemin etmişti. Ayrıca bu adama vücudunu sunmak yaptığı evlilikten daha tiksindirici olmayacak mıydı? Birçok kadın Damien Sinclair'in yatağını paylaşma şansına balıklama atlardı. Aşk yapmak üzerine efsanevi bir üne sahipti. Kadınlar onu inkâr edilemez bir şekilde arzu edilir buluyorlardı, gerçi onun için de durum farklı değildi.

Ve Lord ona kazanma şansı sunuyordu ama ya kaybederse? Mahvolurdu. Lordun teklifi şerefsizce, hatta zalimceydi. Fakat onun tutkusu, bu merhametin bedeliydi. Ve Vanessa ailesini onun öfkesinden korumak için şeytanla pazarlığa oturacaktı.

"Bana çok az seçenek bıraktınız," dedi Vanessa kısıp bir sesle.

"Desteyi karıştır ve ilk sen çek."

İsteksizce ona doğru ilerleyen Vanessa desteyi aldı. Desteyi karıştırmada usta sayılabilecek kadar deneyimi olsa da, şimdi elleri titriyordu.

"Kartını seç, tatlım," diyerek onu teşvik etti.

Vanessa, masanın üzerine yaydığı desteden bir kart çekti ve yavaşça açtı. Kupa vale. Vanessa'nın kalbinde bir umut doğdu. Lord ondan daha küçük seçebilirdi. Vanessa nefesini tuttu, kalbinin atışını duyabiliyordu. Lord Sinclair kartını seçti ve uzun zarif elleriyle açtı. Vanessa umutsuzluğunu saklayamayarak maça krala baktı. Kaybetmişti.

"Hâlâ kararını değiştirmek için zamanın var," diye mırıldandı Lord Sinclair.

Garip bir şekilde, vazgeçmesi için ona son bir şans vermişti ama Vanessa kafasını salladı, yaptıkları anlaşmaya saygı gösterecekti.

"O zaman anlaştık?"

Vanessa kendini kontrol edebilmek için düzgün bir nefes aldı. Korkak değildi ve ailesinin de kurtarılması gerekiyordu. Bunun için mutlu olmalıydı. Ama kurtuluşları, Lord Sin'e yalvarmaya gelmek için topladığı cesareten daha fazlasını gerektiriyordu.

"Evet, anlaştık."

Lord Sinclair ellerini yavaşça yanaklarında gezdirince Vanessa korktu. Zaten korkmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu, kaçamazdı.

"Vanessa," dedi Lord Sinclair yumuşak hatta okşayan bir ses tonu ile. Vanessa bunun üzerine kafasını kaldırdı ve bakışları adama kitlendi.

Vanessa'nın bakışları onun dudaklarına kaydı. Münasebetsizce, güzel bir ağzı olduğunu düşündü. Kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

Lord dudaklarını onunkilere hafifçe dayadığında Vanessa adeta donmuştu. Bu olabilecek en ufak temaslardan biriydi fakat o adeta bir damganın bedenini yaktığını hissediyordu. Vanessa başını kaldırdığında, adamın dumanlı gri gözlerinde zevk aldığının belirtilerini görebiliyordu.

"Çok mu zormuş?"

"Olmadığını sanıyorum," dedi Vanessa sevimsizce.

Lord, Vanessa'nın pelerininin yakasına bir fiske atarak, "Bunalmış olmalısın, tatlım. Kat kat giymişsin. Buna ihtiyacın yok, değil mi?" dedi boğuk bir sesle. Vanessa sorusunu anlayamamıştı.

"Benim için pelerininini çıkarır mısın?"

"Neden?"

"Çünkü seni öyle görmek istiyorum."

Gözlerini yakaladı ve bırakmadı. "Söz veriyorum, sana zorla sahip olmayacağım."

Vanessa ona, bu adı çapkına çıkmış kişinin sözüne inanmalıydı bilmiyordu fakat bunun çok da bir önemi yoktu. Onu istediği zaman soyabilme ayrıcalığının karşılığını ödemişti bile.

Titrek parmakları ile pelerininin düğmelerini çözmeye başladı. Tereddüt ettiğinde adam elbisesini omuzlarından çekti ve gelişigüzel bir şekilde masanın öbür tarafına koydu.

"Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim," diye fısıldadı, kadının üzerindeki kahverengi yün kıyafeti incelerken. "Dün gece üzerine giydiğin elbiseyi tercih ederdim. Bu kıyafet harika bedenini tam olarak sunamıyor. Hem dünkü, gözlerinin rengini de ortaya çıkartıyordu."

"Gel, biraz benimle birlikte otur." Ellerini yakaladı ve onu kanepeye çekti.

İstedikini elde eden bir adamın kendine güveniyle birlikte onu yanına çekerken Vanessa'nın da karşı koymaya hiç niyeti yok gibiydi. Vanessa yanına oturdu ve nefesini tuttu. Kalbindeki heyecanı hissediyordu. Onu elde etmeyi burada ve şimdi mi plânlamıştı?

Adamın yüzü kendisinininkine huzursuz edici derecede yakındı. Birden kendini adamın inanılmaz şehvetli ve güzel biçimli dudaklarına bakarken yakaladı.

Damien kadının bakışlarının nereye takıldığını görünce hafifçe kımıldadı. Hâlâ ona dokunmak için bir hamlede bulunmamıştı.

Vanessa'yı istediğini kabullendi. Aceleci davranmak çok riskli bir davranış olurdu. Bahsi kazandığına memnundu ve bunun sebebi bahisteki yüklü miktar para da değildi. Yeterince varlıklıydı ve bu servete ihtiyacı yoktu. Fakat çok geçme den ateşli ve cezp edici bir kadının saklı derinliklerini keşfetme şansına sahip olacaktı.

İçgüdüleri kadının çekingen biri olmadığını söylüyordu. O korkmuştu...ve çok, çok hassastı. Birisinin onu çok kötü incittiğinden şüphelendi. Onunla öpüşmek, onun serbestçe karşılık vermesini beklemek sahip olduğu gücün her zerresini zorlayacaktı fakat sonunda bulacağı hazine tüm bu çabalara değirdi.

Daha ayrılmasına izin veremezdi, ona karşı duyduğu korkuyu yenmek için vereceği mücadeleye başlamadan ve güvenini kazanmadan olmazdı. Yokluğunda derhal kötü tahayyüllerle kendi canım sıkacak, kafasında onu şeytani bir canavara dönüştürene kadar büyütecekti.

Ona yaşatabileceği zevki tatmasını istiyordu, böylece o kadar da korkunç birisi olmadığını görebilecekti.

Kadının tatlı kokusu burnunu rahat bırakmıyordu fakat demir gibi iradesi ile arzularını kontrol etmeyi başardı. "Bana bakar mısın, tatlım?"

Vanessa isteksizce kabul ettiğinde daha yumuşak bir tonla devam etti. "Çapkın birisi olduğumu düşündüğünü biliyorum ama ben o kadar mı korkunç birisiyim?"

"Ben...sizi böyle bir kaniya varacak kadar iyi tanımıyorum."

Adam gülümsedi. "Doğru. Tıpkı senin gibi, ben de daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Sadece içimizden geldiği gibi davranmalıyız."

Vanessa gözlerini adamdan alamıyordu. Gözlerinde üzerindeki tedirginliği yatıştıran sıcak ve şefkatli bir şeyler vardı.

"Seni tekrar öpmek istiyorum, Vanessa. Beni bir öpücükten mahrum mu edeceksin?"

Vanessa kalp atışlarını boğazında hissedebiliyordu. "Bana bir seçenek mi sunuyorsunuz, lordum?"

"Seçenek her zaman senin."

Vanessa, lordun yüzünde onu kandırdığına dair bir iz aradı ama bulamadı. Lord, onun arzusu olmadan onunla beraber olmayacağına söz vermişti. Belki de bu gerçektir.

Vanessa sessiz kalınca, ellerini tekrar Vanessa'nın yanaklarında gezdirmeye başladı. "İpek gibi bir tenin var."

Lordun dokunuşları hafif ve tahrik ediciydi. Vanessa, onun rahatsız eden yakınlığından kaçmak istiyordu ama keskin bakışlarının ve ondan yayılan güçlü arzusun esiri olmuştu. Islak ve aralanmış dudaklarında gezinen parmakları Vanessa'nın vücudunda kıvılcımlar yaratıyordu.

"Cevabın nedir, tatlı Vanessa? Beni öpecek misin?"

Kadife gibi sesi, Vanessa'yı her dakika daha da savunmasız bir hale getiriyordu Her ne kadar kendini bu adamdan koruması gerekse de, onun kendisine dokunmasını istiyordu.

"Evet..." diye fısıldadı Vanessa.

Bu yeterliydi. Vanessa'nın yüzünü sonsuz bir şefkatle hafifçe avuçlarının içine aldı. Vanessa büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Adamın nefesi dudaklarını ısıtıyordu.

Şehvetli duygular bir anda Vanessa'yı sardı. Vanessa'yı, sanki dudağının tüm ayrıntılarını bilirmişçesine yavaşça öpüp nefesini kesmişti. Vanessa'nın karşı koymadığını görünce öpmeye devam etti. Vanessa'nın elleri adamın göğsüne doğru hafifçe yükseldi, ellerinin altında kaslarını hissedebiliyor ve hafif misk kokulu tahrik edici kokusunu duyabiliyordu.

Damien, Vanessa'yı öperken bir yandan da ona yavaşça dokunmaya devam ediyordu. Vanessa, adamın, boynunu, çıplak köprücük kemiğini ve omuzlarını okşadığını fark etti. Bir süre sonra uzun parmakları, Vanessa'nın elbisesinin yakasına uzandı. Elleri korsesine doğru gittiğinde ise gerildi. Tam bu sırada Damien'in kulağına fısıldadığını duydu.

"Korkma, meleğim..."

Bu sözler Vanessa'yı biraz sakinleştirdi. Başı yavaşça aşağı doğru kaydığında Vanessa sarsıldı. Damien'in nefesindeki hafif esinti bir anda sertleşmişti. Onun çıplak göğüslerini öpecekti. Vanessa'nın göğüslerini ortaya çıkardığında, kadının dudaklarından bir inleme duyuldu. Vanessa, göğüslerindeki yüz kızartıcı karıncalanmayı ve içine dolan arsız şehveti engelleyemiyordu.. ve en nihayetinde korkunç gerçeğe yüz yüze geldi, Vanessa da onun tarafından öpülmek istiyordu.

Damien'in küstah şehveti Vanessa'yı titretiyordu.

Sersemleyen Vanessa, adamın içinde yarattığı hazla beraber ona doğru eğildi.

Damien, kadını daha ateşli ve arzulu bir biçimde öpmeye başladı.

Vanessa'nın elleri gayri ihtiyari Damien'in omuzlarına yükseldi ve onu itti. Ve aralarındaki büyü bir anda mahvoldu. Lord Sin aniden kendisini toparladı ve sebepsizce öpüşmeyi kesti.

Lord Sin, sertçe alnını alnına dayadı ve iradesini gösterir biçimde kabaca güldü. Hayal kırıklığı dalgası Vanessa'yı vurdu, ne o ne de Lord Sinclair bunun bitmesini istiyorlardı.

Damien derin bir nefes aldı ama kısık sesinde halen bir soğukluk vardı. "Beni affet, bir an kendimi kaybettim."

Vanessa, onun güzel ve keskin hatlarına baktı, korku ile tutku arasında sıkışıp kalmış gibiydiler. Vanessa daha önce bir öpücüğe bu kadar ilkesel bir tepki vermemişti.

"Bence sen cazibeni çok küçümsüyorsun, tatlım. Eğer beni çaba göstermeden kışkırtabiliyorsan, çok iyi bir öğrenci olacağına hiç şüphe yok."

Vanessa, Damien'a karşı hissettiği açıklanamaz ve cesaret kırıcı duyguların utancı içindeydi. Sadece iffetsiz bir kadın böyle bir adamı arzulayabilirdi.

Sersemlemiş hislerini bir anda toparlamak imkânsızdı ama kendine gelmeye çalışıyordu. Darmadağın olmuş korsesini toparlarken ve Damien giyinmesine yardım ederken Vanessa utancından ona bakamıyordu.

Vanessa, adamın yardımını isteksizce kabul etmişti. Bu kucaklaşmalarına bir son verip, Vanessa'nın da karşı koyamayacağı kadar ileri gitmeden durduğu için ona minnet duymalıydı.

Lord, rahatsız olduğunu anlayıp biraz uzaklaştı.

"Belki de anlaşmamızın ayrıntılarını konuşmalıyız. Kardeşime refakatçi bulur bulmaz ülkeyi bir hafta içinde terk etmeyi umuyorum. Senin de bana eşlik etmeni istiyorum."

Vanessa aralarındaki anlaşmanın o an farkına vardı. O, Lord Sinclair'in metresi olmayı kabul etmişti.

"Nerede yaşamamı düşünüyorsunuz?" diye sordu kısık bir besle Vanessa.

"Benim malikâneme çok uzak olmayan bir ev ayarlayacağım senin için". Vanessa bunun üzerine duraksayınca, Lord Sinclair alaycı bir ses tonu ile, "Tabii ki, araba, atlar ve diğer harcamaları karşılayacağım," dedi.

Vanessa, bunun kendisine büyük bedellere mal olacağını anlayıp, "Araba beni ilgilendirmiyor, lordum," dedi.

"İlgilendirmiyor mu?"

"Nasıl görüneceğini düşünüyordum. Eğer bana ev ve araba alırsanız, sizin metresiniz olduğumu tüm dünya bilecektir"

"Tahminen," diye mırıldandı Lord. "Bunlar genellikle olan şeyler. Daha iyi bir seçeneğin varsa, seni dinlemek isterim."

"Düşünmem gerek, sadece kendi adıma değil, kız kardeşlerimin adına da. Belki de sırf benim sizle ilişkim yüzünden tamir edilemez bir biçimde yara alacaklar."

Lord Sinclair'in Vanessa'ya olan bakışlarındaki sıcaklık kaybolmuştu.

"Şimdiden anlaşmamızdan cayıyor musun, meleğim? Eğer öyleyse, fikrini değiştirmek için halen geç değil. Bu kapıdan çıkmanız yeterli."

"Cayma gibi bir niyetim yok, lordum. Fakat ilk teklifimi tekrar dile getireceğim. Kız kardeşinize refakatçi olmak istiyorum, böylece evinizde olmamın bir bahanesi olacak. Ve gerçekten de ona yardım edebileceğime inanıyorum."

Damien kaşlarını çattı ama bu teklifi reddetmek istemiyordu çünkü Olivia'ya acil olarak bir refakatçi bulması gerektiği doğrudu. Fakat kız kardeşinin başarısızlıkla sonuçlanan kaçma skandalının üstünü örtmek istiyordu. Birkaç muhafazakâr ve en saygın mürebbiyeyi tutmayı planlıyordu. Ama bu kadar tecrübeli bir kadın, ona daha cana yakın davranabilir ve Olivia'nın durumunu kabullenebilirdi. Hem zaten Vanessa Wyndham bir sürü kirli ayrıntıyı biliyordu.

"Karşılaşabileceğiniz zorlukları anlayabildiğinizden emin değilim," dedi Lord Sinclair kuşkulu bir ses tonu ile. "Olivia tamamıyla yatağa bağlı. Felç olmanın yanı sıra ümitsizlikten dolayı da ıstırap çekiyor. Onun refakatçisi bir azizin sabrına sahip olmalı."

"Sizi anlıyorum, lordum ve sizi temin ederim ki bunca sene boyunca sabrımı terbiye etmeyi öğrendim. Daha önce de söylediğim gibi hasta anneme ve kardeşlerime bakmaktayım ve hem ağabeyimin berbat davranışlarını da onarmak istiyorum."

Lord Sinclair, malikânesinin camından geniş caddeye baktı. Bu zevksiz dünyasındaki tek iyi şey kardeşiydi. Ama kardeşini büyürken uşakların merhametine bırakmış ve bu yılların umursamazlığını telafi etmek isterken hiçbir şey yapamamıştı. Onu felç yapan kazadan bile koruyamamıştı.

Belki de Leydi Wyndham haklıydı. Belki de Olivia'ya gerçekten yardım edebilirdi. Kız kardeşlerini korumak istemesinden dolayı Vanessa'yı suçlayamazdı. Vanessa'nın ailesini koruma isteği Damien'ı etkilemişti.

"Bunu deneyebiliriz. Olivia'ya refakat etmek için Rosewood'da bir ya da iki hatta kalırsın. Eğer işe yaramadığını anlarsak, anlaşmayı değiştirebiliriz."

Vanessa tuttuğunu farkında olmadığı nefesini bıraktı. Eğer Lord Sinclair ile arasında olan utanç verici ilişkiyi kız kardeşine refakatçi, görünümü arkasında gizleyebilirse, en azından itibarının bir kısmını kurtarabilirdi.

"Tabii ki, Ruthertord'un kız kardeşi olduğunu saklaman iyi olacaktır. Olivia'nın onu hatırlamasına hiç gerek yok."

"Tabii ki ama bunu bildiğinden şüpheliyim'. Aubrey bana, aralarında hiç aile meseleleri hakkında konuşmadıklarını söyledi ayrıca evlilik soyadını da ağabeyiminkinden farklı. Ama bazı komşularınız, Aubrey'nin kız kardeşi olduğumu anlayıp ona söyleyebilirler."

"Buna fırsatları olmayacak. Olivia yatağa bağlı ve kimse ile görüşmek istemiyor."

"Belki kısıtlı imkânları olan dul bir kadının bu iş için uygun olduğunu söyleyebilirsiniz."

Sinclair şöminenin üzerinde olan altın kaplamalı saate baktı. "İşçi bulma acentesi ile olan görüşmeme geç kaldım. Görüşmem için birkaç aday bulmuşlardı. Siz geldiğinizde tam oraya gitmek üzereydim."

Vanessa kaşlarını çatarak ona baktı. "Terziniz ile randevunuz olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum."

"Kabul ediyorum, geçiştirmek için böyle bir cevap vermiştim."

"Bunu sıklıkla yapar mısınız?"

"Benim hovarda olduğuma dair düşüncelerinizi kirletmek istemem," dedi Lord Sinclair doğal cazibesini bütünüyle yansıtan bir gülüşle.

Vanessa, daha fazla etkisi altında kalmadan gitmesi gerektiğini fark etti. "O zaman sizi daha fazla tutmayayım," dedi Vanessa ve ayağa kalktı.

"Bu şartlar altında, bana daha fazla siz diye hitap etmenize gerek yok diye düşünüyorum, ne dersin? Benim adım Damien."

"Anlaştık, Damien."

"İsmimi senin dudaklarından duymak hoşuma gitti."

Teşvik edici ses tonu, Vanessa'ya az önceki samimiyetlerini hatırlattı. Hemen toparlandı, öpücüğün tadını, sıcak dudaklarının verdiği hissi hatırlamak istemiyordu. Evliliği boyunca tek bir kere bile kocası tarafından tahrik edilmemişti. Cinsel ilişki, Vanessa için sevmediği bir görevdi. Ve Lord Sinclair gibi ahlaksız bir çapkına teslim olmanın, her ne kadar adam sevişme konusunda yetenekli olsa da, tatsız olacağını düşünüyordu. Pelerinini almak üzere arkasını döndüğünde düşünceleri o kadar karışık ki, Lord Sinclair yanına geldiğinde ürktü.

"Korkma, tatlım," dedi Lord Sinclair korkmuş bir kısırağı sakinleştirmek ister gibi.

İstemeyerek, pelerinini giymesine yardım etmesine izin verdi ve ona yüzünü döndüğünde, adam onun iyice gerilmiş olduğunu fark etti. Vanessa uzaklaşmak ve Damien'ın

karşı konulamaz yakınlığından kaçmak istiyordu fakat adam onu bırakmıyor, içine işleyen bakışlarıyla adeta esir ediyordu.

"Seni temin ederim ki, sana zarar vermek gibi bir niyetim yok, Vanessa," dedi lord yumuşak bir ses tonu ile ve ekledi, "Sadece seni baştan çıkaracağım."

Vanessa bunun üzerine kızardığını hissetti. Ona zarar vermek ile onu baştan çıkarmak arasında fark olduğu konusunda şüpheliydi. Lord Sinclair cinsel açıdan cesaretli, etkileyici ve tehlikeli bir adamdı. Vanessa'yı mahvedebilirdi.

Vanessa, kendisini tekrar öpmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordu ki, Damien onu bıraktı.

Vanessa odadan çıktıktan sonra, Damien pencerenin önünde düşüncelere daldı. Birkaç dakika sonra, Vanessa'yı tanımamak için başlığını yüzüne indirmiş bir halde aşağı kapıdan çıkıp ön merdivenlerden inerken gördü.

Arabacı, Vanessa'ya binmesi için yardım etti. Araba yavaş yavaş uzaklaşırken Damien da olduğu yerde karışık düşüncelerle yola bakıyordu.

Kendisini nasıl bir şeyin içine atmıştı? Olayların bu hale gelmesini istememişti. Ona en son lazım olan şey hayatının bir metres tarafından karışmasıydı. Hem de mahvetmeye yemin ettiği kişinin kız kardeşi tarafından.

Vanessa'ya ahlaksız teklifini reddetmesi için her şansı vermişti. Ama bahis konusunu yerine getirdiğinde keyif aldığını da itiraf etmeliydi.

Damien akli karışık bir biçimde başını iki yana salladı. En son ne zaman böyle bir şey hissetmişti? Kollarında bir kadına sahip olma düşüncesi, en son ne zaman Vanessa Wyndham'layken olduğu gibi nabzını hızlandırmıştı?

"Hiçbir zaman," diye fısıldadı kendi kendine.

Çok uzun zamandır kimse onu bu kadar etkilememişti, aslında hiçbir zaman etkilememişti. Avrupa'nın en güzel kadınları ile birlikte olmuştu ama nefes kesen savunmasızlığı ve karşı koyması ile, hiç kimse Vanessa Wyndham gibi ilgisini çekmemişti. Vanessa tek bir çaba göstermeden içindeki arzuları uyandırmıştı.

Gözlerini bir süreliğine kapadı ve Vanessa'nın tadını ve tenine dokunurken hissettiği nefis hazzı hatırladı. Nerdeyse aklım kaybedecekti, kanı daha hızlı ve daha sıcak akıyordu. Bunu hatırlamak bile onu etkilemişti. Damien, onu iffetsiz ve mükemmel bir şekilde yatağında uzanırken düşündü. Çıplak ipeksi bedenini keşfettiğini hayal etti. Bu görüntü bile onu cezbetmişti.

"Dikkatli ol, adamım," diye fısıldadı kendi kendine.

Fakat daha sonra, beklenmedik bir şekilde tahrik olmasının bir açıklaması olduğu anlaşıldı. Lord, haftalardır bir kadınla beraber olmamıştı. Cinsel perhize alışkın değildi. Yatağından geçen en son icadın mükemmel Gümüş Swarm olmuştu. Kız kardeşinin sakatlığını öğrenince onunla beraber olmayı aniden kesmek zorunda kalmıştı.

Özür olarak da, sekreterine, ona daha önce vermiş olduğu bileklik ile uyumlu bir kolye ve başka birini bulması gerektiğine dair bir not göndermesini söylemişti. Bu sabahki misafirine kadar başka bir kadına dokunma fırsatı bulamamıştı.

Damien'ın düşüncelerinde yine Vanessa Wyndham yer almaya başlamıştı ki, aniden döndü ve sekreterini çağırmak için zili çaldı.

Onda bu kadar özel ne bulmuştu? Neden bu kadını, onun kendisinden hoşlanmamasına hatta korkmasına rağmen bu kadar tahrik edici, bu kadar cezbedici buluyordu? Fakat Vanessa'yı istiyordu, ona sahip olmalıydı.

Sebepleri muhteşem değildi, kabul ediyordu. Lordun asıl isteği, Rutherford'un kendi kız kardeşine yaptığı gibi onun kız kardeşini aynı şekilde mahvetmekti. Leydi Wyndham'ın metresi olmasını sağlamak öcünü almasına yetecekti.

Fakat bu onu öpmeden, tadına varmadan önceydi...

Damien kaşlarını çatı ve neden vicdan azabı çektiğini merak etti. Gerçekten pişman olmasını gerektirecek bir şey var mıydı? Vanessa'nın yalvarması üzerine hem serveti hem de kendi kız kardeşini iğfal eden mahvetme şansını kaçırmıştı. Ve Vanessa istemeyerekte olsa ailesini korumak için fahişeler gibi vücudunu satmıştı. Lordun ona sunduğu imtiyazlar cömertlikten daha fazlaydı. Ve Vanessa'yı baştan çıkartmak için çok istekli de olsa, onu zorlamak gibi bir niyeti yoktu.

İlk olarak, Vanessa'nın abisinin gözlerinin önünde mahvolması daha önemliydi. Küçük Rutherford ne kadar ahlaksız ve umursamaz olursa olsun, kız kardeşinin bir metres olduğu düşüncesine dayanamazdı.

İkinci olarak ise, Damien hiçbir kadın üzerine böylesine titremediğini fark etti ama Vanessa'nın nefretini keyfe döndürüp ona teslim olmasını sağlayacağına emindi. Ve şimdi onun için en önemli şey de buydu.

Onu gönülden istiyordu, .soluk, mükemmel vücuduna sahip olmak istiyordu. Adının dudaklarından yankılanmasını duymak istiyordu. Onu istiyordu...

Tabii ki zorluklar olacaktı, yaptıkları alışlagelmişin dışında bir anlaşma ile, aile evinde, masum, genç ve hasta kız kardeşine refakat eden biri olarak yaşayacaktı. Haliyle metresi olduğunu açıklayamazdı. Ayrıca Vanessa'yı baştan çıkarmak daha önceden yaşadığı ilişkilerden daha karışık olacaktı ama bütün sezgileri buna degeceğini söylüyordu.

"Gerçekten kazanmaya değer bir ödül, meleğim.

" Damien belli belirsiz gülümsedi. İkisinin istekleri arasında farklar olacağına hiç şüphe yoktu ama ona bir erkeği ve tabii ki kendini tatmin etmeyi öğretirken çok zevk alacağı da kesindi.

Dördüncü Bölüm

Vanessa, yaylı faytonun uyutan sallanması eşliğinde kendini kadife minderlere bıraktı. Damien ile yedi saat geçirmek ve aralarındaki zoraki samimiyet sınırlarını bozmuştu.

Londra'nın kuzeyinden başlayan yolculuk boyunca çok az konuştular. Bu sabah arabada ona eşlik ederken, onun sessizliğe olan ihtiyacını fark etmiş ve buna seve seve katlanmıştı. Ama şimdi Vanessa yolculuk arkadaşını incelemek için başını çevirmişti. Warwickshire bölgesinden geçiyorlardı ve Damien, kendi gizli düşünceleri arasında kaybolmuş, camdan dışarıya bakıyordu.

Daha sonra Vanessa, ona bu şekilde bakmasının hata olduğunu fark etti. Yakışıklılığı ve asaleti ile onu halâ heyecanlandırıyordu ve bu da Vanessa'ya ona karşı olan duygularının üstesinden gelemeyeceğini hatırlattı.

Böyle bir adamla fahişelik anlaşmasını yapmasının nasıl bir delilik olduğunu düşünüp duruyordu. Damien'in onu metres olarak kullanmaktan çok, intikam oyununda bir piyon olarak kullanmak istediğini tahmin ediyordu.

İntikam tutkusunu anlayabiliyordu. Kız kardeşini baştan çıkaran adamı arkasından vurmak istiyordu ve Vanessa da bunun için uygun bir araçtı. Fakat Vanessa, kendisini ağabeyinin günahlarını ödemesi için kullanan Damien'ı pişman edecekti. Düşündüğü gibi itaatkâr bir kukla olmayacaktı.

Yolculuğun sonlarına geldikçe Damien'in keyfi de git gide kaçmaya başlamıştı. Varmak üzereydiler ama Vanessa halen kendisinin üstlendiği görev hakkında çok şey bilmiyordu. Bir an için bakışları dışarıdaki kırsal manzaraya takıldı. Ekim alanları ve zümrüt yeşili çayırları yama işli bir yorgan gibi görünüyordu.

Vanessa en sonunda konuşmak için cesaretini topladı.

"Eğer kız kardeşinizin refakatçisi olacaksam, bana onun hakkında bir şeyler anlatmalısınız."

Damien, Vanessa'nın varlığını hatırlayarak kıpırdadı ve fırtına grisi gözlerini ona çevirerek, "Ne öğrenmek istersin?" diye sordu.

"Nasıl bir karakteri vardır, tavırları nasıldı? Şu andaki sağlık durumu tam olarak nedir? Onunla daha iyi ilgilenmemi sağlayacak her şey."

"Sağlığı? Şu an sakat. Bacaklarının alt kısmında hiçbir şey hissetmiyor ve karanlık odasından çıkmıyor. Onun için yaptırdığım hasta sandalyesini hiç kullanmıyor. Karakteri ve tavırları ise..." derken sesi yumuşadı, "Tatlı bir çocuktü ve zamanla gönlü zengin ama şımarık olmayan, herkesin arzu edeceği hoş bir genç bayan oldu". Damien başım alaycı bir biçimde sallayarak, "Benden sonraki bir Sinclair nasıl böyle olur? Doğduğunda onu değiştirmiş olmalılar."

Damien'in sesindeki fırtınalı duygular, Vanessa'nın boğazında garip bir düğümlenmeye neden oldu. Belki de sakat kız kardeşinin sorumluluğunu yüklenmekten memnun olmadığına

inanmakla hata yapmıştı. Sesindeki yumuşaklık onun kız kardeşinin sağlığını ne kadar önemseydiğini gösteriyordu.

Bu hovarda lordun kendi zevki dışında bir şeyi düşünmesi çok garipti. Damien kafasını eğerek, "Şu anda çektiği ıstırapta benim de payım var, onu korumak için daha dikkatli olmalıydım. Kız kardeşimi fazlasıyla umursamadığımı şimdi anlıyorum. Ailemiz kazada öldüklerinde Olivia on yaşındaydı ve onu benim yetiştirmem gerekiyordu. Küçük masum bir kızı yetiştirme hakkında ne bilebilirdim ki? ismine ve varlığına uygun bir leydi olma yolunda mükemmel bir eğitim aldığını biliyordum fakat onun dışında, eve arada bir uğramam haricinde, onu görmüyordum. Zamanımın çoğunu şehirde geçiriyordum."

"Şimdi on yedi yaşında, değil mi?" diye söze girdi Vanessa.

"On sekiz ama ben onu korumak istediğim için Londra'ya getirmedim. Yaşının daha çok küçük olduğunu düşünmüştüm. Ama getirmiş olmayı öyle çok isterdim ki..."

Damien derin bir nefes aldı ve devam etti. "Olivia'nın kısıtlanmış hayatında ne kadar sıkıldığını tahmin edemedim. Bu da onu, karşısına ilk çıkan alçağa...kardeşin gibi bir adama karşı savunmasız kıldı. Onu bir güvercin gibi yolmasına izin verdi. Âşık olduğunu sandı."

Damien'in aşk kelimesine yaptığı vurgu Vanessa'yı ürküttü. Belki de Damien Sinclair böyle hovarda bir insan olmakta haklıydı. Vanessa üzüntüsünü ifade etmek istiyor ama elinden bir şey gelmiyordu. "Doktorlar, ne diyor?"

"Bir mucize gerçekleşmesi için dua etmemiz gerektiğini. Aslında ben Oxrorshire'da umutlanmamızı sağlayan bir doktor buldum. Radikal düşünceleri yüzünden genelde ayıplanan bin. Kazada Olivia'nın şiddetli bir biçimde omurgasının ezilmiş olabileceğini fakat yoğun bir tedavi ile, en azından zamanla, bacaklarını kısmi olarak kullanabileceğini söyledi. Ona yardım edebilmek için azıcık bir şansım varsa, aptal yerine konma riskini alırım."

"Bazen uzmanlar yerine içgüdülerini dinlemek daha akıllıcadır," diye fısıldadı Vanessa.

Damien ona döndüğünde, Vanessa gümüş duman renkli gözlerinin derinliklerindeki acıyı gördü. "Bana kalsa, tedaviye bir an önce başlaması için Dr.Underhili hemen görevlendiririm ama Olivia onun kendisini muayene etmesini reddediyor."

"Neden, doktoru mu sevmiyor?"

"Sevip sevmediği önemli değil. Olivia durumunun daha iyiye gitmesi için sebep göremiyor. Fiziksel sakatlığının harap ediciliği bir yana, ruhu da giderek soluyor. Olivia'nın gözünde hayatı da mahvolmuş durumda, belki de gerçekten öyle."

"Başarısızlıkla sonuçlanan kaçma girişiminden dolayı mı?"

"Bu durum itibarını paramparça etti ve iyi bir evlilik yapma şansını da yok etti."

"Halen mirasçı değil mi?"

"Tabii ki, ama bu skandal onu hep takip edecek ve bazı durumlarda engel oluşturacak. Dedikoduyu bastırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hatta Olivia'nın kuzenini karşılamak için Alecster'e giderken bir kaza geçirdiği hikâyesini uydurdum." Damien bunları söylerken öfkesini hatırlayıp dişlerini sıkıyordu. "Daha sonra ağabeyinle bahse giren iki kişiyi buldum ve bu ilişki ile ilgili olarak ağızlarını sıkı tutmalarını sağladım. Fakat söylentiler devam etti."

Vanessa onaylar bir biçimde başını salladı fakat aslında Lord Sinclair'in bu skandalın yayılmamasına sağlamaya çalışırken izlediği yolun, ateşi söndürmeye benzin ile gitmek gibi olduğunu düşünüyordu. Aubrey'yi mali olarak mahvetmeden önce, muhtemelen tehdit ettiği iki arkadaşına fiziksel güç kullanarak gözdağı vermişti.

Damien'a göre kimse kin güden Lord Sin'e karşı hata yapmaya cesaret edemezdi ama bu tüm dünyayı susturabileceği anlamında gelmiyordu.

"Yine de en büyük hatam, iffet taslayan zalim mürebbiyelere güvenmemdi. Bu cadı kadınlardan biri Olivia'nın kendisinden daha çok utanmasına, kendisini lekelenmiş hissetmesine sebep oldu. Hatta onu intihar etme konusunda bile teşvik ediyordu," derken gözleri Vanessa'ninkilerle buluştu. "Kardeşim için refakatçi bulmanın benim için ne kadar önemli olduğunu belki şimdi anlayabilirsin."

Vanessa, dehşet içinde kalmıştı. "Evet," diye fısıldadı abisinin Olivia'ya yaptıklarına tüm kalbi ile üzüler. "Anlıyorum ve size söz veriyorum lordum, onun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yavaşça kafasını sallayan Damien, dışarıyı izlemek için tekrar cama doğru döndü.

Bir saat sonra araba ana yoldan çıkıp heybetli karaağaçların sıralandığı bir sokağa döndü.

"Geldik," dedi arabacı.

Uzaktan, parıltıyan göl Vanessa'nın dikkatini çekti. Rosewood sadece varlıklı bir asilzadenin. aile evi değildi, ayrıca nefes kesen bir güzelliğe sahipti.

Kayın ve kestane ağaçlarıyla kaplı parkın ortasında olan pırıl pırıl "bir göl..."

Lord Sinclair, Vanessa'nın arabadan inmesine yardımcı olurken, onları havada uçuşan yumuşacık gül kokuları karşılıyordu.

"Bu uzun yolculuktan dolayı yorulmuş olmalısınız, Leydi Wyndham. Eşyalarınızı odanıza taşıttıracağım," dedi Damien sert bir ses tonu ile.

"Teşekkür ederim, lordum. Ben de yolculuğun yorgunluğunu üzerimden atmak isterim, belki daha sonra kız kardeşinizle de tanışırım. Hatta çok geç olmazsa, kardeşinizle bir çay bile içebiliriz."

"Eğer Olivia'yı çay içmesi için ikna edebilirsiniz, benden daha beceriklisiniz demektir. Bir serçeden daha az yediğini göreceksiniz."

Daha sonra, Vanessa'ya evin girişindeki mermer merdivenlerde eşlik etti ve evin hizmetlileri ile karşılaştılar. Lord, adı Bellows olan uzun, al yanaklı bir uşağa,

"Leydi Wyndham, bir süreliğine bizim misafirimiz ve Bayan Olivia'ya arkadaş olacak," dedi.

Vanessa, onu bu şekilde tanıttırmasının asıl sebebinin çalışanlarda kötü bir izlenim yaratmamak için olduğunu bilse de, bu şekilde tanıttığı için minnettardı.

Bunun üzerine Bellovv da, Vanessa'yı haşmetli baş kâhya Croft ve yüzünden gülücükler eksik olmayan kadın kâhya Bayan Nesbit'le tanıştırdı.

Damien Vanessa'yı akşam yemeklerini sekizde yedikleri konusunda bilgilendirdi ve ekledi, "Hazır olduğunda, seni kız kardeşimle tanıştıracacağım."

Bayan Nesbit, Vanessa'yı odasına götürürken, "Eğer Bayan Olivia'yı iyileştirebilerseniz, hepimiz size sonsuza kadar minnettar kalacağız," dedi. Kalacağı yatak odasına geldiklerinde oldukça şaşırdı, altın ve yeşil renkli işlemeli ipek kumaşlarla döşenmiş bu oda fazlasıyla gösterişliydi. Gerçi, bir düşes ya da metres için yeteri kadar şıktı.

Perdeli yatak ve ayrı oturma alanına sahip oda çok büyüktü. Büyük şöminenin önünde dinlenmek için kadife bir kanep ve Chippendale tarzı koltuklar vardı. Sehpanın üzerinde bir brendi sürahisi ve bir şişe şarap bulunuyordu. İki uzun pencerenin ortasında bulunan masada ise gösterişli gümüş bir kadeh içinde rengârenk güller vardı.

"Bu odaya kadeh odası denmesinin nedeni bu mu?" diye sordu Vanessa, kadehi göstererek.

"Muhtemelen. Bu kadehin Birinci Sinclair Baronu'na Kraliçe. Elizabeth tarafından bizzat hediye edildiği söylenir."

Kâhya her şeyin tamam olduğuna bakmak için son bir kez odayı kontrol ederken, Vanessa pencereye doğru yöneldi. Pencereden aşağı baktığında bu üç katlı malikânenin, geniş bir ana bina ve etrafı gül bahçeleri ile çevrelenmiş iki yan binadan oluştuğunu gördü.

"Ne kadar güzel," dedi kendisine hâkim olamayarak.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Bayan Nesbit ve ekledi "Lordum gülleri çok sever."

"Lordun? Şimdiki Baron Sinclair'den bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Evet, leydim. Ondan bahsediyorum."

"Damien Sinclair?"

"Ondan başkası değil," dedi Bayan Nesbit sırtarak. "Lordum bahçelerle ilgilenmeden önce de bu bahçeler bu ailenin şanından sayılırdı. Botanikçiler, araştırmacılar ve ünlü sanatçıların da gelip burada çalıştığını duysanız şaşırsınız. Yazın genellikle, çizim ya da resim yapan bir yabancıya rastlamadan yolda yürümeniz imkânsızdır."

"itiraf etmeliyim ki, çok şaşırdım."

"Bu güllere verilen önem nesiller boyu devam etmiştir."

Vanessa, Damien'in paltosundaki gülü anımsadı.

"Şimdi eğer izin verirseniz, yıkanmanız için suyu ısıtayım ve gecenin soğğundan korunmanız için de şömineyi yakayım, leydim. Çayınızı salonda ya da oturma odasında almak mı istersiniz? Yoksa tepsinizi odanıza mı getireyim?"

"Çayımı burada alayım fakat öncesinde Bayan Olivin ile tanışmak istiyorum."

Tabii ki, leydim. Bunu lorda hemen iletceğim."

Teşekkür ederim, Bayan Nesbit."

"Bir hizmetçinin size yardımcı olmasını ister misiniz, leydim?"

Vanessa kafasını iki yana salladı. "Hizmetçiye gerek yok" Vanessa her ne kadar bir hizmetçinin ona saygınlık vereceğini bilse de, onları annesi ve kız kardeşlerinden almak istememişti.

"Nasıl isterseniz ama dilerse size akşam yemeğinden önce giyinmenize yardımcı olması için Bayan Olivia'nın şahsi yardımcısını gönderebilirim."

"Bu daha uygun olur."

Vanessa odada yalnız kaldığında, düşünceli bir halde pencereden dışarıya baktı. Damien Sinclair giderek ummadığı derinlikte bir adama dönüşüyordu ve bundan mutlu mu yoksa tedirgin mi olması gerektiği konusunda emin değildi.

Daha sonra kâhya onu Olivia'nın ana binadaki yatak odasına götürdü. Daha önceden kendisine söylendiği gibi, odanın kapıları açıldı fakat perdeler kapalı bırakılmış, loş bir ortam yaratılmıştı. Damien'in yatağın kenarında oturmuş, sessizce ve dikkatli bir biçimde hastayı seyrettiğini gördü. Vanessa yavaşça kapıyı çaldığında, fısıltıyla karışık bir ses yükseldi, "İçeri gel."

Vanessa içeri girdiğinde, Damien'in yüzünde, adeta yasaklanmış gibi, tek bir ifade bile olmadığını gördü. Ama sesinde öfkeden izler vardı. "Leydi Wyndham, lütfen sizi kız kardeşim Olivia ile tanıştırmama izin verin."

Vanessa'nın gözleri karanlığa alıştığında, yataktaki genç kadını artık seçebiliyordu. Saygıdeğer Olivia Sinclair güzelden çok çarpıcı bir genç bayandı. Ağabeyi gibi siyah saçlara ve keskin hatlara sahipti. Solgun, hasta ve bitkin bir görünümü vardı.

Vanessa'nın kalbi bu kız için acıdı ve elini uzatarak, "Seninle tanıştığıma çok sevindim," dedi. Olivia, Vanessa'nın uzanan eline karşı hiçbir tepki vermeyerek sadece kafasını ona doğru döndürmekle yetindi.

"Olivia," dedi Lord Sinclair kısık ama uyarıcı bir ses tonu ile.

Anlaşılan o ki, Olivia'nın sadece ruhu çökmemişti, artık varlığını da kaybetmişti.

"Bizi biraz yalnız bırakır mısınız, lordum?" dedi Vanessa.

"Nasıl isterseniz."

Vanessa, Damien odadan çıktıktan sonra yatağın kenarına bir sandalye çekti ve arkadaşça bir ses tonu ile, "Seninle ağabeyin olmadan konuşmak istedim. Biraz ürkütücü birisi değil mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sanırım bazı insanlar öyle düşünüyor," dedi Olivia ifadesiz bir ses tonuyla.

"Sen düşünmüyor musun?" diye sordu, konuşmaya deva etmesini isteyerek. Fakat Olivia'dan bir cevap gelmeyince devam etti, "Tabii sen tüm hayatın boyunca onunla birlikteydin, bu yüzden korkutucu bulmazsın..."

"Leydi Wyndham, ağabeyimin iyiliğini istediğini biliyorum ama benim bir arkadaşaya ihtiyacım yok."

Vanessa gülümseyip arkasına yaslandı, yenilgiyi kabul etmeyecekti. "Belki de ihtiyacın yok ve senin durumunda olsam ben de aynı şekilde hissedebilirdim."

Bir yabancıdan bana gelip konuşmaya çalışmasından çok mutlu olabileceğimi düşünmüyorum. Fakat ben ve sen yabancı olarak kalmayabiliriz, gerçekten arkadaş olabileceğimizi umut ediyorum. Eğer bunu istemersen de, en azından seni ara sıra refakatçin olarak ziyaret etmeme izin vermelisin."

"Kaba görünmek istemiyorum ama arkadaş istemiyorum."

"Öyle olsa bile, bana dayanabilirsin. Birkaç haftalığına da olsa burada olduğuma göre ve konuşacak hiç kimse bulamazsam çok yalnız kalacağımı tahmin ediyorum. Seni ara sıra ziyaret etmem sorun olur mu? Benimle konuşmak, hatta varlığımın farkında olmak zorunda

bile değilsin. Seni benimle konuşmaya zorlamayacağım. Hem zaten birbirimizi görmezlikten gelmemiz zor olacak. Gün boyunca sadece bir kelime konuşan yaşlı evli çiftlere benzeyeceğiz."

Bu söz üzerine zihninde beliren görüntü genç kızın dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeye yol açtı. Vanessa onunla bağlantı kurabileceğine dair küçük bir ümit hissetti.

"Arkadaşın olmak için daima hazır bekleyeceğim. Sana kitap okuyabilir, saçlarını tarayabilir, sırlarını paylaşabilirim... kız kardeşlerin yaptığı gibi."

Olivia bunun üzerine, kederden çok özlem dolu bir ses tonu ile "Benim hiç kız kardeşim yok," dedi.

"Benim iki küçük kız kardeşim var. Hatta sen bana küçük Fanny'yi hatırlatıyorsun. Senin renklerinde ama gözleri için aynı şeyi söyleyemem. Seninkiler de ağabeyininkiler gibi gri mi?

Uzun bir sessizlikten sonra, "Benimkiler mavi," dedi Olivia.

"Hep mavi gözlerim olsun istemiştim. Benimkiler atlarıncı gibi kara. Çocukken ağabeyim benimle acımasızca dalga geçirdi."

Olivia sessizliğini koruyunca, Vanessa oturduğu yerden eğilerek, "Sana bir hediye getirdim," dedi.

Olivia bir nebze olsun merak belirtisi gösterdi. Kafasını kaldırarak, "Hediye mi? Nedir?" diye sordu.

"Ne olduğunu söylemek tüm sürprizi mahveder, değil mi?"

"Sanırım."

Vanessa elindeki pakete bakarak, "Açmak ister misin yoksa ben mi açayım?" dedi.

"Sen aç."

Vanessa özenli bir biçimde paketin kurdelesini açtı. Bu ona pahalıya mal olsa da, Vanessa'nın ailesinin bu küçük kıza ne kadar borçlu olduğunu düşününce hiçbir şeydi.

Kitabı alan Olivia, kapağına bakıyor ama karanlık yüzünde ismini okuyamıyordu.

"Şamdanı yakayım mı?"

"Evet... Lütfen."

Vanessa her ne kadar kandili çok yakmasa da, Olivia, acı çekiyormuşçasına gözlerini kapadı. Artık Olivia'yı net olarak görebiliyordu.

Aubrey, Olivia'nın şiiri sevdiğini söylediğinden dolayı Vanessa ona William Shakespeare şiirlerinden oluşan bir kitap koleksiyonu almıştı.

Vanessa bir anda kendisini inanılmaz ölçüde suçlu hissetti. Şu anda bulunduğu durum hem dalavereydi hem de gerekiyordu. Olivia'yı bu duruma düşüren adamla olan bağına görmezlikten gelemezdi. Olivia bunu bilseydi, onu kendisine asla bu kadar yaklaştırmazdı.

"Teşekkür ederim, Leydi Wyndham."

"Bana Vanessa diyebilir misin?"

"Tabii ki... Vanessa. Teşekkür ederim."

"Demek Shakespeare'i seviyorsun?"

"Hem de çok. Ve bu basım harika. Hediyenizi severek okuyacağım."

"İzin verirsen, ben de senin için okumak isterim."

Olivia uzun bir süre Vanessa'nın zeki ve bilgelik dolu yüzünü inceledi. "Çok inatçısınız."

Vanessa gülümsedi. "Biraz. Annem bana bunun en kötü yanım olduğunu söyledi."

Vanessa aralarında bir samimiyet oluştuğunu düşünmüştü.

"Bu baskısını nereden buldunuz?" diye sordu Olivia.

"Londra'daki Hatchard kitap evinde. İstersen, şehre indiğinde seni götürürüm."

"Londra'ya bir daha gideceğim konusunda şüphelerim var," dedi Olivia acıyla.

"Emin misin? Ağabeyin bana gelecek sene seni sosyeteye takdim etmek için Londra'ya götüreceğini söyledi." Bu her ne kadar doğru olmasa da, Olivia bunu istediğine dair en ufak bir "belirti" gösterse, Damien'in onu Londra'ya götüreceğine emindi.

Olivia gözlerinde kederle, "Bu nasıl olur? Yürüyemezken nasıl dans edebilirim?" dedi.

Vanessa, Olivia'nın ellerini tutarak, "Canım, bunların hepsinin senin için ne kadar zor olduğunu anlayamam ama bunlara tek başına katlanmak zorunda olmadığını biliyorum. Sen izin verirsen, etrafında sana yardım etmek isteyen bir sürü insan var."

"Sanırım Damien size ne olduğunu anlatmıştır."

"Damien bana hiç hak etmediğiniz halde trajik bir kazaya kurban gittiğinizi söyledi."

"Bana çok kızgın olmalı diye düşünüyordum... Böyle aptalca davrandığım için."

"Hayır. Kızgın olduğu tek şey kendisi, seni daha iyi koruyamadığı için. Benim gördüğüm kadarıyla ağabeyin üzerine titriyor. Senin iyileşmen için elinden gelen her şeyi yapar."

"Üzerime titremez," derken Olivia'nın sesi titredi. "Kazadan öncede beni zerre kadar önemsemezdi. Her zaman yalnız başıyordım."

"Ağabeyinin bundan pişmanlık duyduğunu biliyorum. Ve yalnız da değilsin. Kâhyalar seni çok seviyor ve seni önemseyen arkadaşların olduğuna da eminim."

Bu sözler üzerine Olivia'nın solgun yanaklarına bir damla düştü. "Bazı arkadaşlarım ilk zamanlarda beni arıyorlardı ama ben...hepsini geri çevirdim. Onların beni bu halde görmelerini istemedim."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ben de senin yerinde olsam, aynı şekilde hissederdim. Pes etmek, yatağımdan çıkmayıp hayatla yüzleşmemek daha kolay olurdu...ama bu adil değil."

"Adil değil mi?"

"Ağabeyine. Ağabeyinin, başına böyle bir trajedi gelmesine izin verdiği için kendisini ne kadar suçladığına dair en ufak bir fikrin olduğunu sanmıyorum."

"Suçlanacak kişi o değil," dedi Olivia kısıp bir sesle.

"Ağabeyin seni mutlu edene kadar asla bunu kabul etmeyecek. Senin için acı çekiyor, Olivia istediğin bu mu?"

"Hayır... Damien'in benim için acı çekmesini istemiyorum."

"O zaman belki işe ağabeyinin senin için ayarladığı doktoru görmekle başlayabilirsin. Küçük bir ilerleme bile olsa, ağabeyinin hatırı için yapmış olacaksın. Sanırım gereğinden fazla konuştum. Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim. Sen de dinlen. Çıkarken ışığı söndürmemi ister misin?"

"Hayır... Açık bırakın, lütfen. Şiir okumak istiyorum," dedi Olivia sessizce.

Vanessa en azından ufacak bir ilerleme kaydetmişti. Ve ayrıca Olivia'ya acısı ve utancı dışında düşünebileceği bir şey vermişti. Ama Olivia Sinclair'i eski sağlığına ve canlılığına kavuşturmak uzun ve zor bir görev olacaktı.

Birkaç saat sonra, kâhyanın gönderdiği hizmetçinin yardımı ile akşam yemeği için üzerini değiştirdi. Kıyafetine özel bir özen göstermemiş, yüksek belli, mavi ipek elbisesini giymişti. Çapkının metresi rolüne alışkın değildi ve gösterişsiz olmak istemişti.

Aşağı kattaki yemek salonunu ararken, Vanessa'yı yeni bir heyecan sarıyordu. Gün ışığı batan güneş ile çekilirken, kabul etmiş olduğu şehvetli görevleri yerine getirmesi gereken anlar da yavaşça yaklaşıyordu.

Vanessa, korktuğu kişiyi açık camlı kapılardan bahçeye doğru bakarken buldu. Damien heykel gibi duruyor, zayıf ve kaslı vücudu özel dikim mavi ceketinin içinde düzgün ve güçlü görünüyordu. Vanessa ona doğru çekildiğini hissediyordu, geniş odadan geçerek Damien'in yanına geldi. O Vanessa'nın varlığını hemen fark etmese de, Vanessa onun varlığını tamamiyle hissedebiliyordu. Gecenin neler getireceğine dair hissettiği kuşku onu heyecanlandırıyordu.

En sonunda Damien'in ağzından Vanessa'yı şaşırtan bir soru çıktı, "Gülleri sever misin, Vanessa?"

"Çok severim. Bahçeniz harika. Sizin eserinizi mi?"

"Daha çok canlandırma diyelim. Gençliğimde onları ilgisizlikten ve babamın ihmal etmesinden kurtarmıştım."

Vanessa, Damien'in sesindeki öfkeyi duyduğunda, kar beyazı kravatının yüzünün keskin hatlarını nasıl ortaya çıkardığını da fark etti. Aralarındaki karşı konulamaz yakınlık, her zaman olduğu gibi yine Vanessa'nın kalp atışlarının hızlanmasına sebep olmuştu ama Damien'in düşüncelerinin bambaşka yerlerde olduğu açıkça ortadaydı.

"Kız kardeşim hakkındaki fikirlerin nedir?" diye sordu, sahte olduğu belli olan bir ilgisizlikle.

Vanessa bir süre tereddüt etti çünkü Damien'in beklentilerini çok yükseltmek istemiyordu. "Sanırım haklısınız. O çok üzgün bir genç bayan. Sorun sadece fiziksel sakatlığı değil, geleceğe karşı olan küçücük umudu da kaybolmak üzere."

"Olivia bu bahçelerde dolanmayı çok severdi, şimdi bahçelerin yakınına bile gelemiyor."

"Onu çok fazla önemsiyorsunuz."

"Eğer onun yerine acısını çekebilsem, seve seve yapardım," derken Lord Sinclair'in sesinde hissettiği mahkûmiyet duygusu artık Vanessa'nın içinde genç adamın kız kardeşi için hissettikleri konusunda şüphe bırakmamıştı.

Bu güçlü ve çekici adamı hasta olarak hayal edemiyordu. O böyle bir durumda kaderi alır ve kendi tutkularına göre tekrar şekillendirirdi.

Damien, asık yüzölümünü üzerinden atmak istercesine kafasını salladı. "Çok sıkıcı bir ev sahibi gibi davranıyorum."

Affet lütfen."

Damien, Vanessa'ya döndü ve bakışları boyun çizgisinde durdu... Vanessa onu etkileyen bu samimi sıcaklık hissi üzerine titredi.

"Yemeğe kadar size eşlik etmeme izin verin, leydim."

Damien kolunu uzattığında, Vanessa titreyen parmaklarını koluna koydu ve birlikte küçük yemek odasına doğru ilerlediler. Salon küçük olmasına rağmen maun ağacından yapılmış, ortasında uzun ve gümüş şamdanların, ucunda ise kristal ve porselen çift kişilik bir yemek takımının olduğu masa kocamandı.

Vanessa, isteksiz de olsa, Damien'in sağ tarafındaki sandalyeye oturdu, böyle bir yakınlıkta onunla beraber yalnız yemek yediği için büyük bir utanç hissediyordu. Madeira şarabı lezzetliydi ve sunulan yemekler de insana haz veren tatlılardı. Yer mantarlı kaplumbağa çorbası, tütülenmiş somon, sebzeli yahni, fırında geyik eti, bezelye ve karnabahar sunulanlar arasındaydı ama günün yorgunluğuna rağmen Vanessa'nın iştahı yerinde değildi.

Sohbetleri masada gelişigüzel devam etti. Lord ev hakkında ilginç hikâyeler anlatıyordu fakat Vanessa, o anlattıkça biraz daha sessizleşiyor, cevapları tek heceli kelimelere dönüşüyor ve tabağındaki yemeklerle oynuyordu.

Tatlılar servis edildiğinde artık Vanessa'nın iştahı iyice yok olmuş, sinirleri gerilmişti. Zorla, peynirli çöreğin, ananas kramasanın ve tarçınlı bademlerin tadına baktı.

"Yemekler damak zevkine uygun değil mi, leydim? Aşçıbaşı ile konuşmamı ister misin?"

Vanessa yutkunarak, "Hayır...her şey çok lezzetli," dedi.

"O zaman neden tabağına bile dokunmadın?" Bu soruya cevap vermek yerine, "Biraz daha şarap ister misiniz?" diye mırıldandı.

"Sadece ikimiz varken böyle seremoniye gerek yok," dedi Damien ve eliyle işaret ederek uşağın son kez olarak kadehlerini doldurmasını istedikten sonra tüm uşakları odadan gönderdi. Bunun üzerine Vanessa panikledi, hiç şüphe yok ki, onun cinsel görevlerini konuşmak isteyecekti.

Vanessa, ağzına kadar doldurulmuş şarap kadehini işaret ederek, "Beni şarapla mı kandırarak, etkilenmemi sağlayacaksınız?" diye sordu.

Uzun bir süre Vanessa'yı inceleyen Damien, "Zamanı geldiğinde meleşim, seni etkilemek için şaraba gerek duymayacağımı garanti ederim. O an geldiğinde, tüm duyularınla tadını çıkarmam istiyorum."

Vanessa yükselen bir öfke duygusu ile, "Heyecanım sizi eğlendiriyor mu, lordum? Benimle alay etmekten memnun musunuz?" diye sordu.

Damien bunun üzerine aniden kalktı ve uşağı çağırmak için zile bastı. Derhal gelen Croft'a, "Bayan Nesbit'i buraya gönderir misin?" dedi

"Tabii ki, lordum. Derhal."

Bayan Nesbit geldiğinde şaşkın bir vaziyette, "Beni çağırmışsınız, lordum?" dedi.

"Kadeh odasının anahtarları sende mi?"

"Anahtar mı?"

"Evet, Leydi Wyndham'ın odasının anahtarları. Sizde olması lazım."

"Evet, Lordum. Evin tüm odalarının anahtarları bende bulunur."

"Onu alabilir miyim lütfen?"

Bayan Nesbit tüm anahtarlar arasından lordun istediğini buldu ve ona uzattı.

"Bu odanın tek anahtarı bu, değil mi?"

"Bildğim kadarıyla evet."

"Teşekkür ederim Bayan Nesbit, hepsi bu kadar."

Bayan Nesbit odayı terk ettiğinde tekrar yalnız kalmışlardı. Damien, Vanessa'nın elini tuttu, anahtar avucunun içindeydi. "Eğer bu seni daha güvenli hissettirecekse, sende kalsın."

Vanessa, Damien'nin yüzünde aldatıcı bir ifade yakalamaya çalıştı ama bu konuda tamamiyle ciddi olduğu belli oluyordu.

"Tekrarlıyorum Vanessa, seni zorlamayacağım, korkmana gerek yok," dedi Damien yumuşak bir sesle. "Birçok hatama rağmen asla isteksiz bir kadınla beraber olmadım. O yüzden güvendesin."

Vanessa yutkundu.

"Al bu anahtarı."

Vanessa anahtarı aldığı anda onun avucunun verdiği sıcaklığı hissedebiliyordu. "Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak.

"Rica ederim."

Damien'nin elleri sakinleştirmek için Vanessa'nın yanaklarını okşadı. Şaşırtıcı derecede yumuşak olan bu hareket, Vanessa'yı dondurdu. Damien'in bu duygusal ve düşünceli tarafı Vanessa'dan metresi olmasını isteyen şeytan kalbiyle bir tezat oluştuyordu.

"Ben canavar değilim, sadece erkekim, sen de zamanı geldiğinde bunu göreceksin," diye fısıldadı Damien.

Damien iç çekip şarap kadehini kaldırdı ve arkasına yaslanarak, "Yatağına git, meleğim," dedi.

"Yatağa mı?"

"Tek başına, aşkım. Tek başına yatmakta özgürsün. Sen beni davet edene kadar yatağını paylaşma talebinde bulunmayacağım."

Vanessa bunun üzerine titreyen bacaklarıyla sandalyesinden kalktı. Odasına geldiğinde, kapıyı kapattı ve güçsüzce kapıya doğru yaslandı. Damien, en azından bu gecelik, utanma anlaşmalarını yerine getirmesi için onu zorlamamıştı. Vanessa bir anlık tereddütten sonra kapısını sürgüledi ve anahtarı masaya bıraktı. Daha sonra odasında neler yapabileceği merakıyla odasını incelemeye koyuldu.

Kandiller aydınlatılmış ve şöminenin ateşi yakılmıştı. Yatağın örtüleri davetkâr biçimde açılmıştı ama Vanessa kendisini uyuyamayacak ya da kitap okuyamayacak kadar huzursuz hissediyordu. Gece olduğu için kapatılmış perdeleri açıp, odaya ay ışığının dolmasını sağladı. Bir süre cam kenarında durup sessiz bahçeyi izleyerek gümüş beyazı huzurun sinirlerini yatıştırmasına izin verdi. Daha sonra dönüp kandilleri söndürdü. Karanlıkta elbisesini çıkarıp beyaz geceliği ile kaldığında Damien Sinclair'in bu geceki gösterişsiz kıyafeti için ne düşündüğünü merak ediyordu. Daha ince veya kısa bir şeyler giymesini istediğini tahmin edebiliyordu.

Yatak yumuşak ve davetkârdı. Uzun yolculuk ve gecenin heyecanı onu düşündüğünden daha fazla yormuştu, bu yüzden hemen uykuya daldı.

Rüyasında onu gördü... Damien gecenin karanlığından çıkarak onu kollarının arasına alıyor ve öpüyordu. Öpücükleri yumuşak, tutkulu, tatlı ve ateşliydi. Nefesini kesecek, vücudunu eritecek bir güce sahipti..

Rüyadan uyandığında, vücudunu değişik bir ılıkliğin sarmış olduğunu fark etti. Rüyadan onu neyin kaldırdığını anlayamadı. Bir süre, şöminedeki ateşin çatırtılarını ve kendi kalbinin atışlarını dinledi.

Ay ışığı açık perdelerden içeri vurduğunda, yanındaki yastığın üzerinde bir şey olduğunu gördü. Ne olduğunu anlamak için elini uzattığında bunun, kadife gibi yumuşak, kırılğan bir gül olduğunu fark etti.

Halen rüyada olup olmadığını anlamaya çalıştı. Karşısına baktığında Lord Sinclair'in duman gümüşü rengi gözleriyle karşılaştı.

Beşinci Bölüm

Gece mavisi işlemeli kıyafeti ile şöminenin karşısında uzanmış duruyordu. Vanessa'yı seyrederek kadehinden bir yudum aldı.

"Bir kadeh brendi içer misin, meleğim?"

Vanessa bunun bir rüya olmadığını fark etti. Sesi ay ışığı kadar dokunaklı ve yumuşak, yakışıklı yüzündeki ifade inanılmaz derecede çekiciydi.

Vanessa yatağının ucundaki ipek sabahlığını alarak "Ne istiyorsunuz, lordum?"

"Arkadaşlık istediğimi söylesem şaşırır mısın? Kardeşimin kazasından bu yana uykusuzluk çekiyorum. Karanlıkta tek başıma oturmayı hiç sevmiyorum. Bana ateşin karşısında eşlik eder misin?"

Bunun üzerine. Vanessa sabahlığının kuşağını bağlayıp, şöminenin karşısındaki Damien'in yanına geldi.

"Peki buraya nasıl girdiniz? Demek ki sizde bir anahtar daha var."

"Hayır, tek anahtar var. O da sizde."

"O zaman nasıl?"

"Eğer sana gizli bir geçit olduğunu söylesem, bana inanır mısın? Eski Baron Sinclair, Cromwell'in kanlı saltanatı zamanında kaçış amaçlı yaptırmıştı. Ama babam bunu metresine ulaşmak için uygun bir geçit olarak kullandı," dedi ve pencere tarafını işaret etti. "Duvarın üstündeki pano kenara kayabiliyor."

Vanessa öfkeyle, "Madem buraya girebiliyorsunuz, neden odamın tek anahtarını bana veriyormuş gibi bir gösteri yaptınız?"

"İtiraf et, kendini benden koruduğuna inanmak seni rahatlattı, değil mi?"

"Sizi davet edene kadar buraya gelmeyeceğinizi söylemişsiniz."

"Size yatağınızı paylaşma talebinde bulunmayacağımı söylemiştim, ki bunu yapmayacağım."

Vanessa cevap veremedi. Damien yumuşak bakışlarıyla, "Bn dediklerimin arkasındayım, Vanessa. Korkacak bir şey yok," dedi.

Vanessa Damien'a dik dik bakarak aşırı cesaretini kınadı. Damien Sinclair, tehditkâr, fesat tavrıyla geceleyin hayalet gibi dolaşıp izni olmayan bir yere girmiş ve gizlice onu uyurken izlemişti. Fakat şaşırtıcı olan Vanessa'nın bundan korkmayışydı. Sadece öfkeliydi, hem kendisini savunmasız bir halde bırakmış hem de sözünü tutmamıştı.

"Sizden korkmuyorum," diye karşılık verdi Vanessa.

"Fakat bana güvenmiyorsunuz. Gözleriniz her şeyi anlatıyor."

"Evet, size güvenmiyorum ama siz de bunun için bana bir sebep verdiniz."

"O zaman sizi ikna etmem gerekli."

Vanessa ayağa kalktı ama onun odasını terk etmesini isteyip isteyemediğinden emin değildi.

"Ee, bana katılmayacak mısınız? Bu akşam sizi baştan çıkartma gibi bir niyetim yok, söz veriyorum. Tek istediğim biraz? sohbet edebilmek için sizi ikna etmek," dedi Lord Sinclair.

Daha sonra Vanessa'nın tereddüt ettiğini gören» Damien, "Aslında sana teşekkür etmeye geldim," dedi.

"Bana teşekkür etmek mi?"

"Yemekten sonra Olivia'nın yanına gittim. Dr.Underhili görmeye ikna olmuş."

Bütün öfkesine rağmen Vanessa bunu duyduğuna memnun oldu.

"Onu nasıl ikna ettiniz?"

"Aslında çok fazla bir şey yapmadım. Ailesine karşı beslediği duyguları kullandım .Onun, sizin ona yardım edememenizden dolayı duyduğunuz vicdan azabını fark etmesini sağladım. Belki de, kendisi için olmasa da sizin hatıranız için denemek istedi. Ayrıca Olivia, sizi yaşadığı talihsizlik için suçlamadığım da söyledi."

"Onun için suçlamıyor olabilir ama onu yıllardır ihmal ettiğim için suçluyor. Son iki aydır ilişkimizi düzeltmeye çalışıyorum ve sadece azıcık yol alabildim. Ama sen onu bir günden az zamanda etkileyebilmişsin. Onu Shakespeare okurken bulduğumda çok şaşırdım. Kazadan sonra ilk defa onu böyle görüyorum. Sana minnettarım."

"Bu sadece ilk adım. Daha gideceği çok yol var."

"Gerçekten çok yol var. Peki, Olivia'nın şiir sevdiğini nereden biliyordun?"

"Ağabeyim söylemişti.

Bu Vanessa'ya Olivia'yı bu konuda aldattığını hatırlatmıştı. Fakat Damien bu gece canını sıkacak hiçbir şeye aldırış etmemekte kararlıydı.

Kanepeyi göstererek, "Bana katılma nezaketini gösterir misin?" dedi Damien.

Bu şartlar altında ona bu kadar yakın olmayı istemese de, Vanessa kızgınlığını bir kenara koyup bu teklife teslim oldu. Geçen sefer Damien'la kanepedeyken neler olduğunu hatırlayıp onun şehvetli öpücüklerini ve ondan daha şehvetli bir biçimde göğüslerini okşamasını unutmaya çalıştı ve ayaklarını altına alarak karşısındaki koltuğa yerleşti.Vanessa'nın kalp atışları hızlandı ve Lord Sinclair'in bir şeyler demesini bekledi ama o sadece şömineye bakarak konyağından bir yudum aldı.

Vanessa, dikkatle onu incelediğini fark etti. Şömineden yayılan ateş hatlarını aydınlatıyor ve yüzünün pürüzsüz güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Bu da Vanessa'nın kalp atışlarını daha da hızlandırmasına sebep oluyordu.

Ay ışığının aydınlatığı odadaki varlığı her ne kadar Vanessa için bir tehdit oluştursa da, genç kadın ondan korkmadığını söylerken samimiydi. Ayrıca yaptıkları bir anlaşma vardı.

Bu zorbalığını onaylamasa da, evlerinden atılan ve yoksulluk çeken ailesi fikrinden daha iyi olduğu kesindi. Damien'ın metresi olmayı kabul etmişti bir kere, en azından sözünde duracaktı. Eğer Damien onunla sohbet etmek istiyorsa bunu yapmalıydı.

"Ne hakkında konuşacağız?" dedi Vanessa sert bir ses tonuyla.

Bakışlarını ona çeviren Damien, "Neden bana biraz kendinden bahsetmiyorsun," dedi.

"Ne bilmek istersiniz?"

Damien omuz silkerek, "Sen ne anlatmak istersen. Aslında merak ettiğim bir şey var, neden daha önce tanışmadığımızı merak ediyorum. Londra'da zaman geçirmiş olmanız gerekli."

"Oldukça. İki sene önce babam vefat edene kadar her bahar Londra'ya gelirdik."

"Seninle tanıştığımı anımsamıyorum, tanışsak kesinlikle hatırlardım."

Vanessa gülümsedi. "Okul arkadaşlarınıza dikkat ettiğiniz konusunda şüphem yok. Ama ben sizi görmüştüm. İlk dönemde, benim katıldığım törenlerin bir kaçına siz de katılmıştınız. Bir baloda karışıklık yarattığınızı hatırlıyorum. Neredeyse bir hafta boyunca bu skandal konuşulmuştu."

Lord Sinclair yüzünü ekşiterek, "Beni böyle hatırlamamanı tercih ederim," dedi ve ekledi, "Sen de skandallara alışık bir insansın. Kocanı çok iyi tanımasam da, biliyorum. Eğer hafızam bana ihanet etmiyorsa, kocanın adı da skandallara karışmıştı."

Bu sefer yüzünü ekşitme sırası Vanessa'daydı. "Bu konuyu unutmaya çalışıyorum."

"Madem onun yaşama tarzına bu kadar karşıydın, neden onunla evlendin?"

Vanessa şömineye döndü. "Genç bir kadın neden evlenir? Aileme yardım etmek için, tabii ki. Çok avantajlı bir evlilikti ve babam bu evliliğin gerçekleşmesini çok arzuluyordu. Açıkçası, babam maddi olarak zor bir dönemdeydi. Roger ise mirasına yeni sahip olmuştu, çok zengindi."

"Halen beni ikna eden bir açıklama duymadım." Vanessa kafasını çevirince Damien'in gözleriyle karşı karşıya kaldı. "Kendisi için her şeyi yapabileceğiniz bir kız kardeşiniz var. Benim kendi aileme yardım etmemi anlamanız neden bu kadar zor?"

"Sör Roger dışında başka bir seçeneğiniz yok muydu?" "En iyisi o gibi duruyordu çünkü. V e o zaman daha...vahşi yönlerini göstermemişti bana." Vanessa iç çekerek devam etti, "Siz nasıl ağabeyimden bahsetmek istemiyorsanız, ben de eski kocamdan bahsetmemeyi tercih ederim. O benim hayatımda hoş olmayan bir dönemdi ve geçmişte bırakmaya gayret ediyorum."

"Tamam. Seninle bir anlaşma yapalım. Sen ağabeyinden bahsetmeyeceksin, ben de senin eski kocandan."

Damien konyağından bir yudum daha alarak devam etti, "Evliliğin bittikten sonra, evine mi döndün?"

."Evet, gerçekleri keşfettikten sonra," derken Vanessa ona acı veren başka bir anıyla irkildi. Roger'ın şok eden ölümü üzerinden çok geçmeden alacaklılar ordusu Vanessa'nın başına toplanmıştı. Vanessa, kocasının bütün servetini kumarda ve pahalı metreslerle yediğini Öğrendiğinde sersemlemişti. "Kendi aileme bakmak o an akılsızca görünebilirdi ama babam artık hayatta değildi ve ailemin bana ihtiyacı vardı."

"Babanız ata binerken bir kaza geçirmişti, değil mi?"

"Evet, avlanırken atı onu üzerinden atmıştı. Siz nerden biliyorsunuz?"

"Kardeşimin başına gelen felaketten sonra, onu baştan çıkaran kişi hakkında bir araştırma yaptım. Annenizin hastalığı da daha yeni çıktı sanırım,"

"Babamın vefatından sonra toparlanamadı. Hastalığının, fiziksel rahatsızlığından daha çok manevi olduğunu düşünüyorum. Babama çok âşıkı."

Damien, Vanessa'nın bu sözlerinden sonra bir süre durdu ve ona dönerek,

"Odandan memnun musun?" diye sordu.

"Evet... En azından kısa bir süre önceye kadar memnundum," dedi Vanessa alaycı bir ses tonuyla.

"Gece yarısı gelen bir misafir tarafından beklenmedik bir şekilde ziyaret edilene kadar demek istiyorsun?"

"Bir bakıma."

"Bana kaçamak cevaplar vermiyorsun, değil mi?"

"Sizi uyarmam lazım, bir erkeğin metresi olma konusunda hiçbir deneyimim yok. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama naza çekme ve flört etme konusunda da bir bilgim yok."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın, melek gözlüm. Tam tersi, açık sözlü bir kadın beni mutlu eder," dedi Damien gülümseyerek.

"Çok fazla böyle kadınla tanıştınız mı? İtiraf etmeliyim ki şaşırdım."

"Görüyorum ki, sana daha iyi ev sahipliği yapmam gerekiyor. Seni eğlendirecek ve meşgul edecek aktiviteler bulmaya çalışacağım."

"Çok isterim," diye cevap verdi Vanessa bütün ciddiyetiyle.

"Ne zaman istersen kütüphanemi kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim. Bu teklifini değerlendireceğim."

"Ve sanırım ata da biniyorsun?"

"Evet."

"O zaman ahırlarımdan bir at seçmelisin. Olivia'nın atının pratiğe ihtiyacı var. Olivia'nın en sevdiği hobisi ata binmektir. Sabahtan akşama kadar eyerin üzerinde vakit geçirirdi."

Vanessa, adamın karamsarlığını dağıtmak için teselli eder bir ses tonuyla, "Belki yine binebilir."

Bu söz üzerine Damien sessiz kalınca, Vanessa konuyu değiştirmek için, "Okumak ve ata binmek gibi dünyevi zevkleri bu kadar sevdiğinizi öğrenmek beni şaşırttı," dedi.

"Yapmaktan zevk aldığım birçok şey var, tatlım."

"Anlıyorum"

Çok şeyden zevk alıyorsunuz. Duyduğum kadarıyla Cehennem Ateşi Cemiyeti'nin* son haline gelmesi için katkıda bulunmuşsunuz."

"Ben ve yarım düzine, meslektaşım."

"Söylentilere göre burada düzenlenen seks partilerinden ve sapıklıklardan hoşlanıyormuşsunuz."

"Abartıyorsun. Biz sadece büyükbabalarımızın zamanından beri faaliyet gösteren Cehennem Ateşi Cemiyeti'nin önemsiz bir taklidiyiz."

"Fakat sanırım hâlâ ahlaksız hovardaların cemiyeti olarak devam ediyorsunuz."

"Ahlaksız hovardalar mı? Bu biraz ağır olmadı mı?"

"Sizin durumunuzda, hayır lordum."

Lord Sinclair yapmacık bir ürkme ile, "Bana Damien deme konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Vanessa bunu duymazlıktan gelerek, "Cemiyete üyeliğin on bin pound olduğu doğru mu?" diye sordu.

"Evet."

Vanessa, ağabeyini neden bu cemiyete katılması için davet ettiğini soracaktı ama cevabını biliyordu: Aubrey'nin mahvolmasını istiyordu. Ayrıca, Vanessa ağabeyinden bahsetmeyeceğine dair Damien ile bir anlaşma yapmıştı.

Bu bedele değdiğine inanıyorum. Kadınlar da bu cemiyete üye olabiliyorlar mı?"

"Şu an değil ama sanırım bu konuda bir istisna yapabiliriz. Davet mi bekliyorsun?"

"Kesinlikle hayır. İlk olarak giriş ücretini ödeyemem. ikinci olarak, çapkınlara hiçbir zaman ilgi duymadım."

"Bunu fark etmiştim. Hiç bazen sandığın kadar zampara olmadığımı düşünüyormusun?"

"Hayır," diye cevap verdi Vanessa düşünceli bir halde.

"Tatlım, halen bir anlaşmanız var ve bu süre içinde benim hakkımda daha çok şey öğreneceksin. Bunları sana öğretmekten zevk alacağım."

"Belki zevk alacaksınız. Ama benim de zevk almam için kendinizi pohpohlamanıza gerek yok. Her kadın vahşi Lord Sinclair'in büyüüne kapılmak ister diye bir kural yok."

"Utandım."

"Şüpheliyim. Eğer utanmış olsaydın böyle cevap vermezdin."

Damien'in hedonist gülüşü Vanessa'nın kalbini hızlandırıp onu esir aldı. Her ne kadar çok zevk alsa da, Damien ile sohbet etmek yapmış olduğu en büyük hataydı. Bu efsanevi hovardanın cinsel etkisi karşısında çok savunmasızdı.

"Çok akıllı, hatta kurnazsın. Seninle uğraşırken çok dikkatli olmam gerekecek."

Damien, Vanessa'ya yaklaştığında genç kadın ürktü fakat o sadece ona bakmakla yetindi. "Bu güzel sohbe devam edebilirim ama şimdi gitmeli ve senin de uyumana izin vermeliyim. "Yoksa bana bu geceyi burada geçirmemi mi teklif edeceksin?"

Vanessa'nın sessiz kalışı üzerine Damien sorusunun cevabım almış olduğunu düşündü.

"Pekâlâ. Çok zevkliydi, tatlım."

Vanessa, bir an aslında gitmesini istemediğini fark edince şaşırdı.

"Uyuyamadığım zamanlarda seninle bir iki saat sohbet etmem için ara sıra buraya gelmeme izin vereceğini umuyorum."

"Bana bu konuda bir seçim hakkım olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Tabii ki. Ama Rosewood bazen çok ıssız bir yer olabiliyor, sen de bu arkadaşlıktan zevk alabilirsin."

Damien, Vanessa'ya doğru eğildiğinde genç kadın nefesini tuttu fakat Damien veda ederken sadece yanağını okşadı ve daha sonra sessizce panoyu itip gizli geçitten geçerek bir hayalet gibi kayboldu.

Damien gittikten sonra, Vanessa panoyu incelemeye gitti ama girişi sağlayan düzeneği bulamadı. Damien'in ziyaretini düşünerek duvara dayandı. Adeta bir rüya gibiydi ve her anından zevk almıştı. Vanessa bu ahlaksız asilzadeyi küçümsemek isterken, onunla yaptığı konuşmadan etkilendiğini fark ediyordu. Damien hakkındaki genel düşünceleri, ondan

kendini koruma ihtiyacı da dâhil olmak üzere zihnini terk ediyordu. Aralarındaki gelişen samimiyet daha kötü bir tehditti. Ona sempati duymaktan hoşlanmıyordu ama Damien'in içindeki, kendisinde de olan büyük yalnızlığı, hissediyordu.

Vanessa, beyaz çizgili yastığının üzerindeki kırmızılığı görünce, Damien'in ona getirdiği gülü hatırladı. Yavaşça yatağına doğru ilerledi ve dikenlerine dikkat ederek eline aldığı bu kadife çiçeği kokladı.

Birkaç gün önce birisi ona kendi yatak odasında, isteyerek onu misafir edeceğini söylese, inanmazdı. O, Vanessa için hâlâ onunla ruhu için pazarlık yapan kalpsiz bir şeytandı. Ama şimdiye kadar iyi geceler demek için yanağını okşamak dışında kendisine dokunmamış, böyle bir talepte bulunmamıştı.

Onun için hâlâ büyük bir tehlikeydi. Cinsel cazibesi ve kalp kırıcı yakışıklılığının dışında, Vanessa'nın kadınlık duygularını da canlandırıyordu. Onun karşısında çok deneyimsizdi.

Damien isteklerini saklamıyordu. Vanessa'yı baştan çıkartmaya ve onun bundan zevk almasına ant içmişti. Ve eğer Vanessa dikkatli olmazsa, Damien bu konuda başarıya ulaşacaktı.

Vanessa gece iyi bir Uyku çekti ve her zamankinden daha geç kalktı. Sonra giyindi ve kahvaltı için aşağıya indi. Izgara böbrek, jambon, yumurta, çörek ve reçellerle dolu zengin büfeyi görünce şaşırmadı. Uşak, Vanessa'ya yardımcı olmak için hazır bekliyordu ama Damien daha ortalıkta yoktu ve bu da Vanessa'yı rahatlatmıştı.

Vanessa, Lord Sinclair'in nerede olabileceğini sorduğunda, uşak onun kahvaltısını erken ettiğini söyledi.

"Lord hazretleri, sabahleyin, ata binmek istersiniz diye ahırları düzenledi," dedi Vanessa'ya.

"Teşekkür ederim. Belki binerim ama daha önce kız kardeşinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım."

Vanessa kahvaltısını bitirince, yukarıya, Olivia'nın odasına. çıktı. Olivia'nın üzerinde hâlâ pijamaları vardı ve yatakta dinleniyordu. En azından perdeleri açtı ve oda karanlığa gömülmüş bir halde değildi.

Vanessa içeri girdiğinde, Olivia'nın ifadesi canlandı.

"Bu sabah senin güzel gül bahçelerini araştırabileceğimi düşündüm ama bir rehber ihtiyacım var. Ağabeyin meşgul olduğuna göre, belki bana sen yardımcı olabilirsin," dedi Vanessa içtenlikle.

"Size bahçeleri gösterme mi istiyorsunuz?" diye sordu Olivia çekinerek.

"Bana güllere düşkün olduğun söylendi. Seni aşağıya kadar uşak yardımı ile indirir daha sonra bahçede de sandalyeni ben iterim, diye düşündüm"

Olivia'nın yüzü düştü. "Sandalyeyi kullanmaktan nefret ediyorum. Bunun çocukça bir duygu olduğunu biliyorum ama onunlayken kendimi çok yardıma muhtaç hissediyorum."

"Hiç de çocukça değil ama sandalye sana sahip olamayacağın, kısmi bir özgürlük verebilir."

"Sanırım, haklısın. İstersen sana bahçeleri gösterebilirim," dedi Olivia.

"Güzel tenini korumak için şapkaya ihtiyacın olacak. Haziranın ilk günü olmasına rağmen güneş çok parlak."

"Haziranda mıyız?" diye sordu Olivia şaşırarak. "Fark etmedim bile," derken sesi özlem doluydu. "O kadar uzun zamandır yataktayım ki, günler akıp gitmiş ve ben fark etmemişim."

Özel yardımcısı ve iki uşak beyaz isviçre muslini elbisesi ve sabah soğuğundan korunması için kırmızı kadife ceketini giymesinde Olivia'ya yardımcı oldular.

Dışarıya çıkmak için gösterdiği heves insanın kalbini sızlatıyordu. Uşak, genç kızı bahçeye taşıdığı anda, Olivia güneş ışığından gözlerini kırptırdı. Hasta sandalyesine oturduğu anda yüzünü canlılık veren güneş ışığının sıcaklığına çevirdi ve mutlu bir iç çekti.

"Buraya gelmeyi özlemişim," diye fısıldadı arabasını iten Vanessa'ya.

"Buraya her gün gelmemen için bir sebep yok, değil mi?" Olivia hafifçe gülümseyerek ona baktığında Vanessa, Olivia'nın mavi gözlerinde eğlendiğine dair belirtiler fark etti. "Her gün rehber ihtiyacın olmayacak" "Evet, ama arkadaşına ihtiyacım olacak." "Gerçekten inatçısınız, Leydi Wyndham." Vanessa gülümseyerek, "Seni uyarmıştım. Ve lütfen bana Vanessa de."

Büyük bahçeler arasında dolaşırken çiçekleri hayranlıkla izleyip güllerin çeşitleri hakkında sohbet ettiler. Olivia bu konuda inanılmaz bir bilgiye sahipti.

Bahçede tek başlarına değillerdi. Çapa, kürek ve budama makasları ile bahçıvanlar ve ellerinde kalemleri, kitapları ile öğrenciler de bahçedeydiler. Eve yakın bir köşede, bir ressam tuvalini kurmuş, düşünceli bir şekilde sulu boya resim yapıyordu.

"Bu kadar çok gül çeşidi olabileceğini hiç fark etmemiştim," dedi Vanessa.

Olivia gururla, "Damien bu bahçeleri yeniden kurduğu için övgüyü hak ediyor. Rosewood'u bahçeleri ile ünlü yaptı. Hatta bu an Napolyon'un kulağına kadar gitti. Birkaç yıl önce, İmparatoriçe Josephine bahçeleri için her gül çeşidinden bir numune istediğinde, bahçıvanı bizim bahçelerimizde araştırma yapmıştı. Kral naibi, onlar için özel geçiş izni vermişti. Fransa'ya yaptığımız deniz kuşatmasına rağmen numuneler ona gönderilmişti."

Daha bahçenin yarısını bile gezmeden Olivia'nın başı yorgunluktan yana düşmüştü.

"Eve dönmek ister misin? Seni yormak istemem," dedi Vanessa.

Olivia başını sallayarak iç çekti. "Şu sandalyeye bile yorulmadan oturamam ne kadar saçma."

"Ağabeyin bana doktoru görmeyi kabul ettiğini söyledi. Belki de doktor bir şeyler önerebilir."

Olivia yüzünü ekşiterek, "Bundan şüpheliyim. Ama ne kadar erken razı olursam, Damien'in da beni o kadar erken rahat bırakacağına karar verdim. Ne kadar can sıkıcı olduğunu tahmin edemezsin, sanki sakat değilmişim gibi devamlı beni yataktan kaldırmaya çalışıyor. Londra'ya bir an önce dönmesini umuyorum."

"Tek düşündüğü şeyin sağlığın olduğuna eminim."

"Hayır. Ben onun için sadece ağır bir sorumluluğum ve o da bunu en kısa zamanda tamamlamak istiyor," diye karşı çıktı Olivia.

Eve dönerken, Lord Sinclair'in onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Damien olduğu yerde durdu ve dikkatle kardeşinin yüzünü inceledi.

"Seni şaşırtmış olmalıyım."

"Ama bu çok güzel bir şaşkınlık, canım. Seni böyle görmek çok güzel," dedi Lord Sinclair ve eğilerek Olivia'yı alnından öptü. Vanessa, Damien'ın gözlerindeki minnettarlığı okuyabiliyordu.

"Eğer hazırsan, bu öğleden sonra Dr. Underhill seni görecektir."

"Tamam, ama bu kadar aceleye gerek yoktu. Nasılsa beni bugün iyileştiremeyecek."

Damien, Olivia'nın sandalyesini eve kadar itti ve onu kollarında yukarı, odasına kadar taşıdı. Fakat aralarındaki gerilimin her ikisi için de sıkıntılı bir durum olduğu görülebiliyordu. Bunu gören Vanessa, ağabey ile kardeş arasındaki uçuruma 'son vermenin, Olivia'nın sağlığına kavuşması için gereken tedavinin bulunmasından daha zor olduğunu düşündü.

...

"Sakatlığının kalıcı olduğunu düşünmüyorum, lordum," dedi Dr. Underhill, Olivia'nın saatlerce süren muayenesinden sonra. Ve devam etti, "Kırığa dair hiçbir ize rastlamadım ama omurga zedelenmesi ciddi bir travmaya yol açmış. Daha önce buna benzer iki hasta daha görmüştüm ve ikisinde de hastalar en azından bacaklarını yeniden, kısmi olarak kullanmaya başlamışlardı."

Damien doktoru dinlerken yüz ifadesinden ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. "Sizce tekrar yürüyebilecek mi?"

"Tedaviye yönelik egzersizler ve yeterli azimle, bu mümkün."

Damien doktorun bu söyledikleri üzerine gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. Sanki ölmekten kurtulan bir adam gibi rahatlamış gözüküyordu.

"Ne tarz bir tedavi uygulayacaksınız?" diye sordu Damien titreyen bir sesle.

"Hafif ama sık sık yapılacak bir fiziksel çalışma. Sürekli yatakta vakit geçirmemesi gerekiyor. Bazı doktorlar hastalara yataktan dışarı çıkmamalarını öneriyor ama asıl ihtiyaçları olan şey açık havaya çıkmak ve egzersiz yapmak. Daha önce de dediğim gibi, fiziksel çalışma çok önemli ama sıcak banyolar, masajlar gibi sinirleri ve kasları uyaran aktiviteler de bir o kadar yararlıdır. Ayrıca iyileşene kadar zayıflamasına da izin vermeyin."

"Sizce iyileşmesi ne kadar vakit alır?" diye sordu Damien.

"Belki birkaç ay içinde bacaklarını tekrar hissetmeye başlayabilir. Eğer öyle olursa, doğru yoldayız demektir."

"Peki ya öyle olmazsa?"

"O zaman başarısızlığımı kabul edeceğim. Fakat karar vermek için sadece birkaç ay yeterli değil. Omurganın tamamıyla iyileşmesi bir, bazen iki sene alıyor. Ona hafif egzersizler yaptırıp bacaklarına masaj yapacak bir yardımcının faydası olacaktır."

"Annemle de ilgilenen ve şifalı elleri olduğu söylenen bir hastabakıcı biliyorum."

"Bu mükemmel olur. Olivia'yı üç hafta sonra tekrar muayene etmek isterim ve yazacağım birkaç ilaç olacak, lordum."

"Tabii ki. Yalnız önce bana kardeşimle görüşmem için birkaç dakika izin verir misiniz?"

"Tabii ki, lordum."

Vanessa, Damien'ın Olivia'nın odasına girip kız kardeşinin ellerini tuttuğunu gördü.

"Duydun mu?" dedi Damien.

"Evet," dedi Olivia, solgun yüzünde umut ışığı vardı.

Vanessa, boğazında yükselen bir acıyla, tüm kalbiyle doktorun söylediklerinin gerçek olmasını diledi.

Altıncı Bölüm

Uyandığında yastığının üzerinde başka bir gül duruyordu. Yavaşça kalkarak çiçeğin yapraklarına dokundu. Geçen geceki gül kan kırmızıydı fakat bu seferki ay ışığında gümüş gibi parlıyordu.

"Bu çeşidin adı Shropshire Güzeli," dedi tanıdık bir erkek sesi.

Kalp atışları hızlanan Vanessa, kafasını yastıktan kaldırdığında ay ışığında sessizce onu izleyen gri gözlerle karşılaştı.

Geçen gece oturduğu yerde, üzerine gelişigüzel geçirdiği gömlek ve pantolonu ile bir köy ağasını ya da çiftçiyi andırıyordu. Ama doğuştan gelen aristokratik zarafetinden dolayı, onu gören herkes bir asilzade olduğunu tahmin edebilirdi. Yakası açık gömleğinden gözükten beyaz patiska kumaş, yanmış teniyle mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Vanessa, Damien'in odasında olmasından dolayı büyük bir mutluluk duyuyor, bir yandan da ona karşı hislerini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Fakat bu bir hataydı. Damien'in baştan çıkarıcı etkileyciliği ile yumuşak gülüşü en güçlü kadını bile dayanıksız kılardı. Onu ne kadar hızlı etkilemişti, ne kadar tehlikeliydi, ne kadar büyüleyiciydi. Tek yapması gereken bir işaret vermektir ve Vanessa ona koşarak giderdi. Artık daha fazla dayanamıyordu.

"Gizli geçide açılan panoyu inceledim ama onu açmayı başaramadım," diye fısıldadı genç kadın. "Eğer istersen sana gösterebilirim."

"Peki, geçit nereye çıkıyor?" Damien Vanessa'ya uzun uzun baktı. "Benim yatak odama," dedi.

Gözleri buluştuğunda Vanessa'nın kalp atışları iyiden iyiye hızlanmıştı. "Kilidi yokmuş gibi görünüyor."

"Doğru, kilidi yok. Panonun kaymaması için bir şey sıkıştırman lazım. Ama endişelenme. Sen tamamıyla isteyene kadar benimle aynı yatağı paylaşman konusunda ısrar etmeyeceğim."

"O zaman bayağı bekleyeceksiniz."

"Beklemek alacağım zevki daha da güzel yapacak, meleşim," dedi Damien gülümseyerek.

"Bu gizli geçidi başka kimse biliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla bu bir sır. Ben bu geçidi ilk keşfettiğimde küçük bir çocuktum. Meşhur babam bayan dostlarını burada konuk edermiş. Babamı bu odada ilk gördüğümde, evli bir kadınla beraberdi."

"Babanın metresi evli miydi?"

Damien, evet der gibi dudaklarını büktü. "Korkarım ki küçük yaşta gözüm açılmış."

"Babanız gibi olmaya mı heves ediyordunuz?"

"Tanrı korusun," deyip konyağından büyük bir yudum aldı ve şömineye döndü. "Babamın kadınlara ilgisi büyüktü. Bir sürü metresi vardı, ta ki bir tanesi onu tuzağa düşürene kadar. Ondan sonra annem de dâhil olmak üzere tüm kadınları hayatından çıkardı."

"İtiraf etmeliyim ki düşündüğümden farklısınız," dedi Vanessa.

"Nasıl yanı?"

Vanessa düşünceli bir halde dudaklarını büzdü. Lord Sinclair, bu evde dışarıda anlatılanlardan çok daha farklı biri gibi davranıyordu, uçarı davranışlarından eser yoktu. Kız kardesine nasıl davrandığını, ona karşı gösterdiği korumacılığını ve kibarlığını görmüştü. Eğer birini bu kadar önemsiyorsa, o kadar kötü bir insan olamazdı. "Farklısınız. Düşündüğüm gibi kötü değilsiniz."

"Evde seks partileri nadiren düzenlenir, zinaya da karşıyım," diye karşılık verdi Damien.

"Bunu duymak beni rahatlattı. Gerçekten de beni şaşırtıyorsunuz. Örneğin güllere karşı ilginiz. Bahçeyle ilgilenmek sizin gibi bir adamın, vakit geçirmek için yapacağı bir şey gibi durmuypr. Bayan Nesbit, bu bahçeleri mahvolmanın kıyısından sizin kurtardığınızı söyledi."

"Gençliğimde oyalanmak için amatörce uğraşmışım. Şimdiyse güllerin artık bana pek ihtiyacı yok. Harika bir bahçıvanım var."

"Kütüphaneniz de, bahçeleriniz gibi zengin. Bu öğlen koleksiyonunuzu incelemek için biraz vaktim oldu. Ayrıca bu kadar geniş bir kitap koleksiyonunuz olmasını da beklemiyordum."

"Sekreterimin eseri, geçen sene bunun için çok uğraştı. Londra'daki kütüphanem küçük olduğundan çoğunu buraya gönderiyorum. Londra'da George Haskell ile karşılaşmış olmalısın."

"Evet."

"Zavallı George. Akıllıdır ama çok yoğun çalışır. Başka birinin yanında çalışarak daha mutlu olacağına hiç şüphem yok. Benim acınacak halde olduğumu düşünüyor."

"Acınacak?"

"Çünkü Lordlar Kamarası'nda yer almayacağım. George göndermeye yanaşmadığım harika konuşmalar yazıyor."

"Neden göndermiyorsunuz?"

"Siyasete hiçbir zaman o kadar ilgi duymadım. Ama o yine de benim bir gün siyasete ilgi duyacağım konusundaki umudunu yitirmedi."

"Kütüphanenizde gördüğüm kitapların hepsi iyice okunmuş gibi duruyorlar. Sekreteriniz hepsini okuyor mu?"

"Hayır, onlar bana ait. Burada yapacak çok az şey olduğundan genellikle kitaplarla haşır neşir oluyorum."

"Gerçekten de Wollstonecraft'ın Kadın Haklarını Koruma adlı kitabını okudunuz mu?"

"Evet, ya siz?"

"Evet. Evlilik hakkındaki düşüncelerinin birçoğuna, özellikle de kocaların farklı haklara sahip olmasını çürüttüğü yazılarında ona katılıyorum."

"Erkekler tarafından yapılan sosyal zorbalıklarla ilgili ilgi çekici düşünceleri var," diye Vanessa'ya katılan Damien, "Fakat bazıları inanırlıktan uzak," diye ekledi.

"Belki de," diye onayladı Vanessa.

"İtiraf etmeliyim ki, sen de tam olarak benim düşündüğüm gibi değilsin. Çok daha masumsun. Hatta bilmesem, asla daha önce evli olduğunu tahmin edemezdim."

"Neden?"

"Çünkü erkeklere karşı çok ürkeksin."

"Tüm erkeklere karşı değil."

"Sadece bana mı?"

Damien'a çapkın bir bakış atan Vanessa, "Belki ben ürkenim ama siz de öyle olmam için bana iyi bir sebep verdiniz."

"Belki de. Bunu düzeltmemiz lazım."

Vanessa, Damien'ın, iffetini bu kadar tehdit ettiği halde, onun yanında kendisini bu kadar güvende hissetmesine şaşırıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, Damien sessizliği bozmak adına, "Her gece yatmadan önce saçlarını örer misin?" diye sordu.

"Genellikle. Neden sordunuz?"

"Çok güzel saçların var. Onları dağınık ve savrulmuş bir halde yastığının üzerinde görmek isterdim."

Vanessa açıkça tahrik edici bu ifadeyi duymazlıktan geldi.

Damien söylediklerinde samimiydi. Vanessa gerçekten de beklediği gibi değildi. Vanessa'nın eski kocasının skandalları ve arkasından yapılan söylentiler onu yanıltmıştı. Vanessa, ne hovarda eski kocası ne de aşağılık abisi gibi birisiydi. Damien, Vanessa'yı yanlış değerlendirdiğini kabul ediyordu. Birçok soylu kadın bencil olur ve hep kendilerini düşünürlerdi ama Vanessa farklıydı.

Kız kardeşi konusundaki başarısı Damien'ı hem şaşırtmış hem de Vanessa'ya minnet duymasına sebep olmuştu. Vanessa'nın, Olivia'ya gösterdiği nezaketi ve cana yakınlığı gerçek gibi duruyordu eğer gerçek değilse de harika bir oyuncu olduğu söylenebilirdi.

Zekâsı da şaşırtıcıydı. Damien daha önce hiçbir metresi ile böyle entelektüel sohbetler etmemişti. Damien, Vanessa'yı daha iyi tanımak istediğini fark etti, onun gizli derinliklerini keşfetmek istiyordu. Vanessa hakkında daha fazla şey öğrenmek istedikçe de, onunla yaptıkları anlaşmaya devam edip onu metresi yapmak ve yapmamak arasında gidip geliyordu.

Vanessa'nın ilgisiz ve soğuk tavrı yere bırakılan eldiven kadar cezbediciydi. Bu güzel, ilgi çekici kadının üstesinden gelebileceği konusunda kendisinden çok emindi ama son birkaç gündür onu tanıdıkça Damien'ın amacı değişmiş, ona karşı ilgisi artmıştı. Ama yine de onun bu soğuk tavrını yakıcı bir hasrete döndürmeye kararlıydı.

Belki de bu en iyisiydi; aralarındaki ilişkiyi olurluna bırakmak ve Vanessa'nın korkusunu yok edene kadar ona kur yapmak.

Vanessa'nın boyun eğmesini seyretmek içinde heyecan uyandırıyor. Onun da tutkusunu açığa çıkardığı zaman herşey daha zevkli olacaktı. Ona arzulamayı ve arzusunu nasıl göstereceğini öğretmek... Fakat baştan çıkarmanın en önemli kuralı misafir olarak çok zaman geçirmemek, diye hatırlattı Damien kendisine.

İsteksizce ayağa kalkan Damien, Vanessa'nın önünde durdu. "Şimdi gitmeli ve dinlenmen için sana izin vermeliyim, tatlım. Umarım bir dahaki sefere beni sen davet edersin."

Vanessa, Damien'in bu lafları karşısında sadece omuz silkti. "Her şeyden önce burası sizin eviniz, istediğiniz gibi girip çıkmakta özgürsünüz. Ama gelişinizi nefesim kesilerek beklememeliyim."

"Bana farklı bir cevap vereceğin günü bekleyeceğim," dedi Lord Sinclair ve parmaklarını yavaşça Vanessa'nın yanaklarında gezdirdi; hem kendini fiziksel olarak anlatmak hem de Vanessa'yı dokunuşlarına alıştırmak istiyordu. Aralarındaki kıvılcım Damien'dan çok Vanessa'yı şaşırtmıştı.

Damien bu küçük zafere memnun olması gerektiğini biliyordu.

En azından şimdilik.

Damien'in Vanessa'yı baştan çıkartma planı, yakınlaşmalarını sağlayan onca fırsatla beraber hızlı bir şekilde ilerliyordu. Günün bazı bölümlerini Vanessa ile geçiriyor, her akşam onunla beraber yemek yiyor ve arada sırada öğleden sonraları bahçede o ve kız kardeşi ile beraber yürüyüş yapıyordu.

Şifalı ellere sahip hastabakıcı kadın gelmiş ve Olivia'nın fiziksel egzersizleriyle ilgilenmeye başlamıştı, bu da Vanessa'ya gün içinde boş zaman yaratmıştı. Neredeyse her gün ata biniyordu, seyisle beraber, bu güzel araziye keşfe yönelik geziler yapıyordu. Alcester'e yaptığı gezilerin birinde Olivia'nın hoşuna gidecek süs eşyaları almıştı. Ama ona en çok zevk veren geziler, nedense, Damien'in ona eşlik ettiği gezilerdi.

Damien'in kütüphanesini o kadar çok kullanmaya başlamıştı ki, burası zamanla Vanessa'nın ev içindeki sığmağı haline geldi. Kütüphanenin dekoru çok gösterişliydi ama Vanessa'yı asıl etkileyen duvarlarca uzanan deri ciltli kitaplardı. Vanessa cam kenarındaki koltuğa kıvrılıp gül bahçelerine bakarak huzur içinde saatler geçiriyordu.

Annesi ve kız kardeşlerine mektup yazdığında, Lord Sinclair'in kız kardeşi için geldiği konusunda şüpheleri olmasın diye onun adını ihtiyatlı biçimde kullanmaya gayret ediyordu. Sadece Aubrey, Vanessa'nın Lord Sin'in metresi olduğu gerçeğini biliyordu.

Vanessa, Rosewood'a gelmeden önce, borçların kapanması için Vanessa'nın ne tür bir işe kalkıştığını öğrenen ağabeyi ile şiddetli bir biçimde tartışmıştı. Vanessa ağabeyinin pervasız davranışlarından dolayı onun omuzlarına nasıl bir külfet yüklediğini iyice anlamasını istiyordu. Sonunda Vanessa bu tartışmada galip gelmişti çünkü başka şansları yoktu. Ama annesi ve kız kardeşleri yoksullaşmış bir soylu kadına sunulabilecek en zarif iş olan, sakat Bayan Sinclair'e refakatçi olma işine inanmışlardı.

Vanessa ailesini bu konuda aldatmaktan hoşlanmıyordu ve hatta Olivia'ya Aubrey'nin kız kardeşi olduğunu söylemeyerek aldatmaktan hiç hoşlanmıyordu. Olivia'nın gerçeği öğrendiği takdirde vereceği tepkiyi aklından çıkaramıyordu. Suçluluk baskısının ağırlığına rağmen Vanessa bu gerçeği söylemeyerek Olivia'ya zarar vermediğini düşünüyordu.

Olivia bunca varlık içinde arkadaşlığın hasretini çekiyordu. Bu travmayı atlatmaya uğraşırken yanında olduğu için Vanessa'ya minnettardı. Olivia'nın iyileşebilme ümidi, Damien ile kız kardeşi arasındaki buzları bile çözmeye başlamıştı.

Mineralli sıcak banyoların Olivia'ya iyi geleceği söylenmişti ve Damien, kardeşinin durumunun herkes tarafından bilinmesini istemediğinden, Rosewood'a özel bir küvet yaptırmaya karar vermişti. Bu yüzden Damien sabahları nadir yetişen güllerinin yanına gidiyor, bu banyonun tasarımı ve çizimi ile uğraşıyordu.

Vanessa, Damien'in yokluğunun da varlığı kadar zor olduğunu fark etmişti. Onu bir türlü düşüncelerinden ya da rüyalarından uzaklaştıramıyordu. Uyanıkken ya da uykuda, Damien adeta onu kendine çekiyor gibiydi.

Vanessa'nın düşündüğünden daha karışık bir adamdı. Git gide, nelerin onu efsanevi Lord Sin olmaya ittiğini öğreniyordu.

Bir sabah. Rosewood'daki ikinci haftasında, Vanessa, ahırda Damien ile karşılaştı ve nazik gezi teklifini kabul etti. Bir süre atları dörtnala sürdükten sonra yavaşlayıp kuşbakışı göle bakan bir tepeye geldiler. Vanessa bu ışıltılı görkem karşısında, "Ne güzel," diye fısıldadı.

"Evet, öyle. Bu güzelliği unutmuşum," dedi Damien düşünceli bir halde.

"Rosewood'da çok zaman harcamıyorsunuz anladığım kadarıyla."

"Olabilirdiğince."

"Neden? Eğer benim böyle güzel bir evim olsaydı, kesinlikle başka bir yere gitmek istemezdim."

"Korkarım ki, burada geçirdiğim çocukluğumdan dolayı burayı sevmiyorum. Bu evle ilgili bir sürü hoş olmayan anım var."

"Ne tür anılar?"

Bir süre bu soruya cevap vermeyen Damien, atından inip uzaklara daldı.

"Annem ile babamın evliliği savaş alanı gibiydi. Babam metresleriyle o kadar meşguldü ki, sürekli annemden boşanmanın yollarını arıyordu, annem de bu yüzden ondan nefret ediyordu."

"Boşanma mı? Kanuni yollara başvurmak zor muydu?"

"İngiliz hukukuna göre babamın yeterli kanıtları vardı. Babam anneme sadakatsiz olduğu kadar annem de babama karşı sadakatsizdi. Ama annemin ailesi, kızlarını mahkemelerde süründürmeyecek kadar güçlü ve varlıklıydı."

Damien anılarını hatırlayıp kafasını salladı. "Bir gün annem, babamın onu daha genç bir kadınla aldattığını öğrendi ve evlilikleri daha da kötüye gitmeye başladı. Neyse ki, üniversiteye gidiyordum ve eve sık sık gelmeme gerek yoktu. Mezun olduğumda yüklüce bir mirasın sahibiydim ve bu da bana, Londra'da, babamdan ayrı olarak kendi evimi kurabilme imkânını verdi. Babam Londra'da, annem Rosewood'da kalıyordu. Aynı evi bile paylaşamıyorlardı."

Damien keyifsizce bir kahkaha atarak, "Yıllar sonra, ilk defa beraber katıldı kları tören olan Prinny'nin verdiği balodan dönerlerken geçirdikleri kazada beraber ölmeleri tam bir ironidir. Acımasız bir şekilde dürüst olmak gerekirse, vefat etmelerine çok üzülüğümü söyleyemem."

Omuzları üzerinden Vanessa'ya baktı. Güneş ışıkları gri gözlerinin parlaklığını daha da ortaya çıkarıyordu. Vanessa, gözlerinde anıların ona verdiği acıyı görebiliyordu.

Damien kendine gelip silkindi ve Vanessa'nın attan inmesine yardım etti

"Bu olaydan sonra mı kardeşinize bakmaya başladınız?" diye sordu Vanessa, Damien'in kendisini açığa çıkaran bu sohbetin bitmesini istemiyordu.

"Evet. Yasal yükümlülüklerimi yeteri kadar yerine getirsem de, birkaç ay öncesine kadar Olivia'yı hiç önemsemediğimi fark ettim. Bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti; varlık, itibar ve eğitim, fakat yalnız büyüdü. Bunun için beni sorumlu tutuyor ve ben de bunun için onu suçlayamam. Umursamazlığım için, genç bir bayanı yetiştirmeye uygun olmayışım dışında hiçbir bahanem yok."

"Belki de onunla konuşmayı denemelisiniz."

"Ona ne söylememi önerirsin?"

"Kız kardeşinizin, sizin onu ne kadar düşündüğünüzü bildiğine inanmıyorum. Ona pişmanlıklarınızdan bahsedebilir, o zamanlar vasisi olmak için çok donanımsız olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Gerçi sizin her hangi bir konuda yeteneksiz olduğunuzu düşünmüyordur"

Damien hafifçe gülümsedi. "Ve onun beni affetmesini umuyorsun?"

"Bence edecektir. Tahminimce sizin ona gerçek bir ağabey olmanızı istiyor. Siz onun ailesinden geriye kalan tek kişisiniz fakat o sizi tanımıyor bile. Kendisini son derece yalnız hissediyor... Sizin onu umursamamanız, tutucu mürebbiyeler tarafından toplumdaki uzaklaştırması onu yalnızlığa itmiş. Bu yalnızlık da hiç şüphe yok ki onu...ağabeyim tarafından böyle etkilenmesine sebep olmuş. Ve şimdi de kendisini sandalyesine hapsolmuş hissediyor. Her ne kadar Olivia şu anda bunun farkında değilse de, size şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

"Genellikle farkında değil."

"Ona hiç, sadece ne istediğini sordunuz mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Önceki gün kadın olmanın adaletsizliğinden bahsetti. Erkekler macera arayışı adı altında tüm dünyayı keşfedebilirken, kızların evde oturup kendilerine kur yapılması için beklemek zorunda olduklarını söyledi. Ve siz de evinizin eskiden genellikle savaş yeri gibi olduğunu söylediniz. Siz bundan kaçabilirken, Olivia burada kalmak zorunda kalıyordu."

Vanessa'nın sözleri üzerine Damien'in yüzü şüpheyle değişti. Vanessa, onun tavsiyelerini ciddiye aldığından emin değildi.

Damien, eve geri dönmek üzere Vanessa'nın ata binmesine yardım edene kadar sessizliğini korudu. Fakat Vanessa'yı çaba göstermeden etkilemesi şaşırtıcıydı ve Damien'in kendisine eşlik etmesini çok istiyordu.

Vanessa, Damien'in gece ziyaretlerini ve her gece getirdiği farklı boyut ve renkteki gülleri can atarak bekliyordu. Bu gece yarısı yapılan baş başa sohbetler, Damien ona nadiren dokunsa da çok zevkliyd.

Birkaç gece sonra, Damien her zamanki gibi şöminenin önünde oturmuş kanyasını yudumlarken Vanessa da getirdiği gülü kokluyordu.

"Böyle devam ederse, bahçenizde tek bir çiçek bile kalmayacak," diye fısıldadı Vanessa.

"Bahçelerimi tüketecek bir tehlike olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Damien.

"Lord Sin olarak tanınmanız nasıl oldu?" diye sordu Vanessa merakla.

Damien'in cevap vermeden önce bir süre düşünmesi Vanessa'yı şaşırttı.

"Sanırım babamın ayak izlerini takip ettim. Kanı deli akım bir gençtim, hiç kimse benim aşırılıklarımı durduramaz, kimse bana sınır koyamazdı. Londra da bir genç için ilgi çekici olabilecek bir sürü gizli hazine vardı."

"Peki, sonra büyüyünce? Cehennem Ateşi Cemiyeti'ni kurduğunuzda çok da genç değildiniz."

Damien omuz silkti. "Bir beyefendinin bazı eğlenceleri olmalıdır. Ve ilk zamanlarda cemiyet can sıkıntısına derman gibiydi."

"Ve şimdi?"

"Korkarım ki, uzun zamandır bir yenilik yok."

Vanessa ve Damien bir süre düşüncelere dalıp sessiz kaldılar. Vanessa, Damien'in da, kendi ağabeyi gibi, çok fazla çapkınlıktan ve az miktarda ciddi meşguliyetlere sahip olmaktan şikâyetçi olup olmadığını merak ediyordu. Eski kocası da bütün zamanını kumara ve fahişelerle düşüp kalkmaya harcardı.

"Londra'yı çok sevmiyorum," diye belirtti Vanessa, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Neden?"

"Kötü hatıralarım var. Evliliğimin çoğu orada geçti ve orada dul kaldım." Vanessa zor zamanlarını hatırlayarak ürperdi.

"O günü çok iyi hatırlıyorum. Eski kocamın bir arkadaşı eve gelip Roger'ın öldüğünü söylemişti. Daha sonra cesedi eve getirildi... Ondan sonraki her şey bulanık. Neyse ki, ağabeyim bana destek olmak için hep yanımdaydı. Eski kocamın mülkleri ile ilgilendi ve kapımıza gelen esnaf ve tefeciler ile uğraştı." Vanessa bir an için kızarak, "Özür dilerim, ağabeyim hakkında konuşmayacaktım," dedi.

"Londra ile ilgili tüm anılarının o kadar kötü olmadığına eminim," dedi Damien, Vanessa'nın hatasını umursamayarak.

"Farklı şartlar altında Londra'nın tadını çıkarabilirdim."

"Bahse girerim ki, sana şehrin güzel yerlerini gösterebilirim."

Vanessa gülümsedi. "Sizin alanınıza girmek için yeteri kadar şehvetli olduğum konusunda şüpheliyim."

Damien kafasını kaldırıp onu şüpheli bir şekilde süzdü. "Hiç kötü şeyler yapmak istemedin mi?"

"Belki de ikimizin kötüden çıkardığı anlamlar farklıdır. Benim de çok fazla saygısızlık yapmak istediğim anlar oluyor. Bir baloda, Salford Düşesi'nin kinci bir tavrına karşı az kalsın kadehimi suratına atmak üzere olduğumu hatırlıyorum."

"Bu gerçekten kötüymüş," dedi Damien, yüzünde her kadını tuzağa düşürebilecek bir gülümsemeyle.

"Neden size hep kişisel şeyler anlatıyorum?"

"Seni yargılamadığım için olabilir mi?"

Vanessa bunun doğru olduğunu fark etti. Hiçbir zaman Damien'in onu yargıladığını hissetmemişti.

"Sen de benim ruhumun ortaya çıkmasını sağladın."

Vanessa, samimi bir atmosferdeki bu gece yarısı ziyaretinin günah çıkarmaya dönmemesini umut ediyordu. Lord Sinclair kasıtlı bir biçimde kendisini etkilemeye çalışıyordu. Böylece Vanessa'nın tüm sırlarını bildiği için yatakta onu daha çok cezbedebilirdi.

Aslında bu stratejisi bir şekilde işe yarıyordu. Vanessa ona karşı olan ihtiyatlı davranma hissinden kurtulmuştu. Fakat yine de o yakınındayken soğukkanlılığını koruyamıyordu. Damien'in bir bakışı ile ürperiyor, basit bir dokunuşu ile nefesi kesiliyordu.

Damien şaşırtıcı derecede sabırlıydı, Vanessa'yı hiçbir şey için zorlamıyordu. Fakat Vanessa bu durumun böyle sürmeyeceğini, çok geçmeden gerçek anlamda onun metresi olmasını isteyeceğini hissediyordu.

Rosewood'daki üçüncü haftanın başında, yaptıkları sohbetler daha kişisel, daha derin ve daha tedirgin edici bir hal almaya başlamıştı.

Yine şöminenin karşısında oturuyorlardı. Damien'in bakışları Vanessa'nın üzerinde geziniyordu. Vanessa onun bu bakışlarına alıştı ama sessizliği bozan sorusuna hazır delildi. "Ne kadar zaman oldu?" diye sordu Damien tatlılıkla.

Yanlış anlamış gibi davranabilir ya da böyle samimi bir soruya cevap vermeyi reddedebilirdi ama ilişkilerin başından beri hep birbirlerine karşı açık sözlü olmuşlardı. Ve şimdi bu açık sözlülük her ne kadar onu tedirgin etse de, buna uygun davranmalıydı,

"İki sene."

"Uzun değil mi?"

"Benim hakkımda yanlış düşünceleriniz varmış. Size gerçeği söyledim. Cinsel deneyimim yok. Sayısız sevgilim olmadı, sadece kocamla birlikte oldum."

"Ve ondan da zevk almadın."

"Güzel değildi," dedi Vanessa kızarak. Damien'in kendisine böyle şeyler söyletmesi onu utandırmıştı.

"Dur tahmin edeyim, seni önemsemeden sadece kendi zevkini düşünüyor, kadınlık görevini yerine getirmeni bekliyordu."

Vanessa başını eğdi, "Belki görevimdi ama o benim canımı yakıyordu."

"Senin canını yakmayacağıma güvenebilirsin, Vanessa."

Vanessa Damien'in yüzüne baktı, güven kelimesi Lord Sinclair ile beraber kullanacağı bir kelime değildi ama garip bir şekilde ona güveniyordu. Yoksa neden ona tüm sırlarını kolayca anlatmış olabilirdi ki?

Damien Vanessa'nın gözlerinin içine bakarak, "Cinsel ilişkiler kadınlar için tatsız olmak zorunda değil, olmamalı," dedi

"Benim soğuk ve hissiz biri olduğumu düşünüyordu. Çünkü onun bana dokunmasına katlanamıyordum."

Damien'in fırtına grisi gözlerinde bir öfke kıvılcımı parladı. "Çok aptalmış."

Vanessa, Damien'in sesindeki bu katılığın samimiyetine inanmak isteyerek ona baktı.

Damien sesini yumuşatarak, "Vanessa, senin fiziksel samimiyetten hoşlanmamanın sebebi, daha önce yaşadığın dayanılmaz deneyimler. Eğitimden ya da deneyimden eksik olabilirsin ama soğuk ya da duygusuz değilsin. Senin içinde özgür bırakılmayı bekleyen ateşli ve tutkulu bir kadın olduğuna tüm servetim üzerine bahse girerim."

Tüm iradesine rağmen Vanessa'nın boğazı heyecandan düğümlenmişti. Uzun yıllar boyunca, yetersiz olmanın suçluluğu ve utancı ile yaşamıştı. Eğer Roger'a daha iyi bir eş olabilseydi, belki de başka kadınların yataklarına gitmeyecekti. Yaşam tarzını düzeltecek, hatta düello sırasında kalbine yediği bir kurşunla rezil bir biçimde Ölmeyecekti.

Vanessa yıllardır zihninde dönüp duran sorulara nihayet cevap bulabildiği için Damien'a minnettardı.

"Beni., .tutkulu mu buluyorsunuz?"

"Bundan eminim. Eğer kendini benim ellerime bırakırsan, sana bunu gösterebilirim."

Vanessa'nın dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi.

Damien elindeki kadehi bırakıp ayağa kalktı. "Sana, istenmenin, arzulamanın nasıl bir şey olduğunu göstermemi istermisin?"

Damien yavaşça Vanessa'nın ayak ucuna geldi. Vanessa kımıldamadan Damien'a, gözlerinin derinliklerinde yanan ateşe bakıyordu. Yakınlığı Vanessa'nın vücudunda zevk kıvılcımları yaratıyordu.

"Seni arzuluyorum, meleğim. Düşünebileceğinden çok daha fazla arzuluyorum."
"Damien..."

"Sus, benden korkma. Senin yönlendirmene izin vereceğim."

Damien Vanessa'nın elini tuttu ve kendi yanağına bastırdı.

"Sadece dokun bana."

Damien, Vanessa'nın elini yüzünde gezdiriyor, tüm hatlarını hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. İç çekerek gözlerini kapayan Vanessa, bu güzel yüzün ayrıntılarını Öğreniyordu. Bu his onun için çok yeniydi fakat uzun süredir bu anı bekliyordu. Rüyalarında da ona böyle dokunuyor, sıcak teninin kokusunu böyle alıyordu. Vanessa, elini Damien'ın dudaklarında gezdirirken sıcak nefesini hissedebiliyordu.

"Ne hissediyorsun, Vanessa?"

Vanessa içinde yumuşak, eriyen bir sıcaklık hissediyordu. Etrafı onun büyüsü ve ona karşı duyduğu arzuyla sarılmıştı.

Vanessa gözlerini yavaşça açarak ona baktı. Gümüş gözler şefkatli ve anlamlıydı. Ama Damien daha ileri gitmedi. Vanessa üzerindeki gücünü biliyordu ama henüz ondan yararlanmak için hazır değildi.

"Hayır," diye mırıldandı. "Daha hazır değilsin."

"Gözlerini Vanessa'dan ayırmayarak genç kadının ellerini dudaklarına götürüp yavaşça öptü.

"Sana bu gece daha fazla baskı yapmayacağım, tatlım. Sonunda benim yatağımı paylaşman, bana doğru geldiği kadar sana da doğru gelecek."

Damien odadan gitmesine rağmen Vanessa hâlâ adamın içinde bıraktığı büyüleyici ateşini hissedebiliyordu. Hâlâ adamın gösterdiği şefkat üzerine içinde uyanan özel duygularla titriyordu.

Parmaklarına baktı. Damien'ın yakıcı öpücüğü ve yumuşak dudakları hâlâ ellerinde gibiydi.

Yüreğinde hissettiğı bu açıklanamaz özlem onu korkutuyordu.

Yedinci Bölüm

Vanessa Rosewood'daki görevin kolay olacağını ya da böylesine karmaşık duygular yaşayacağını düşünmemişti. Sinclar kardeşler, Vanessa'yı kısa bir sürede etkilemişlerdi. Damien onun duygularını esir alıyor, genç Olivia da kalbinde sağlam bir yer ediniyordu.

Vanessa, Damien'in onda uyandırdığı şefkat dolu duygulardan hoşlanmıyordu. Ona duygusal olarak bağlanmak aptalca olurdu. Onu baştan çıkartmasının sadece bir oyun olduğunu ve kendisinin de sadece bu intikam oyunundaki bir av olduğunu hatırlamalıydı.

Vanessa artık bu belirsizliğe bir son vermeyi diliyordu. Damien'in ona zaman tanınması, anlaşmalarını yerine getirmesini de geciktiriyordu. Ama Vanessa, onunla aynı yatağı, paylaşmanın, beklemekten daha iyi olduğunu düşünmeye , başlamıştı. Her ne kadar kendisini bir cinsel ilişkide düşünemeyip korksa da, Damien'in onun için söylediği güzel sözlerle inanmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra ahlaksız anlaşmalarını gerçekleştirdiklerinde Damien, Vanessa hakkındaki gerçeği öğrenecek ve bu eziyet veren işi bitirecekti. Vanessa'nın ne kadar beceriksiz olduğunu gördüğünde bu oyun onu sıkacak hatta onu geri göndermesine sebep olacaktı.

Vanessa düşünüp durduğu bütün bu tehlikelere rağmen buradaki hayatından çok memnundu. Son iki senedir günlerini bir çeyrek peniyi en iyi nereye harcayabileceğini düşünerek geçirmişti, hâlbuki burada, konu Olivia olunca hiçbir şeyin bedeli.önemli değildi. Örneğin Damien, sırf Olivia'nın morali düzelsin diye eve terzi ve şapkacı getirilmesi Önerisini derhal kabul etmişti.

Olivia, alışveriş yapmak için bile evden çıkmak istemiyordu fakat Vanessa, bir kadının görünümüne dikkat etmesinin yararlı olacağına inanıyordu.

"Ama yeni kıyafetlere ihtiyacım yok ki, onları giyecek hiçbir yere gitmiyorum ve gitmeyeceğim de."

"Belki gitmeyeceksin ama kız kardeşim Fanny her zaman şöyle söyler; hiçbir şey bir kadını bir şapkadan daha güzel yapamaz. Bir yere gitmesen de, bahçeye çıktığımız zamanlar şallarınla birlikte takabilirsin. Ayrıca, ağabeyinin senin için özel olarak yaptırdığı, havuz için kıyafetlere ihtiyacın olacak," dedi Vanessa, Olivia'yı kandırmaya çalışarak.

Şapkacı, kurdeleler, fiyonklar, danteller ve tüylerle bezeli, süslü şapkalarla eve geldiğinde Olivia iki tane şapkayı çok beğendi.

"Londra'da satılan şapkaların buradakilerden daha şık olduğundan eminim," dedi Olivia, şapkacı gittikten sonra.

"Hepsi değil. Ayrıca burada fiyatlar daha yüksek."

"Londra'da yaşamak harika olmalı."

"Ben çok sevmiyorum aslında."

"Sevmiyor musun? Ama yapacak çok şey, görecektik çok yer var. Kütüphaneler, kitapçılar, müzeler, tiyatrolar, operalar..."

"Bunlar avantajları ama ben daha çok curcunasından söz ediyordum."

"Balolar, partiler ve akşam yemeklerinden mi söz ediyorsun?"

Vanessa kafasını salladı. Sezonun en renkli zamanlarında, sadece bir gece için bir düzine davet almak çok da beklenilmeyen bir şey değildi. Vanessa, Olivia'nın yaşındayken balonun düşüncesicesi bile onu heyecandırırıldı.Ama yaşı ilerledikçe Londra sosyetesinin yaldızlı kafesine duyduğu ilgiyi yitirmişti.Eski kocasının kötüye giden çizgisi ve skandalları ile artık davetler artık dayanılmaz bir hal almıştı.

Balolar çok hoş olabilir.Ama yıllar sonra hepsi aynı gelmeye başlıyor.Yine de her genç bayan bunu bir kere yaşamalı Sende bunu denemelisin.

Olivia uzaklara bakarak" Yapabilecek miyim bilemiyorum.Önceki refakatçim bayan Jenkins,başıma geleni hak ettiğimi söylemişti.Hatta sakat olarak kurtulduğum için kendimi şanslı saymalıyımışım.

Böyle bir şeyi hak etmiyorsun!diye cevap verdi.Vannessa,ilk defa Olivia'nın yanında sesisini yükselterek konuşmuştu.

Ben bundan emin değilim.Böyle aptalca davranmış olmak benim suçum.

"Aşık olmak değil aptalca olan,senin tek hatan yanlış adamı seçmek."

"Korkunç bir hata"diye fısıldadı Olivia.

Vannessa elindeki şapkayı bıraktı,ve yatağın kenarına oturarak Olivia'nın ellerini avucuna aldı.

Olivia,mavi gözlerinde yaşlarla,"Damien size benim ahmaklığım hakkında ne anlattı."diye sordu.

Acımasız bir bahsin kurbanı olduğunuzu ve bu yüzden de bir aşâğılık tarafından evlenme vaadi ile kaçmaya kandırılmış olduğunuzu anlattı."Vanessa,Olivia'nın çenesinin titrediğini görüyordu ama bu travmatik deneyimin acı dolu duygularını içinde hapsetmet yerine konuşup bu ihanetin üstesinden gelmesinin daha iyi olduğuna inanıyordu.

Olivia,yakışıklı bir yabancı tarafından kandırılan tek genç kadın sen değilsin.

Gerçekten kandırıldım.Benimle evlenmek istediğini düşündüm.Benim güzel olduğumu,beni sevdiğini söylediğinde ona inanmak istedim. İçi gülen gözleriyle o kadar etkileyici, o kadar kibardı ki. Bana özel olduğumu hissettiriyordu. Ve o da şiiir seviyordu. Çok romantikti ya da ben öyle sanıyordum. Ta ki o geceye kadar."

"O gece ne oldu?" dedi Vanessa, devam etmesini isteyerek. Aubrey'den ve Damien'in ağzından olayı duymuştu ama bazı ayrıntılar hâlâ bulanıktı.

"Biz Gretna Green'e gitmeye karar vermiştik." Gretna Gren, İskoçya sınırında, sadece tek şahidin yeterli olduğu, sıkı olmayan evlilik kuralları ile kaçan çiftlerin evlenmek için tercih ettikleri bir yerdi.

"Çok tedirgin ama aynı zamanda heyecanlıydım da. Alcester'e kadar tüm yolu yürüyerek gittim, ahırdan bir at alarak kimsenin dikkatini çekmek istemedim. Ama geldiğim anda bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Au...o benim geldiğime sevinmiş görünmüyordu. Özel bir oda tutmuş ve daha önce tanıştığım iki arkadaşını da beraberinde getirmişti. Onların da yüzü bembeyazdı. Oradan gitmek istedim ama Aubrey benimle gelmedi. Bana fikrini

değiştirdiğini söyledi. Arkadaşlarının gülüp onun bahsi kazandığını söylediklerini hatırlıyorum"

Olivia'nın yanakları utançtan kızarmıştı. "Önce anlamadım ama çok büyük bir bahismiş. Orada bavullarımla çok aptal duruyor olmalıydım. Arkadaşları, Aubrey'nin hiçbir zaman evliliği düşünmediğini, her şeyin düzmece olduğunu söylediler. Bir tanesi onun koruması altına girmemi önerdiğinde Aubrey sinirlendi ve benden özür dilemesini istedi. Ama ben daha fazla bir şey duymaya dayanamadım ve arkamı dönüp kaçtım. Sanırım merdivenin ilk basamağında kaydım ya da bavullarıma takıldım, tek hatırladığım tutunmaya çalıştığım... sonra da kendimi odamda yataktan kalkamaz halde bulduğum. Merdivenden düştüğümü söylediler."

Olivia bunları söylerken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Daha sonra bir daha ondan haber alamadım."

Vanessa da yanaklarının ıslandığını hissetti. Olivia'ya

Aubrey'nin trajik kazadan sonra onu neden yüz üstü bıraktığını anlatmak isterdi. Damien, kazadan sonra Aubrey'nin Olivia'nın yanına yaklaşmasına asla izin vermemişti. Ama Vanessa, Aubrey ile olan yakınlığını anlatmak için doğru zaman olmadığını biliyordu. Olivia ile ilişkileri bu kadar ilerlemiş, onu kendine bir şans daha vermesi için kandırmışken başka bir ihanetin yeni başlayan ilişkilerine son noktayı koyacağını biliyordu.

Hikâyeyi duyan Vanessa'nın içinde büyük bir öfke kabarmıştı. Bu kızı sakat bırakan umursamaz, olgunlaşmamış ağabeyine hâlâ çok kızgındı. Olivia eskiden el değmemiş bir çiçek gibi narindi, şimdi ise kirlenmiş ve ezilmiş gibi görünüyordu.

"Şimdi neden tekrar toplum içine çıkmadığımı anlamış olmalısın," diye fısıldadı Olivia.

Vanessa, Olivia'nın, avuçlarının içinde tuttuğu ellerini anlayışla sıktı. "Neden dünyanın karardığını düşündüğünü anlayabiliyorum, Olivia. Ama öyle değil. Nasıl ben talihsiz evliliğimin üstesinden geldiysem, sen de bunun üstesinden geleceksin. Evlenip skandalların arasına düştüğüm zaman senden daha büyük değildim."

Vanessa'nın sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Kocam bir yıl içinde bütün servetini kaybedip borç batağına batmıştı ama bu onun, umursamazca bir metresten diğerine gitmesine engel olmadı. Utançtan yerin dibine girdiğim zamanları hatırlıyorum. Hatta Roger'ın ölümü bile rezilceydi. Başka bir kadın uğruna bir düelloda hayatını kaybetti."

"Senin için çok zor olmalı."

Vanessa gülümsemeye çalıştı ama acısını saklayamıyordu. "O zamanlar çok zordu ama yapabileceğim tek şey kafamı eğmemekti, içinde olduğum fırtınayı umursamayıp hayata devam etmeyi öğrendim. İnan bana canım, bu skandal geçecek. Ve bununla başa çıkmanın en iyi yolu üstüne gitmektir, korkup kaçmanın sana hiçbir faydası olmaz."

Olivia, Vanessa'ya bakarak "Odamda kalıp hiç çıkmamak gibi mi?"

Vanessa başını salladı. "Yüzleşmek istememen, kendini zalim dedikodu ve görüşlerin ortasına bırakmak istememen anlaşılabilir ama eğer sana değer veren insanlardan kendini uzaklaştırırsan, acı çeken sen olursun."

"Damien...beni önemseddiğini söylüyor."

"Önemseddiğinden eminim."

"Bana gerçek bir ağabey olmadığı için çok pişman olduğunu söyledi. Ona bir şans vermemi istedi."

"Verecek misin?"

"Evet," dedi Olivia ürkekçe ve gözyaşlarını sildi. "Ona dargın değilim sadece kendimi buraya hapsolmuş gibi hissediyorum."

"Öyle hissetmek zorunda değilsin."

"Artık yapamadığım bir sûrû şey var. Kazaya kadar kendi kendine yetebilen birisiydim ama şimdi en az iki yardımcı eşliğinde giyinmem ve uşak tarafından aşağıya kadar taşınmam gerekiyor. Ve eskiden, ister güneşli ister yağmurlu olsun, her gün ata binerdim."

"Hâlâ at arabasına binebilirsin ama, değil mi? Ve atlarının ziyaret edebilirsin. Seyis bana atların seni çok özlediğini söyledi."

Olivia dudaklarını ısırdı. "Ben de onları özledim. Özlediğim o kadar çok şey var ki."

"Ata binmenin dışında neleri özledin?"

"Müziği. Piyano çalmaya başlamıştım...ama artık pedallara basamam."

"Şimdi basamazsın ama basabileceğin günler olabilir. Ve parmaklarında bir sorun olmadığına göre, pedallara basacağın güne kadar ellerini çalıştırabilirsin, değil mi? Bildiğim bir şey var ki eğer ben düzenli çalmazsam, parmakların adeta paslanıyor."

Olivia yavaşça başını salladı. "Sanırım hâlâ şarkı söyleyebilirim,"

"Bayan Nesbit bana melek gibi bir sesin olduğunu söyledi."

"Melek kadar olmasa da..." dedi Olivia alçakgönüllülükle. "Seni şarkı söylerken dinlemeyi çok isterim." Vanessa, Olivia'nın ellerini tekrar sıktığında bu sefer Olivia da karşılık verdi. "Buraya geldiğin için çok memnunum." Vanessa gülümseyerek, "Ben de," diye cevap verdi dürüstçe.

O akşam ilerleyen saatlerde, Olivia dünyaya geri dönmek için ilk büyük adımını attı. Vanessa ve Damien salonda yemeğe gitmek için hazırlanırken kâhya odaya girdi.

"Lordum, Bayan Olivia bu akşam yemeğinde sizinle ve Leydi Wyndham ile beraber olmak istiyor."

Tam bu sırada kâhyanın arkasından, sandalyesinde oturan Olivia belirdi. Damien ayağa kalktı, yüzünden şaşkınlığı okunabiliyordu.

"İyiyim," diyerek Damien'ı rahatlatmaya çalışan Olivia, "Vanessa bana korkularımdan kaçmamam gerektiğini söyledi. Bir yerden başlamam gerektiğine göre, ben de bu akşamı seçtim. Sanırım seni yine şaşırttım."

"Beni istediğin zaman şaşırtabilirsin," dedi Damien, Vanessa'ya anlam dolu bir bakış attıktan sonra.

Damien kâhyaya dönerek, "Croft, bir şişe şampanya getir. Bunu kutlamalıyız."

Damien, kız kardeşinin akşam yemeğinde onlara katılmasına şaşırdığı kadar, havadaki aile sıcaklığına da şaşırmıştı. Ailesi hayattayken Rosewood'da yemekler 'katlanılmaz olurdu. Asla, o gece yemek masasında üçünün arasındaki samimiyet gibi bir şey yaşanmamıştı.

Akşam yemeğindeki dostluk, hep beraber müzik odasına geçtiklerinde de devam etti. Vanessa, Damien'ın, on altıncı doğum gününde Olivia'ya hediye ettiği mükemmel piyanoyu çaldı ve Olivia da ona şarkı söyleyerek eşlik etti. Damien onları şefkat ve keyifle izliyordu.

Kardeşinin böyle bir ilerleme göstermesini beklemiyordu. Vanessa'yı buraya getirmek dâhiceydi. Vanessa'nın terbiyesi ve eğitimi, Olivia'ya uygun bir refakatçi olabilmek için yeterliydi. Olivia'yla ilgilenilmesi için birçok kişiyi işe almıştı ama bu kadar kısa zamanda kız kardeşini bu derece etkileyen birini bulamamıştı. Sadece birkaç hafta içinde, aylardır kendisinin yapamadığını yapmış, Olivia'nın hayata tekrar bağlanmasını sağlamıştı.

Vanessa'ya, çabaları ve bu eve getirdiği sıcaklık için minnettardı. Bu gece Rosewood'da yaşadığı en eğlenceli gecelerden biriydi ve hâlâ devam ediyordu.

Damien, Olivia'nın bu ilk girişiminden dolayı çok yorulmaması için onun yatmasını istedi. Onu yukarı, odasına kendi kollarında taşıdıktan sonra müzik odasına, Vanessa'nın yanına döndü.

Vanessa'ya şefkat dolu gözlerle baktı. Vanessa rahatlamış ve memnun görünüyordu, gözleri ise dalgındı.

Damien'in içinden bir ses, kararlarının değiştiğini ve işin içine duygularının karıştığını söylüyordu ama o bunu duymazlıktan gelip yapacaklarından duyacağı vicdan azabını bir kenara itti. Artık Vanessa'nın silahlarını indirme zamanı gelmişti. Ama içindeki sahiplenme arzusunun basit bir cinsel açıktan daha fazlası olduğunu biliyordu. Vanessa'yı kollarına almak ve ona tutkuyu öğretmek için yanıp tutuşuyordu. Onu masumiyetinden sıyırmak istiyordu. Skandallara alışkın olmasına rağmen cinsel münasebetler konusunda şaşırtıcı derecede deneyimsizdi.

Damien onun hakkında ne kadar yanlış düşünmüş olduğunu görüyordu. Ailesi için yaptığı fedakârlık bir anda Damien'a yumruk gibi indi. Fiziksel yakınlıktan bu kadar hoşlanmazken onun metresi olmayı kabul etmesi hatırı sayılır bir cesaret örneğiydi. Damien onun bu cesaretini takdir ediyordu.

Vanessa'nın erkekler ve seks konusundaki isteksizliğinin eminim önceki kocası ile olan tatsız ilişkisinden dolayı olduğuna hiç şüphesi yoktu ve onun bu korkunç cehaletine merhem olmak istiyordu. Hem kendisi hem de onun için. Onun korkularından uzaklaşmasını istiyordu.

"Kardeşıme gösterdiğin şefkatten dolayı sana tahmin edebileceğinden daha çok minnettarım," diye fısıldadı Damien.

Vanessa ona gülümseyerek baktı, "O merhameti hak ediyor ve sevilemeyecek biri de değil."

"Onun arkadaşlığından memnun görünüyorsun."

"Evet, hem de çok."

"O zaman buradaki konaklamanız katlanılamaz bir şekilde geçmiyor?"

"Hiç de değil," dedi Vanessa tereddüt ederek.

Damien, Vanessa'nın bu tereddüdünün altında yatan açıklamanın ne olduğunu biliyordu, şimdilik değil, anlaşmalarının gerekleri uygulanıncaya kadar.

"Bana bahçede eşlik eder misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Gecenin bu saatinde mi?" dedi Vanessa ve birden neden tedirgin olduğunu hatırladı.

Damien sakın bir ses tonuyla, "Rica ederim, bana, sana her an saldıracakmışım gibi bakma, tatlım Seni temin ederim ki, aklımda kötü bir niyet yok. Olivia için yaptırdığım havuz bitmek üzere, çalışanlar yokken görmek istersin diye düşünmüştüm."

Vanessa perdeleri çekilmiş pencereye, daha sonra da üzerindeki, akşam yemeği için giydiği, ipek kıyafetine baktı. Kare yakası ve kabarık kısa kolları olan bu elbiseyle üşüyebilirdi.

"Belki de üstüme bir şal almalıyım," diye mırıldandı Vanessa.

"Bence üzerindeki yeterli, sara sıcaktır."

"Tamam, o zaman"

Damien, Vanessa'nın koluna girip ona bahçeye kadar eşlik ettiğinde adeta gözlerinin içi gülüyordu. Gece serindi. Yıldızlar siyah kadife üzerinde elmas gibi parlıyordu. Ay neredeyse yusuvarlak ve göz alıcıydı. Bu ıssız, sadece ay ışığı ile aydınlanan bahçeye böyle bir adamla gelmek için delirmiş olması gerekiyordu ama Vanessa mutluydu. Belki de çok fazla şarap içmişti.

"Bir anda sessizleştin," dedi Damien aralarındaki sessizliği fark ederek.

"Kendime burada sizle olmanın mantığını soruyordum."

"Havuzu tek başına mı incelemek istersin? Eğer istersen seni yalnız bırakabilirim."

"Hayır, yalnız başıma gitmek istemem."

"Hadi tatlım, benden korkmanı gerektirecek bir şey yok. Yatak odana yaptığım özel ziyaretlerin hiçbirinde sana baskı yapmamışken, neden burada öyle bir şey yapayım."

"Öyle olsa bile, kendimi sizin zevke düşkünlüğünüzden sakındığım için beni affedin."

"Benim hakkımda böyle düşünmen beni üzüyor."

Vanessa hafifçe gülümsedi, onun çekiciliğinden etkilenmemeye kararlıydı ama akıl yürütme oyunlarında ona ayak uydurmaktan zevk aldığını kabul ediyordu. "Sanırım sizden etkilenmeyeceğim. Daha istekli bir bayanın üzerine gitseniz daha iyi olabilir."

"Şu anda diğer bayanlar yok. Korkarım ki benim için yeterlisin."

"Tek bir kadının, sizin gibi çeşitli isteklere sahip olan bir adamı tatmin edebileceği konusunda şüpheliyim."

"Bence kendini küçümsüyorsun."

"Ve bence siz de kendinizi abartıyorsunuz."

"Bu bir küçümseme mi?" dedi Damien kaşlarını kaldırarak.

"Sizi yeteri kadar küçümsemem peşimi bırakmanızı sağlar mı?"

Damien'in kendisine uzun uzun bakması, Vanessa'nın kalp atışlarını hızlandırdı. Bu hapseden gözlerdeki şehvetli cazibe onu Öylesine etkiliyordu ki...

Vanessa kendine gelerek titredi. Ne zaman onun yanında olsa, cazibesine karşı koymaya çalışıyordu.

"İşte geldik," diye fısıldadı Damien bahçenin sonuna geldiklerinde.

Seraya geldiklerinde, Damien girmesi için Vanessa'ya kapıyı tuttu ama o, bu karanlık yere girmek konusunda tedirgindi. Bunun üzerine ilk önce Damien girdi ve ışığı yaktı.

"Bu tedirginliğini giderdi mi?"

Giderdiğini söyleyemezdi. Tedirginliğini arttıran bir şey varsa, o da lambanın Damien'in güzel yüzünün tüm keskin hatlarını aydınlatmasıydı.

Damien'in arkalarındaki kapıyı kilitlemesi ile Vanessa'nın tedirginliği daha da arttı. Bunu gören Damien, "Sadece rahatsız edilmek istemediğim için ama için rahat edecekse kendini

koruman için sana bir şeyler verebilirim," dedikten sonra bahçe aletlerinin durduğu sahanlığa giderek yaklaşık bir metrelik bir boru ile döndü

"Bu yeterli bir silah, eğer senden yararlanmaya kalkarsam beni bununla döversin."

Şefkatli gözleri ile Vanessa'ya gülümsedi, ondan kendisine bir zarar gelmeyeceğini ifade eden bir gülümseme idi bu. Vanessa, yatak odasının anahtarını hatırlayarak şüphe ile boruyu aldı.

Seranın içersinde güller, egzotik orkideler, limon ve portakal ağaçları vardı, içerideki hava daha sıcak ve nemliydi. Çiçek ve nemli toprak kokusu havayı sarmıştı.

En sonunda, Çin ipeğinden yapılmış paravanlar arkasındaki etrafı seramik döşeli, sıcak suyla doldurulmuş bir havuza geldiler.

"Mevcut ısıtıcı suyu ısıtıyor ama yeni borular döşenecek," diye açıkladı Damien.

Vanessa, havuzun tamamıyla bir sakat için tasarlandığını gördü.

"Nasıl buldun, tatlım? Beklediğin gibi mi?"

Vanessa başını sallayarak, "Çok etkileyici buldum. Gerçekten şaşırdım."

"Bu kadar yaratıcı olmam mı seni şaşırttı? Benim de bazı yeteneklerim var. Ahlsız hovardalar da bir şeyler yapabilir."

"Beni şaşırtan yeteneğiniz değil, yeteneklerinizi ve zekânızı bu kadar iyi kullanmanız. Çoğu asilzade yaratıcı işlere karşı ilgi duymazlar."

Damien gülümseyerek, "Senin bildiğin asilzadelere daha farklı olduğumu kanıtlayabilirim, umarım." Daha sonra Vanessa'ya içine havluların ve kıyafetlerin konulacağı mini dolabı gösterdi.

"Suyu denemek ister misin? Şu an oldukça sıcak."

"Şimdi mi?"

Damien, Vanessa'nın kalbini durduran gülüşlerinden biriyle, "Şimdi tam zamanı. Hem eğer havuzu beğenirsen, kardeşimi daha kolay razı edebilirsin," dedi.

Vanessa gözlerini ondan alamıyordu. Cesur, utanmaz ve ilgi çekiciydi. Vanessa gittikçe onun büyüüne kapılıyordu.

Damien banka oturup çoraplarını çıkardı ve pantolonunun paçalarını dizlerine kadar kıvrıdı. Vanessa'nın şaşkınlık ile ona baktığını fark edince, "Korkmana gerek yok, tamamıyla soyunmayacağım," dedi.

Havuzun kenarına oturup ayaklarını suya daldırdı ve derin bir nefes aldı. "Bana eşlik etmeyecek misin?"

Vanessa'nın tereddüt ettiğini gören Damien, sesini biraz daha yumuşatarak, "Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar, Vanessa. Biraz cesaretli ol. Ayrıca çıplak ayak kalmak çok da kötü bir şey değil."

Vanessa iradesinin yıkıldığını hissediyor ama hâlâ kımıldayamıyordu. Damien adeta kulakları okşayan bir ses tonu ile, "Madem kendine göstermiyorsun, en azından bana hoşgörü göster, melek gözlüm," dedi.

Vanessa yine karşılık vermeyince, Damien kafasını üzüntü ile salladı. "Senin problemin ne, biliyor musun? Çok baskı altındasın, içindeki tutkulu kadının çıkmasına izin vermiyorsun."

Roger onu tutkudan yoksun olduğu için suçlardı, oysaki şimdi Damien ona olan tutkusunu dışarı yansıtmadığı için suçluyor ve bu da Vanessa'yı üzüyordu. Daha da üzücü olan, Damien'in, kendisinin gerçekten soğuk ve tutkudan yoksun biri olduğunda ne tepki vereceğini bilmekti. Vanessa'yı artık yatağında istemeyecekti.

Vanessa yönlendirildiğini bile bile, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak havuzun kenarındaki Damien'a katıldı. Damien, Vanessa'nın bu kışkırtmalara nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu.

Eteğini birkaç santim yukarı çekerek çıplak ayaklarını sıcak ve sakinleştiren suya soktu.

"Bana güvenmeyi öğrenmen lazım."

"Bir kurda güvenmeyi tercih ederim."

Damien elini göğsüne götürerek alaycı bir tavırla, "Ah güzel cadı, ruhumu yaraladın," dedi.

"Belki de pansuman yapması için Dr. Underhill'e ricada bulunmalısınız."

Damien kısık bir sesle güldü. "Benim yanımda neden bu kadar ürkek olduğunu anlayamıyorum. Hem de henüz iffetine yönelik ciddi bir girişimde bulunmamışken."

"Bulunmamışken?"

"Seni bir kere öptüm ama o daha seni tanımadan önceydi."

"Şimdi de beni tanıdığınızı söyleyemem."

"Ama tanıyorum. Son birkaç haftadır hakkında çok şey öğrendim. Şefkatli ve gönlü zengin birisin. Esprili ve zekisin, hatta bazen iğneli sözlerin karşısında kendimi savunmakta zorlanıyorum. Ve erkeklerden korkuyorsun." Damien son cümlesini söylerken neşeli ses tonu kaybolmuş, bir anda ciddileşmişti.

Vanessa dudaklarını ısırdı, cevap vermedi. Neden ona sırlarını açacak kadar aptalca davranmıştı ki?

"Berbat bir deneyimin tüm hayatını mahvetmesine izin vermemelisin."

Vanessa başını eğdi. Erkeklerden, onların tek bir dokunuşundan korkmak istemiyordu. Üstünde geçmişin izleri, evliliğinin karanlık hatıralarını taşımak istemiyordu. Ve şimdi bu kötü hatıraları temizlemek için küçük bir umudu vardı.

Damien düşüncelerini okumuşçasına, "Korkularını yenmen için ben öncülük edeceğim," dedi. ,

Damien'in, onu elde etmeye uğraşmasının Vanessa'nın yararına olduğunu söylemesi genç kadını kızdırmıştı.

"Bana karşı olan ilginizin fedakârlık için olduğuna inanmamı beklemiyorsunuz,değil mi?O kadar saf olduğumu düşünmüyorum."

"Sana olabildiğince yararlı olmayı umuyorum. Yatağımı paylaşan güzel bir kadın, bana yetecek bir hediye."

Vanessa, Damien'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, bu da onu uzun zamandır aklında olan bir soruyu sorması konusunda teşvik etti. "Neden anlaşmamızın gereklerini yapmamı istemediğinizi merak ediyorum. Sadece bana işkence etmek, alacağınız intikamı daha da uzatmak için mi yapıyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Damien şaşırarak.

"O zaman neden?"

"Daha hazır değilsin."

"Nerden biliyorsunuz?"

"Deneyim. Erkekçe bir sezgi. En önemlisi de senin dokunulmaktan hoşlanmaman."

Damien elini yavaşça Vanessa'nın yanaklarında gezdirdi. "Ah, ilerleme var. Bu sefer ürkmedin. Bu da bana, bir gün teslimiyetini fısıldadığını duyacağıma dair umut veriyor." Vanessa'nın içinde öfke ateşi yanıyordu fakat aynı anda nefesi de boğazında düğümlenmişti. Son dört haftadır, Damien onunla kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyordu ve bu artık acımasızca olmaya başlamıştı.

"Eğer beni buraya baştan çıkartmak için getirdiyseniz, umarım acele eder ve bunu bir an önce yaparsınız," dedi fısıldayarak.

"Ben seni buraya havuzu göstermek için getirdim. Eğer seni baştan çıkartma gibi bir isteğim olsaydı," diyerek Vanessa'ya yaklaştı ve cümlesine devam etti, "böyle yaklaşırdım."

Vanessa, Damien'in sıcak nefesini yanaklarında hissedebiliyor, dudaklarını da hissetmeyi bekliyordu. Ama Damien onu öpmek yerine, sadece elini boynunda dolaştırmakla yetindi. "Çok etkileyici olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Damien'in sesindeki sıcaklık Vanessa'nın vücudunun derinliklerine nüfuz edince genç kadın ürperdi. Damien Sinclair, onu büyülemeyi başaran tehlikeli bir şeytandı.

Damien ellerini ateşli bir iz bırakmak istercesine yavaşça dolaştırıyor ve bu da Vanessa'nın tüm öfkesini uzaklaştırıyordu. Vanessa gözlerini yumdu, her kadının sahip olmak isteyeceği bu şehvetli erkeğe nasıl karşı koyabildiğini merak ediyordu.

Bir an Vanessa Damien'in hareket ettiğini hissetti. Damien havuzun içine doğru kaymıştı. Suyun seviyesi yüksek değildi, ancak dizlerine kadar geliyordu.

Damien Vanessa'nın dikkatle kendisine baktığını görünce, "Beni etkiliyorsun," dedi.

Genç kadın hemen bakışlarını kaçırdı. Damien, çenesinin altına koyduğu parmağı ile başını kaldırdı.

"Bana inanmıyor musun, meleğim?"

Vanessa dudaklarını ısırarak ona baktı.

"Seni öpmeme izin ver. Söz veriyorum, ne zaman istersen duracağım."

Vanessa, Damien'in güzel dudaklarını görmemeye çalışarak ona baktı. Ona karşı gelebilmesi imkânsızdı. Onun öpüldüğünü, dokunuşunu istiyordu. Büyüsünden kaçabileceğini düşünmek aptalcaydı.

Damien'in, boynunda dolaşan elleri, Vanessa'nın duygularının darmadağın ediyordu. Giderek genç adamın usta okşayışlarını etkileyiciliğine karşı koyması zorlaşıyordu. Şefkatli gözlerini arkasında, tahmin edebileceğinden daha fazla nezaket ve tutku vardı.

"Tatlım, izin ver..."

Koyu kirpikleri alçaldı, başı eğildi ve güzel dudakları Vanessa'ninkilerle buluştu. Dudakları sıcak, ateşli ve büyülüydü. Yüzünü avuçları içine aldığı anda Vanessa karşı koymayı bıraktı.

Damien öpücüğü ile Vanessa'yı şefkate, şehvete boğuyordu. Bu uzun öpüşmenin ardından Damien ateşli dudaklarını Vanessa'nın yanaklarından kulağına doğru kaydırırken, "Çok güzel bir tadın var., harika bir şarap gibi," dedi.

Ruhunun derinliklerine işleyen bu kadife ses, genç kadının içinde vahşi bir umursamazlığın meydana gelmesine sebep oluyordu.

Vanessa nefesini düzene sokmak için yutkundu fakat içinde inkâr etmeye gücünün yetmediği derin bir özlem vardı.

Damien, Vanessa üzerindeki etkisini fark ederek, "Kendini bırakmak iyi hissettiriyor, değil mi?" diye fısıldadı

Vanessa, evet demek istedi ama kelimeler boğazında takılı kaldı. Damien yavaş yavaş yaklaştı. Ateşli ve gümüş rengi gözlerini Vanessa'nın gözlerinden ayırmayarak, Vanessa'yı yavaşça suyun içine çekti.

Damien'in kolları beline dolandığında Vanessa'nın vücudu hâlâ gergindi. Adamın bedeninin kendisinininkine yaptığı baskıyı hissedebiliyordu.

"Hissetmekten korkma, Vanessa..."

Vanessa'nın dudaklarından bir inleme yükseldi.

Daha sonra Damien yavaşça ellerini genç kadının dolgun kalçalarına götürdü ve arzuyla onunla sevişmeye, ona daha önce hiç bilmediği gizli bir zevki tattırmaya başladı.

"Damien..."

"Şşş... savaşıma." Sıcak ve şefkatli dudakları tekrar Vanessa'nın kilerle buluştu.

Vanessa bir anda ateşli bir ses çıkararak inledi. O da, tarif edemediği bir istekle adamın hareketlerine yanıt veriyordu.

Damien'in ayaklandığı isyan duygusuna karşı koyamıyor, göğüslerini onun kaya gibi sert göğsüne bastırıyor fakat içinde duyduğu bu çılgın isteği bastırması gerektiğini hissediyordu.

Genç kadının kalbi deli gibi atıyordu. Damien, onun kollarını sıkarcasına tutarken, Vanessa da adamın ona söz verdiği gizli, heyecanlı zevke yaklaştıkça tırnaklarını kollarına geçiriyordu. Vanessa heyecandan kıvranıyordu.

"İşte bu, aşkım... Kendini bırak..."

Vanessa'yı darmadağın eden bu şaşkınlık ve panik yüzünden okunabiliyordu.

Damien kollarındaki tahrik olmuş kadının yumuşak inlemelerini duyabiliyordu.

Burada Vanessa ile beraber olabilirdi. Vanessa şu anda onun için yanıp tutuşuyordu, cildi duyduğu cinsel arzudan dolayı ısınmıştı. Ama Damien kararsızdı ve neden kararsız olduğunu bilmiyordu.

Hâlbuki Vanessa'ya sokulmak ve arsız şehvetini gidermek çok basit olacaktı. Vanessa'ya karşı şehvetten daha fazlasını duyuyordu. Ona değer vermek, sahip çıkmak istiyordu. Fakat böyle değil... Burada değil... Bu yanlış olurdu. Vanessa'nın onunla yaşayacağı ilk beraberliğinin, daha sonradan pişman olacağı, aceleye gelmiş bir birleşme olmasını istemiyordu.

Damien onun baygın, titreyen vücudunu kontrol altına almak istercesine onu sıkıca tuttu. Vanessa, aynı Damien'in tahmin ettiği gibi duyarlı ve şehvetliydi. Ona karşı duyduğu

cinsel arzuya karşı koymak sahip olduğu iradesini son damlarını kadar kullanmasını gerektiriyordu.

Uzun bir süre sonra, Damien, Vanessa'nın kızarmış yüzünü görmek için onu yavaşça geri itti. Vanessa korkmuş ve şaşkıındı... Güzel, ceylan gözleri merak içerisindeydi.

"Eğer seni baştan çıkartmak istesem tatlım, seni kesinlikle böyle tahrik ederdim."

Vanessa ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Damien onu yatıştırmak, övmek yerine, onunla dalga geçip uzaklaştırdığı için kendisine kızıyordu.

Damien'in sert yüz ifadesi yumuşuyor, ona olan arzusu diniyordu.

"Affet beni; meleşim."

"Affetmek mi?"

"Seni hiç bilmediğin bir şeye sürüklediğim için.*

"Ben hiç bilmiyordum..."

"Neyi bilmiyordun?"

Sevişmenin bu kadar çılgınca zevk verici olduğunu, bu kadar tatlı bir yakıcılık hissettireceğini..."

"Evet..."

Damien gülümsedi "Eğer keşfetmek için kendine biraz izin verirsen, yaşadığından daha fazla tutkulu olduğunu göreceksin. Sana öğretmekten zevk duyarım, tatlım. Zevkin gizemini sana öğretecek kişi ben olmak isterim, Vanessa. Bir kadın ile erkek arasındaki yakıcı sırları öğreten kişi..."

Damien kendini kontrol etmeye çalışarak, Vanessa'yı yavaşça uzağa itti. "Kendimi kontrol etmemin son zerresini de kaybetmeden önce seni eve götürsem iyi olacak."

Vanessa'nın havuzdan çıkmasına yardımcı oldu. Bu sefer Vanessa onu baştan çıkartmasını istemişti ama Damien son dakikada vazgeçmişti. Bu Vanessa'ya baskı yapmasından daha zalimce bir davranış olmuştu. Damien onu, tahrik olmuş, arzuyla dolmuş, şaşkınlık, şüphe ve belirsizlikle sarsılmış bir halde bırakmıştı.

Konuşmadan, elbisesinin eteklerinin suyunu sıktı, çorap ve ayakkabılarını giydi. Lord Sin'le beraber ıslak kıyafetler içinde görünmek zaten yeterince kötü olacaktı ve en azından çıplak ayaklı olmak istemiyordu.

Bir elinde lambayı tutarak seradan çıkmasına yardım eden Damien'in suratına hiç bakmadı. Dönüşte kimse ile karşılaşmadılar ve gizli geçit boyunca Damien Vanessa'ya eşlik etti. Eve, gül bahçesindeki bahçe aletleri ile gizlenmiş küçük bir kapıdan geçerek girdiler.

Gizli geçitteki hava küf kokulu ve kuruydu, Vanessa nefesinin tıkanığını hissetti. Geçitteki alan o kadar dardı ki, Damien'in omuzları zor sığıyor, başını tavana çarpmamak için telliyordu. Tahta merdivenleri tırmandıktan sonra, Damien Vanessa'nın kolunu tutarak duvardaki sürgülü paneli gösterdi, "Yatak odan."

Damien arkasındaki geçidin devamını göstererek, "Bu senin odanın yanındaki oturma odasına ve oradan da benim odama devam ediyor."

Vanessa'nın odasına açılan paneli yavaşça çekti ve kilidin nasıl açıldığını gösterdi.

Damien gitmek için döndüğünde Vanessa içinde bir pişmanlık hissetti. "Kalmayacak mısınız?" diye sordu.

"Kendime güvenmiyorum," dedi Damien tatlı ama hüzünlü bir gülümsemeyle. Parmağını Vanessa'nın dudağına götürerek, "Seni çok ama çok istiyorum. Tahmin edebileceğinden daha fazla. Ama sen de beni aynı derecede isteyene kadar beklemek istiyorum. Hazır olduğunda benim sana gelmeme gerek kalmayacak, sen bana geleceksin."

Bu sözlerden sonra Damien lambayı alarak kendi odasına gitti. Bunun ardından Vanessa isteksizce odasına girdi ve paneli kapadı.

Odanın karanlığında, huzursuz ve uykusuz biçimde, zihninde Damien Sinclair hakkında düşüncelerle dolanıyordu. Ne kadar uğraşsa da, vücutlarının üst üste olduğu zaman duyduğu hisleri, ya da öpüşmelerinin büyüleyici tadını ve içinde uyandırdığı zevk patlamasını unutamıyordu.

Haftalar boyunca onun güçlü erkekliğine teslim olmamak için mücadele etmiş fakat bu gece savaşı kaybetmişti. Utanıyordu ama vicdan azabı duymuyordu.

Vanessa kısa bir süreliğine gözlerini yumdu. Damian'ın sarılmasını hatırladıkça içinde tatlı ve acı veren bir özlem duygusu uyanıyordu ve bu duygu ona tamamiyle yabancıydı, Damien ona daha Önce hiç hissetmediği, mükemmel ve dehşete düşüren bir duygu yaşatmıştı. Ona cennetten bir parça yaşatmış ve bir kadının bir erkeği çılgınca nasıl arzulayabileceğini göstermişti. Vanessa'nın onu çılgınca nasıl arzulayabileceğini.

Vanessa'nın içinde şiddetli duygular kargaşası oluşmasına sebep olurken bir yandan nasıl bu kadar şefkatli olabiliyordu? Böyle bir arzu, tutku ve şevk... Tanıdığı diğer erkeklerin hiçbirine benzemiyordu, bir kadının vücudundan ruhuna kadar işleyebilen bir âşıktı o.

Vanessa üstünü değiştirip saçlarını taradı ve onun gelmeyeceğini bilerek yatağına uzandı. Fakat dinmeyen özlemi onu bir türlü yalnız bırakmıyordu.

Uzun bir süre tavana baktı, hâlâ göğüsleri hassastı ve bacakları arasındaki sızıyı hissedebiliyordu. Karanlığın içinden davetsiz olarak gelen Damien'ı hayal ediyordu. Sert hatları, şefkatli ve heyecanlı gümüş renk gözleri, güzel ve nefes kesen dudaklarını hayal ediyordu. Vanessa yatakta dönüp duruyor, bir türlü uykuya dalamıyordu. Artık gerçek apaçık ortadaydı. Vanessa, Damien'ın ona söz verdiği gibi, arzulamanın gizemini göstermesini istiyordu.

Yüzünü yastığa gömen Vanessa, Damien'ın fısıltı ile söylediği sözleri hatırladı. Hazır olduğunda benim sana gelmeme gerek kalmayacak, sen bana geleceksin.

Ona gitmeli miydi?

Vanessa'nın kalp atışları hızlanıyordu.

Ona giderse ne olacaktı?

Vanessa ürperdiğini hissetti. Bir süre, karmakarışık hisleriyle mücadele etti: umut ve korku, heyecan ve ümitsizlik, bekleyiş ve endişe.

Eğer korktuğu gibi soğuk ve tutkudan yoksunsa ne olacaktı? Peki ya değilse?

En sonunda karar verdiğinde, Vanessa bilinçli değil, rüyadaymış gibi yatağından süzüldü, mumu yaktı ve gizli geçide çıktı.

Sekizinci Bölüm

Dar geçidin sonuna geldiğinde durdu, nefes almaya korkar haldeydi. Buradaki kapının kilidinin de aynı olduğunu gördü. Tereddüt ederek mumu söndürdü ve en sonunda cesaretini toplayıp gizli kapıyı açtı.

Perdelerin hepsi çekili olduğundan görmekte biraz güçlük çekiyordu. Açık pencereden süzülen yaz gecesi serinliği odayı dolduruyor, ay ışığı, mavi ve beyazlar içindeki odayı aydınlatıyordu.

Devasa yatak üzerindeki adam hareketsizce duruyordu. Bedeni gölgeler ve gümüş ışıklar içindeydi. Ellerini başının arkasında birleştirmişti, açık renk çarşaf belinden aşağısını örtüyordu. Vanessa, Damien'in uyumuş olabileceğini düşündü, ama yanılmıştı, Damien onu seyrediyordu. Sessiz odada gözleri buluştu.

"Sizi uyandırdım mı?" dedi Vanessa fısıldayarak.

Yavaşça dirseklerinin üzerinde yükselen Damien, "Hayır, uyumuyordum. Ama rüya görüyor olmalıyım. Sen bir rüya mısın, meleğim?"

Damien'in sesindeki sıcaklık Vanessa'yı ürpertti. "Hayır, rüya değil."

"Yanıma gelmeyecek misin? Ben seni korkutmamak için yerimden kımıldamak istemiyorum."

Damien Vanessa'nın kırılganlığını fark etmişti. Yatağın yanında duran Vanessa, sessiz odada kendi nefesini duyabiliyordu.

Vanessa yaklaştıkça Damien'in çıplak olduğunu fark etti ve çarşaf sadece kaslı çıplak vücudunun alt kısmını örtüyordu ama göğsünü ve biçimli belini gizleyemiyordu.

Vanessa hareketsiz kalınca, Damien bir mum alarak yatağın kenarına koydu. Daha sonra Vanessa'nın elini yakalayıp yavaşça çekerek onu yanına oturttu. Uzunca bir süre sessiz kalan Damien, Vanessa'ya verdiği karardan emin olması için zaman verdi. Bu gecedan sonra artık geriye dönüş yoktu.

Damien, Vanessa'nın göğüslerinin üstüne düşmüş saçlarını çekerken, genç kadının gözleri merak içerisinde büyüyordu. Parmakları hafifçe ipek geceliğinin üzerinde dolaşmaya başladı.

"Saçların o kadar mükemmel ki, hep saçlarının üzerime dökülmesinin hayalini kurdum."

Vanessa sessizliğini koruyordu. Damien, Vanessa'nın kollarını şefkatle tutarak, "Seni korkutuyor muyum?" diye fısıldadı.

"Sanırım...biraz."

"Sen de beni korkutuyorsun... Güzellikle, masumlukla..."

Damien, Vanessa'nın elini alarak çıplak göğsünün üzerini koydu, kalbinin nasıl hızlandığını anlamasını istiyordu. "Dokunuşuyla, kalbimin nasıl hızlandığını görüyorsun, tatlım."

Vanessa'nın hareketsizliği üzerine Damien, "Sana baskı yapmayacağım, sen ne istersen onu yapacağız, daha fazlasını değil. Sınırımızı sen belirleyeceksin. Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok, sana söz veriyorum," dedi.

Vanessa, ay ışığının üzerinde dans ettiği Damien'in çıkık elmacık kemiklerine, dudaklarına, uzun boynuna baktı. Damien ona doğruyu söylüyordu, bunu gözlerinden okuyabiliyordu.

"Ben... Ben ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Bana gösterir misin?"

Damien belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Onur duyarım," dedi ve Vanessa'nın ellerini tutarak ona dokumasını söyledi.

Vanessa'nın elleri, Damien'in rehberliğinde, adamın vücudunda önce tereddütlü daha sonra istekli bir biçimde dolaşmaya başladı. Vanessa, onun sert kaslarını, gücünü hissedebiliyordu, bu da içini daha önceden bildiği bir ılıklıkla dolduruyordu.

Vanessa'nın elleri Damien'in kasıklarına doğru yaklaştıkça genç kadın titremeye başladı. Bunu hisseden Damien, belinde aşığısını örten çarşafı açarak tahrik olmuş vücudunu gözler önüne serdi.

"Ben sadece erkeğim. Aynen senin gibi etten kemiktenim. Bunu hisset, beni nasıl tahrik ettiğini hisset, tatlım," diyen Damien, Vanessa'nın ellerini vücudunun en mahrem yerine götürdü. Vanessa'nın düşündüğü kadar korkutucu değildi, hatta garip bir şekilde tahrik ediciydi.

"Bu sana acı değil, zevk verecek, Vanessa. Bu senin için," deyip genç kadının elini yönlendirmeyi bıraktı.

"şimdi sıra sende. Benimle ne istersen yapabilirsin, senin merhametine kalmış."

Vanessa, onun mükemmel çıplak vücudunu keşfetmenin günahı ile adamın bedenine dokunmanın verdiği hazzın tadını çıkarıyordu.

"Evet... şşte bu, tatlım... Dokun bana," dedi Damien ve gözlerini kapayarak hafifçe inledi.

Vanessa bir anda geri çekildi, "Canını mı yaktım?" Damien gülerek, "Tam tersi, bu zevk veren bir acı. Sen bir erkeği bu mükemmel hizmetle çıldırtabilirsin. Yalvarıyorum, durma."

Dişiliğinin yeni farkına varan Vanessa, dudaklarını ısırđı ama yine de tereddüt ediyordu. Neyse ki Damien, Vanessa'nın karar vermesini beklemeyerek geceliğinin altına saklanmış göğüslerini kavradı.

"Geceliğinin üzerinde kalmasına gerek var mı, meleğim?" Vanessa bu soru karşısında bir anda dondu. Bu adamın karşısında çıplak kalmak, ona vücudunu tamamıyla ifşa etmek korkutucuydu ama biliyordu, Damien onu bunun için zorlamayacaktı. Gene seçim hakkını Vanessa'ya bırakmıştı.

Bir an gözlerini yuman Vanessa, yavaşça yataktan kalktı ve geceliğini üzerinden çıkardı. Damien'in derin bir iç çektiğini duydu ve ona zevk dolu gözler ile baktığını gördü.

Vanessa'nın yanakları yanıyordu. Kollarıyla çıplak göğüslerini kapatmaya çalıştı fakat Damien buna izin vermedi.

"Hayır... Sana bakmama izin ver. Göğüslerin mükemmel, meleğim. Dik ve dolgun, uçları ise narin birer gül goncası gibi. Göğüslerini görmemden dolayı utanmamalısın."

Bana gel, tatlım," diyen Damien, Vanessa'yı kolundan çekerek üzerine uzanmasını sağladı.

"Bir süre böyle kal seni kollarımda hissetmek istiyorum." Damien'in dediği' gibi Vanessa bir süre öyle kaldı. Tüm vücudu şaşkınlık ve arzuyla doluydu. Damien, Vanessa'nın gerginliğini gidermek için ona sarılarak sırtını okşuyordu. Ve gerçekten de bir süre sonra gerilmiş kaslarının gevşediğini hissetmeye başladı. Damien onu daha da sıkıca sardı, Vanessa genç adamın bedenini tamamiyle hissedebiliyordu. Aralarındaki karşı konulamaz sıcaklık büyümeye devam ettiği sırada Vanessa bir anda durgunlaştı.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadı Damien.

"Hayır... Durma."

Vanessa'yı öpmek için yüzünü kendisine doğru çevirdi. Vanessa ilk önce dudakları arasından giren sıcak nefesini sonra da yumuşak öpücüğünü hissetti.

Damien, Vanessa'yı yavaşça, dikkatlice öpüyordu. Dilleri birbirine karıştığında Vanessa içinde bir ürperti hissetti. Birsüre sonra Damien'in ateşli dudakları aşağı, boynuna doğru kaymaya başladı, bir yandan da ellerini genç kadının vücudunda geziyordu. Elleri Vanessa'nın göğüslerine geldiğinde, genç kadının nefes alıp vermesi hızlanmıştı. Göğüsleri Damien'in avuçları içindeyken, içinde özlem ve arzu dolu hisler alevleniyordu. Damien özenle, Vanessa'yı vücudunun üzerinden çekip altına aldı ve sıcak nefesini göğüs uçları ile buluşturdu. Dudakları göğüslerinde gezerken, Vanessa içinden, serada, güller arasında duyduğu aynı utanmaz istekleri arzuluyordu.

Damien'in dili göğüs uçlarında gezinirken, Vanessa bacaklarının titrediğini, yanıp tutuştuğunu hissediyordu.

Vanessa'nın vücudu adeta eriyordu. Damien elini bacakları arasına indirdiğinde buna hazır olmadığını hissetti. Bir anda kaskatı kesildi ve Damien'ı durdurmak istercesine omuzlarını sıktı.

"İnan bana, Vanessa. Beraber yıldızlara ulaşacağız."

"Bilmiyorum eğer..."

"Şşş, meleğim. Ne kadar arzu dolu olduğunu görmüyor musun?"

Damien yavaşça Vanessa'nın bacaklarını açtı, elleri artık kadının en mahrem yerlerinde dolaşıyordu. Gözlerini kapayan Vanessa, devam etmesine izin verdi ve Damien'in elleri onu okşamaya başladı. Damien orada gizlenmiş narin goncayı keşfettiğinde Vanessa soluk soluğa kalmıştı.

Damien onu okşadıkça, Vanessa tüm inkârlardan ve isteksizlikten uzaklaşıyor, içi bitmek bilmeyen bir zevkle doluyordu.

Damien şimdi daha cesurdu, onun sırlarını keşfediyor, vücudunun yumuşak kıvrımlarında gezerek bunu tatlı bir işkenceye döndürüyordu.

Vanessa kıvranıyor, bacakları arasındaki ateşi söndürmesi için Damien'in eline baskı yapıyordu. Bayılacak gibi hissediyordu ama bu korktuğundan değildi. Korku, şu anda içinde kabaran coşkulu duyguların arasında yer almıyordu.

"Benim için hazır mısın, tatlı meleğim? Bence, hazırsın..."

Damien bir anda durunca Vanessa'yı şiddetli bir hayal kırıklığı sardı. Daha sonra kadının bacakları arasına yerleşti. Vanessa, Damien'in ağırlığını, güçlü baldırlarının baskısını hissedebiliyordu.

Genç kadın kendisini tutamayarak titredi, korku ile heyecanı bir arada hissediyordu. Gözleri birbirine kilitlendiğinde. Damien bedenini Vanessa'nınkiyle birleştirdi. O an Vanessa nefesini tuttu, vücudu panik ve arzuyla uğulduyordu.

Vanessa korkmuştu ama vücudu sanki özellikle Damien için yapılmışçasına uyumlu bir biçimde onunla beraber hareket ediyordu. Damien'in vücudu onu ısıttıkça, yatıştırdıkça iyice gevşedi.

"Yıldızlar, meleğim. Benimle gelecek misin?"

Damien onu o kadar şefkatli tutuyor, gözleri ona o kadar yumuşak bakıyordu ki, Vanessa'nın gözleri doldu.

"Evet..."

Vanessa onunla hep bu şekilde kalmak, onun sıcaklığını derinlerinde hissetmek istiyordu. Dudakları tekrar buluştuğunda, "Daha yakın olmak istiyorum. O kadar yakın ki, sen olmadan nefes alamamalıyım," diye fısıldadı Damien.

Damien, Vanessa'nın vücuduyla birlikte ahenkle hareket ettikçe, dudaklarından şehvetli, ateşli sözcükler dökülüyordu. Vanessa, onu kendisine daha çok yaklaştırmak için bacaklarının adamın beline sarmıştı. Vanessa birden titredi. Damien, Vanessa'nın hislerini tutuşturacak karanlık bir ateş gibiydi.

"Damien..." Adamın ismi, Vanessa'nın dudaklarından bir ilah gibi çıkmıştı.

Vanessa'nın tırnakları Damien'in sırtında izler bırakıyor, her inlediğinde Damien onu arzuyla öpüyordu. Genç kadının tek görebildiği, Damien'in siyah saçları, gümüş rengi gözleri ve ateşli dudaklarıydı.

"Benim için arzuyla yanmanı istiyorum..." dedi Damien.

Vanessa belli etmeden ağlıyordu. Damien'in ona hissettirdikleri, Vanessa'nın içinde gözyaşlarına boğulma hissi uyanmasına sebep oluyordu. Birdenbire Vanessa şiddetli ve zevk dolu bir biçimde haykırdı, bir an için Damien'in kollarında öleceğini hissetmişti.

Damien dudaklarıyla Vanessa'nın tutkulu çığlıklarını zapt etmeye çalışıyordu. Vanessa'nın durmasına izin vermeyerek onunla sevişmeye devam ediyordu. Ve en sonunda Damien'in yüzü de zevkle doldu.

Damien, yorgun düşmüş bedenini yatağa attı, Vanessa ona sıkıca sarılmaya devam ediyordu. Vanessa'nın gözlerini sildiğini fark eden Damien, "Meleğim, seni incittim mi?" diye sordu korkarak.

Vanessa yutkunarak başını salladı. "Evet, ama zevkli bir acı."

Damien, Vanessa'nın ürkek gülümsemesini gördüğünde rahatladı. Gözyaşları, mutluluktan dolayı olmalıydı. Damien'in önceden söylediği gibi, sahip olduğu ateşi ve tutkuyu tatmıştı ve bu da onu şaşırtmıştı.

Damien ona sıkıca sarılırken içi şefkatle doldu ve gözyaşlarını öperek silmek istedi.

"Vücudun ilk defa arzuyla doldu."

Vanessa, Damien'i şaşırtarak elleriyle dudaklarına dokunarak, "Yıldızların bu kadar güzel olabileceğini tahmin etmemiştim," dedi. Acınacak bir saflığa sahip Vanessa, sevişmenin bu kadar güçlü, bu kadar ruhu etkileyen bir şey olduğunu bilmiyordu. Açıkçası Damien da bu denli zevk alacağını tahmin etmiyordu. Kadın vücudundan zevk almaya ne kadar alışık olsa da, Vanessa'ya duyduğu tutku yeni ve tazeydi. Ve bu tada bir kere bakmanın yeterli olmayacağını biliyordu.

Gecenin serinliği çıplak bedenlerini üşüttü, Vanessa'nın titrediğini fark eden Damien, üzerlerini örttü ve genç kadına iyice sokuldu. Vanessa yorgun ve tatmin olmuş bir halde başını adamın omzuna yasladı.

Damien, heyecanlı tutku ve tehlikeli şefkat duygusunu aynı anda hissediyordu. Vanessa kollarında hareketsizce yatarken, kadının ipek saçları ile oynuyor ve karmakarışık olmuş duygularını düşünüyordu. Artık planı sadece Vanessa'yı tatmin etmekten çok daha fazlasına dönüşmüştü. Vanessa'nın cinsel anlamdaki bu uyanışı, bir sera bitkisinin gerçek bir çiçeğe dönüşmesi gibiydi.

Vanessa güvende olduğunu hissederek bir an için adamın kollarında uykuya daldı. Rüyasında Damien'la sevişmelerini adeta tekrar yaşıyordu.

Damien kazanmıştı, yatağını paylaşması için onu kandırmıştı. ' Ama Vanessa bundan pişman değildi, tek yapabildiği adamın ona yaşattığı taşkın zevke şaşırmaktı. Fakat artık yıllardır kendisini soğuk ve tutkusuz bir kadın olmakla suçlamasının yanlış olduğunu öğrenmişti. Damien ona varlığından habersiz olduğu arzu dolu tarafını göstermişti.

Evlilik yatağında yaşadığı acıklı deneyimlerden sonra, Damien'in kendisini ustalıkla baştan çıkarmasına isteyerek karşı çıkmaması kaçınılmazdı. Hiçbir erkek ona bu kadar ateşli bir şekilde kur yapmamış ve şefkatli davranmamıştı.

Fakat Vanessa kendi içinde hissettiği bu tatlı ateşi beklemiyordu. Garip olan bu şehvet düşkünlüğünden utanç duymamasıydı.

Gözlerini tekrar kapatan Vanessa, pişmanlık duymaya çalışıyordu ama olmuyordu. Tek düşünebildiği onun büyüüne kapılmış olduğuydu. Örtüyü göğüslerine çekerek doğruldu, Damien'in ellerini çıplak sırtında hissedebiliyordu. Henüz uykuya dalmamış olmalıydı.

"Gitmeliyim," dedi Vanessa belli belirsiz bir mırıltıyla.

"Neden, daha önümüzde koca bir gece var.

Vanessa başını çevirdiğinde, Damien'in yüzünün ay ışığında can yakacak kadar güzel görüldüğünü gördü. Damien, Vanessa'ya zevkin gizemlerini göstereceğine dair söz vermişti ve Vanessa da bunu istiyordu, içinde var olduğunu daha önce hiç bilmediği bu duygular için yanıp tutuşuyordu. Ama korkuyordu, kendisini, evliliğinde yaşadığı fiziksel acıdan daha fazla acı çekmeye atmaktan korkuyordu.

Damien, Vanessa'nın tereddüt ettiğini görüp yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Benimle kal..."

Vanessa'nın yanaklarını okşayan elleri yavaşça ince boynuna doğru kaydı. Vanessa, Damien'in dokunuşundaki şehvetten zevk alırcasına başını arkaya eğdi. Elleri daha aşağıya, yuvarlak göğüslerine doğru kayarken Vanessa kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Nasıl onu bu kadar hızlı tahrik edebiliyordu? Böyle ateşli, böyle duygusal...

Damien'in elleri saçlarında dolaşırken olanlara yine karşı koyamıyordu. Yine vücutları altlı üstlüydü ve Vanessa Damien'in tahrik olmuş bedenini hissedebiliyordu. Genç kadın sıklıkla Damien'a baktı.

"Bir sorun mu var, aşkım? Seni yine mi korkuttum?"

"Sanırım sadece...şaşırdım. Roger asla..." Vanessa bir anda utanarak cümlesine devam edemedi.

"Asla ne?"

"Aynı gece içinde bir kez daha sevişmek istemezdi. Bütün Şehvetiyle bana bir kez sahip olduktan sonra beni yalnız bırakırdı. Zaten onunla beraber olurken de çabuk bitirmesi için dua ederdim."

Damien şefkatli gözleriyle Vanessa'ya bakarak onu kucakladı ve kulağına, "Sana öyle birinin var olduğunu unutturmak istiyorum. Kötü anılarını beraber sileceğiz. Bu gecedен itibaren başlıyoruz," diye fısıldadı.

Damien, Vanessa'nın iç çekmesini duydu. Genç kadın yanağını onun göğsüne yaslamış, adamın üzerine ipek gibi yayılan saçlarıyla ona kendini emanet edercesine uzanmıştı.

"Bazı erkekler daha çabuk tahrik olup bunu daha uzun sürdürebilirler. Eğer bir adam bir kadını, benim seni arzu ettiğim gibi arzu ediyorsa, hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmaz."

"Beni...arzuluyor musun?" Vanessa bu soruyu sorarken ciddiye.

Damien'in elleri sırtında dolaşırken, Vanessa'nın içi titriyordu.

"Çok fazla. Bir erkek seni nasıl çekici bulmaz?" dedi Damien dürüstlikle.

Damien, Vanessa'nın başını kaldırarak ona bakmasını sağladı. "Seni oyun salonunda gördüğüm ilk dakikadan beri istiyorum."

"Ben hiç böyle isteyebileceğini tahmin etmezdim. Beni cehennemde görmeyi tercih edeceğimi düşünüyordum."

"O senin tatlı dudaklarının tadına bakmadan önceydi," diyen Damien, Vanessa'yı usulca öptü. "Seninle saatlerce sevişebileceğime hiç şüphem yok."

"Saatlerce mi?" dedi Vanessa, ses tonunda hayret ve şüphe vardı.

"Sevgili olarak itibarıma haksızca dil uzatılıyor sanırım."

"Haksızca mı? Objektif olduğunu sanmıyorum."

"Kanıt mı istiyorsun, leydim?"

"Eğer istediğimi söylersem, bana birçok kanıt gösterecek misin?"

"Hem de oldukça çok. İsteğin üzerine dayanıklılığımı test edelim o zaman."

Vanessa daha cevap veremeden, Damien onu öpmeye başlamıştı bile.

Genç adamın büyüğü elleri vücudunda dolaşırken aralarındaki kıvılcım tekrar alevlendi ve Damien, "Sana zevkin bütün yollarını göstermeme, izin ver,," diye fısıldadı.

Dokuzuncu Bölüm

Bütün gece büyülü bir biçimde geçti ve gün doğduğunda Damien Vanessa'ya gizli geçitte yatak odasına kadar eşlik etti. Vanessa kendisini daha fazla arzu ya da zevk duyamayacak kadar yorgun hissetmesine rağmen Damien'in verdiği veda öpücüğü onu tekrar tahrik etmişti.

Vanessa güzel bir uyku çekti ve her zaman kalktığından daha geç kalktı. Uyanınca bir süre dün geceyi düşünerek uzandı. Damien'in, bacaklarının arasındaki sıcak ellerini, düzgün kıvrak vücudunun ona yaşattığı hazzı ve defalarca ona yaşattığı taşkın duyguları hâlâ hissedebiliyordu.

Damien şiddetli tutkusuyla Vanessa'yı coşturmuş, ona geçmiş ilişkisindeki acı dolu anılarını unutturmuştu. Daha da önemlisi, mükemmel sevişmeleri, Vanessa'yı kendi tutkularını fark etme olanağı sağlamıştı.

Aslında, bir fahişe gibi davrandığı için utanç duyması gerektiğini düşünüyordu ama nedense kendini ayıplamıyordu. Mutsuz evliliği boyunca, görevini yerine getirmek adına kocasıyla gerçekleşen sefil cinsel münasebetlere katlanmıştı ve asla gerçekten kadın olmanın, arzulanmanın, istenmenin ne demek olduğunu hiç anlayamamıştı. Damien ona gerçek tutkunun ne olduğunu göstermişti ve ne kadar kısa sürerse sürsün, bu rüyayı reddetmeyecekti.

Gözlerini yumdu ve Damien'in tapılası okşayışlarını hatırlamanın tadını çıkardı. Damien'in kokusu hâlâ üzerindeydi ve kaybolmasını da istemiyordu...

Kokusunun gitmemesi için yıkanmamayı düşündüğü sırada, bu öğleden sonra Damien'in Olivia'ya onun için yaptırdığı havuzu göstereceğini hatırladı.

Vanessa, gün boyunca, havuzun son rötuşlarını yapmakta olan Damien'ı göremedi. Vanessa da Olivia'ya yeni havuz kıyafetlerini giydirerek bu Önemli olaya hazırlanmasına yardımcı oldu. Damien, en sonunda Olivia'nın odasına geldiğinde, Vanessa onunla özel olarak konuşacak zaman bulamadı.

Damien, gün boyunca, Vanessa'ya verdiği küçük bir gülümseme dışında, aralarında her şey normalmiş gibi hareket etti. Vanessa kendisine Damien'in, aralarındaki bu yeni samimiyeti, herkesin, özellikle de kardeşinin önünde gözler Önüne sermeyeceğini hatırlattı.

Olivia, seraya Vanessa ve iki yardımcı eşliğinde götürüldü. Vanessa, güller arasındaki havuzu gördüğünde, gösterdiği tepki ne kadar içten sevindiğini anlamak için yeterliydi.

"Damien, teşekkür ederim. Benim için nelere kalkışmışsın, ,

"Abartacak bir şey yok. Neden deneyip senin için uygun olup olmadığına bakmıyorsun?"

Damien, Olivia'ya nasıl yapacağını göstererek havuza girmesine yardımcı oldu. Olivia sıcak fokurdayan suyun içinde çok huzurlu görünüyordu.

"Bu çok güzel, çok mutluyum."

Olivia, ağabeyinin onu serada yalnız bırakmasını istediğinde

Vanessa rahatlamıştı.

"Vanessa benimle ilgilenir. Eğer sana ihtiyacım olursa haber veririm."

"Sanırım kovuldum," dedi Damien alınmış gibi yaparak.

Sonra yüzünde tatlı bir gülümsemeyle iki bayanı başını eğerek selamlayıp seradan çıktı.

Vanessa, geçen gecedен sonra ilişkilerinin ne hal alacağını merak ediyordu. Onun metresi olmanın zor değil, aksine zevk verici ve büyülu olduğunu düşünüyordu.

Genç kadın, Olivia akşam yemeğinden sonra odasına çekilene kadar Damien ile yalnız kalma şansını yakalayamadı. Akşam yemeğinden sonra, Damien Olivia'yı odasına taşıdıktan sonra salona geri geldiğinde Vanessa'nın gözlerini açık tutmakta zorlandığını fark etti.

"Beni affet, meleğim. Dün gece seni hiç uyutmadım."

Vanessa uykulu gözlerle Damien'a gülümseyerek, "Benim de buna çok karşı çıktığımı hatırlamıyorum."

Damien eğilerek, kardeşini öpermişcesine, Vanessa'yı alnından öptü. "Neden gidip biraz dinlenmiyorsun?"

"Bu gece odama gelmeyecek misin?"

"Bu davetini nefesimi tutarak bekliyordum. Eğer eminsen, tabii ki gelirim."

"Eminim."

"Bu durumda bazı önlemler almamız akıllıca olacak."

Damien ceketinin cebinden küçük kırmızı ipek bir kese çıkardı. "Bunları biliyor musun?" diye sordu.

"Sünger gibi gözükyorlar."

"öyleler. Sirkeye ya da konyağa bastırılıp kadının aşk geçidine yerleştirildiğinde hamile kalınmasını önüyor. Bunu dün gece düşünmeliydim. Sana bunların nasıl kullanılacağını göstermek isterim."

Vanessa bunların nasıl kullanılabileceğini tahmin ediyordu. Damien'ın bu konuda dikkatli olması, Vanessa'ya, hem onun metresi olduğunu hem de içinde hâlâ bir intikam tutkusu olabileceğini hatırlattı. Ama yine de haklıydı. Evlilik dışı bir hamilelik skandalı ailesini mahvederdi.

Roger ile evliyken hiç korunmamıştı, belki de kıırdı. Ama önlem almak akıllıcaydı. Damien ile olan ilişkisini çocuk ile beraber korumak imkânsız olurdu.

Ama Damien, Vanessa'nın yatak odasına geldiğinde aralarında kararlaştırılmamış şeylerin artık önemi yokmuş gibi duruyordu. Vanessa şöminenin önündeki koltukta oturmuş onu bekliyordu. Damien içeri girdiğinde mavi kıyafetinin önü açılmıştı, Vanessa adamın çıplak vücudunu görebiliyordu ve bu görüntü nefesini kesmişti.

"Bu günün bitmesini hiç istemiyorum," dedi Damien kısık sesle.

"Biliyorum."

Damien'ın uzun ve yumuşak elleri cildinde dolaştıkça, Vanessa'nın içi titriyordu. Damien Vanessa'nın geceliğinin düğmelerini açarak omuzlarından yere düşmesini sağladı. Elleri göğüslerinde dolaşmaya başladığında Vanessa gözlerini kapadı, Damien'ın şehvetli

dokunuşlarından büyük bir haz duyuyordu. Başparmağı sert meme ucuna dokunduğuna, adeta Vanessa'nın içi erimeye başladı. Kollarını Damien'nın boynuna doladı ve sıcak, şehvetli dudakları buluştu.

O geceden sonra Damien Vanessa'nın odasını her gece ziyaret etti. Mükemmel bir öğretmen olduğunu kanıtlamış, Vanessa'nın şehvetli tarafını keşfetmesi ve çekingenliklerini yenmesinde yardımcı olmuştu.

Sessiz bir anlaşma yapmış gibi, her ikisi de bu ilişki hakkında hiç konuşmuyorlardı. Vanessa gelecekle ilgili kaygı duymamaya çalışıyor, Damien'in yatağını paylaşmak ile sadece Damien'in intikam almasını sağladığı gerçeği üzerine düşünmüyordu. Aubrey tüm servetlerini umarsızca kumarda kaybettiğinde, Vanessa ailesini kurtarmak için bu ahlaksız anlaşmayı yapmak zorunda kalmıştı. Ama her geçen gün Rosewood'da bulunma nedenini hatırlamak daha da zorlaşıyordu.

İlerleyen haftalarda Damien'in kardeşi ile arasındaki ilişkide değişiklikler meydana geldi.

Olivia, yatağından sadece sıcak banyolar ya da bahçeye yaptığı düzenli geziler için değil, çevrede dolaşmak için de çıkmak istediğini söylemişti.

Havalar soğuyup yağmurlar başladığında, Damien'ı, Olivia'nın ıslanmasının onun canını yakmayacağına dair ikna etmek gerekmişti. Arada bulutlar dağıldığı zamanlar Damien kız kardeşini çevrede dolaştırıyordu.

Olivia ağabeyini ikna etmek için kolay yollar bulmuştu.

"Vanessa piknik yapmayı çok sevdiğini söyledi, eminim ki onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin," dedi Olivia, bir öğleden" sonra ağabeyi ile salonda satranç oynarlarken.

"Hayır, istemem. Bu tatlı misafirimizin memnuniyeti için elimden gelen her şeyi yaparım," derken gözleri Vanessa'ninkilerle buluştu. Vanessa, geceleri kendisini memnun etmek için Damien'in neler yaptığını hatırlayarak kızardı. Dikkatini okuduğu kitaba vermek istiyordu ama bütün öğleden sonrasını Damien ve Olivia'yı gülerken izleyerek geçirdi. Vanessa, Lord Sin'i böyle endişesiz, böyle keyifli görmeyi beklemiyordu. Ona her baktığında biraz daha büyüleniyordu. Damien yüz ayarlık bir elmas gibiydi. Ve kız kardeşine gösterdiği şefkat, kendi büyüleyiciliğinden daha çekiciydi.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde, her zamanki gibi Vanessa ile şöminenin karşısında ciddi konular hakkında sohbet ederlerken, bunun gençliğinden bu yana Rosewood'a yaptığı en uzun ziyaret olduğunu fark etti.

"İlk günden sonra kendimi ağlayacak kadar sıkılmış ve gitmeye can atar şekilde bulurdum."

"Sıkıntının bir meşguliyetin olmamasından kaynaklandığını düşünürüm. Eğer çaba harcayacağın bir uğraşın olsa, bu kadar uykusuz kalmazsın," diye cevap verdi Vanessa kısık bir sesle.

"Demek senin bunun için bir çaren var."

"Zekânızı ve yeteneklerinizi ortaya koyabileceğiniz belli bir hobiniz ya da sizi heyecanlandıran herhangi bir şey yok mu?"

"Ahlaksız zevklerimden başka yani?"

Vanessa gülümsedi. "Bu değerli bir yetenek. Ama eminim ki, kendinizi meşgul edebilecek başka şeyler bulabilirsiniz."

"Belki. Peki ya sen, gizli tuttuğun bir ilgin var mı?"

"Çoğu kadın gibi, ben de çocuk sahibi olmak istiyordum. Ama şimdi bu olasılık dışı."

"Neden?"

"Çünkü bir daha evlenmeyi düşünmüyorum. Tek düşündüğüm kardeşlerim. Onların benim gibi evlendirilmeye zorlanmayacağına yemin ettim. Eğer evlenirlerse, âşık oldukları için evlenecekler. Siz aşka inanmıyorsunuz sanırım?"

"İnanıyorum. Daha çok yıkıcı yönlerine inanıyorum. Aşk çok kolayca saplantı haline gelebiliyor. İlk örnek babamdı, diğer bir örnek ise kız kardeşim. Olivia kendisini âşık olduğuna inandırdığı için az daha hayatından oluyordu."

Damien hiç âşık olmamıştı, hele ki babasının kötü örneğinden sonra bunu hiç istememişti. Ama Damien o anda Vanessa'ya duymaya başladığı şefkat duygusu ile büyük bir risk aldığını anladı.

Onu tahrik eden çok metresi olmuştu ama hayranlık duyduğu ve arkadaşı olduğu bir metresi olmamıştı. Bu kadınla yaşadığı sıcaklık ve samimiyet Damien için yeni bir histi. Vanessa'nın yanında olmaktan çok hoşlanıyor ve bunun için bahaneler yaratıyordu. Eğer böyle devam ederse, babasının izinden gideceğini fark etti.

Damien, havanın güzel olduğu ilk gün pikniğe gideceklerine dair kız kardeşine söz vermişti. Neyse ki Pazartesi günü yağmur dinmişti ve tertemiz bir hava vardı. Açık havada öğle yemeği yemek için üçü bir uşak ile birlikte at arabasına binip yola çıktılar. En sonunda araba piknik alanına geldi. Vanessa, zümrüt yeşili tepelerin harika manzarasını görünce büyüldü.

Damien bu piknik için, giydiği deri pantolonu, ayakkabıları ve yeleği ile sefahat düşkünü bir asilzadededen çok bir taşralı gibi duruyordu. Olivia'yı kestane ağacının gölgesinde arkasında yarım düzine yastık eşliğinde yerleştirdikten sonra, beraberlerinde getirdikleri soğuk tavuk, peynir, taze meyve ve şarabın tadını çıkardılar.

Son ekmek kırıntısı da yendiğinde ve iyice tembelleştiklerinde Olivia yastıklara uzanmış bulutlan seyreliyordu.

"Çok güzel. Her gün bu kadar güzel olsa keşke, değil mi Vanessa?"

"Bilmiyorum. Eğer her gün böyle olursa, bugünün bir özelliği kalmaz ki..."

Daha sonra Vanessa, Damien'dan Öğle yemeği ile beraber getirdiği renkli kutuyu vermesini rica etti ve "Bunların aşçının tarafından yapılması için izin aldım," diyerek Olivia'ya döndü.

Olivia kutunun içindeki kuğu şeklindeki bezeleri görünce gülümsedi. "Bunları sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Birkaç kere sen bahsederken duymuştum."

"Ben defalarca duydum," dedi Damien alaycı bir sesle.

Bir ısırik alan Olivia, gözlerini kapatarak bezenin tadını çıkardı. "Aşçı bana bunlardan hiç yapmıyor. Beni şımartmak istemiymiş."

Vanessa gülümseyerek, "Herkesin biraz şıarmaya hakkı vardır," dedi.

"Çok iyisin, Vanessa."

"Böyle düşünmene sevindim, kardeşlerim bazen benim zorba olduğumu düşünürler."

Olivia gülerek, "Eminim ki değildir. Bir gün Fanny ve Charlotte ile tanışmak isterim," dedi.

Bunun üzerine bakışları Damien'a kayan Vanessa, Damien'ın yüzünün bir anda sertleştiğini ve bakışlarının donduğunu gördü.

Damien, kardeşinin Vanessa'nın akrabaları ile hiçbir ilişkisi olmasını istemiyordu. Vanessa sadece onun metresi olduğu için orada olduğunu hatırladı. Ama geçirdikleri son günler bu gerçeği yalanlar gibiydi. Damien son günlerde ona aileden biri gibi davranıyor, ona tutkusunu gösterdiği gibi sıcaklık ve şefkat de gösteriyordu. Vanessa böyle düşünerek kendisini kandırıldığını hissetti.

"Belki bir gün tanışırsın," dedi ve konuyu değiştirmek gayretiyle, "Ne okuyalım?" diye sordu.

Olivia'nın birkaç şiir kitabını da beraberlerinde getirmişlerdi ve kısa bir karar aşamasından sonra Vanessa, Wordsworth ve Coleridge'in lirik şiirlerinden okumaya başladı.

Damien Vanessa'nın okuduğu şiirleri dinlerken, şarabından bir yudum alıp düşüncelere daldı. Vanessa'nın aile üyelerinin adının geçmesi, Vanessa ile aralarında olan samimi ve keyifli havayı unutturmuş ve Vanessa'nın Rosewood'da olmasına sebep olan olayları anımsatmıştı. Bunu hatırlaması iyi olmuştu çünkü şu anda Vanessa'ya karşı içinde büyüyen ihtiyacı konusunda ne yapacağı hakkında bir ikilem yaşıyordu. Vanessa'yı buraya getirdiği için pişman değildi. Kabuğunu delen kız kardeşi adına ona minnettardı, Olivia'nın morali her geçen gün Vanessa'nın cana yakınlığı ve sonsuz sabrı sayesinde düzeliyordu.

Vanessa'nın samimiyetinden etkilenen sadece Olivia değildi. Evde çalışanlar da ona malikânenin hanımı gibi davranıyor, bahçıvanlar ona en son açan çiçekleri gösteriyor, odasını en güzel buketlerle donatıyorlardı.

Evdeki herkesi etkilediği gibi Damien'ı da etkilemiş, ilgisini düşündüğünden daha fazla çekmişti. Daha önce böyle bir masumluk ile kurnazlığın, cana yakınlık ile zekânın ve zekâ ile incinebilirliğin aynı anda bulunduğu bir kadın tanımamıştı. Ayrıca güzelliğinin farkında olmayan böylesine bir güzel de tanımamıştı.

Burada zamanın onun için bu kadar hızla geçmesinin nedeni Vanessa'ydı, Vanessa'nın peşinden koşmak Damien'ı har zamanki aceleciliğinden uzaklaştırıyordu.

Vanessa'nın kırılganlığını gidermek kolay değildi ama en azından artık Damien'ın yanında soğuk ve tetikte değildi. Onun yerine, Damien'ı şaşırtan bir biçimde ona tutkuyla karşılık veriyordu.

Damien, Aubrey'nin borçlarını kapaması için yaptıkları bu anlaşmadan beklediğinden daha fazlasını almıştı. Vanessa'yı fiziksel ihtiyaçları için istemişti ama onun kendisinde böyle ateşli bir özlem ya da açıklayamadığı şefkat duyguları uyandıracığını tahmin etmemişti.

Hiçbir fahişe, ne kadar yetenekli ya da güzel olursa olsun, ilgisini Vanessa gibi böyle şiddetli bir şekilde uzun süre çekmemişti. Onu ateşlendirecek kadar şehvetli ve yatak odası

dışında ona eşlik edebilecek kadar neşeli ve zekiydi. Onunla beraber olduğu her dakika onu daha çok istiyordu.

Damien hissettiklerinin tehlikeli olduğunu farkındaydı. Eğer dikkat etmezse, babası gibi tutkunun tuzağına düşecekti. İşte bu delilik olurdu. Bir kadının hayatını idare etmesine izin vermek kalbinin aklını yönetmesine izin vermek demek olurdu. Böyle tehlikeli bir hata yapmayacağına yemin etmişti ama Vanessa ile aralarındakinin bu olmasından korkuyordu.

Vanessa şiir kitabını okurken Damien'in gözleri onun zarif vücudunda geziniyordu. Boynundaki kıvrım onu kendisine çekiyordu, adeta tadına bakması için çağırıyor gibiydi... Damien aralarına biraz mesafe koymasına gerektiğini fark etti çünkü Vanessa çok yakındayken daha da çekiciydi. Tabii ki onu gönderemezdi, hele de Olivia ile bu kadar ilerleme kaydetmişken. O zaman gidecek kişi kendisi olmalıydı. Bu hafta sonu Berkshire'da Cehennem Ateşi Cemiyeti'nin toplantısı vardı. Clune sadece erkeklere özel bir ev partisi düzenliyordu. Çoktan gelemeyeceğini bildirmiş olmasına rağmen eğer bu partiye katılırsa kafasını dağıtabileceğini düşündü.

Ya da temsilcisinin önerdiği, yakınlardaki arazilere baka bilir, kumar masasında kazandığı fabrikaya göz atmak için kuzeye bir yolculuk yapabilirdi. İş baskısı uzaklaşmak için geçerli bir bahane olurdu.

Ne bu güzel, yazı andıran günü mahvetmek ne de kız kardeşinin ortaya nadir çıkan mutluluğunu dağıtmak istiyordu. Bu haberi Vanessa ile Olivia'ya vermek için akşamı bekleyebilirdi, Damien, şarabından büyükçe bir yudum alıp gözlerini Vanessa'dan ayırmaya çalıştı. Bu tutku bir saplantı haline gelmeden önce bu şiddetli arzusunun dizginlerini çekmeliydi.

Olivia bu güzel günün bitmesini istemese de, artık yorulduğu belliydi. Bu yüzden Damien eve gitmek için ısrar etti ve ileride daha çok piknik yapacakları konusunda ona söz verdi.

Damien Olivia'yı odasına taşıırken, Olivia en sevdiği şalını serada bıraktığını hatırladı. Vanessa onu almaya gittiği seradan çıkacağı sırada, sessizce adının söylendiğini işitti. Şaşkınlıkla, yolunu kesen şapkalı, yıpranmış paltolu ve kirli sakallı adama baktı.

Öğrenciler ve uzmanlar gülleri incelemek amacıyla düzenli olarak bahçelere geldiklerinden, Rosewood'da yabancıların olmasına alışmıştı fakat daha önce kimse ona bu denli yaklaşmış ya da onu takip etmemişti. Karşısındaki kişi bir öğrenci veya haydut, herkes olabilirdi. Vanessa'nın şaşkınlığının onu eğlendirdiği belli olan kişi şapkasını çıkardığında Vanessa tanıdık ve sevdiği suratı tanıdı. "Yoksa ağabeyine hoş geldin demeyecek misin?"

"Aubrey, nasıl...?"

Aubrey Vanessa'ya sarılarak, "Seni korkutmak istemedim, canım," dedi.

Vanessa ifadesiz bir şekilde Aubrey'ye bakarak "Neden sakal bıraktın? Konuşmasaydın seni asla tanıyamazdım."

"İstedğim de bu zaten. Sinclair topraklarına girdiğimi bilse, muhtemelen beni öldürür."

"Ah!" diye haykırdı Vanessa, iki adam arasındaki düşmanlığı anımsayarak. "Çıldırдың mı? Seni göreceğim"

"Benim burada olduğumu asla bilmeyecek. Kılık değiştirmem seni yanıltmam için yeterliydi, değil mi? Bu paltoyu Oxfbrd'da bir öğrenciden aldım."

"Evet, ama..." Sesini alçaktı ve etrafa hızlı bir bakış atarak adamı seranın içine, paravanın arkasına çekti. "Burada ne işin var?"

"Nasıl olduğunu görmeye geldim."

"Yeterince iyiyim."

Aubrey kardeşini dikkatlice incelerken kaşlarını çattı.

"Sinclair sana kötü davranmadı mı?"

Vanessa yüzünü kardeşinin keskin bakışlarından kaçırdı. "Hayır, hiç de değil. Buraya gelmemen gerekirdi."

"Uzak kalamazdım," dedi Aubrey. "Olivia'dan ne haber? Belki bunu sormaya hiç hakkım yok ama bilmeliyim. Onu biraz önce dışarıda aracından taşırırken gördüm fakat gülüyordu. Çok da acı çekiyormuş gibi görünmüyordu." Sesi umut doluydu. "En azından korktuğum kadar değil."

Vanessa soğuk davrandı. "Hâlâ ayaklarını kullanabilmeyi başaramıyor, eğer merak ettiğin buysa. Hâlâ sakat ve durumunun ne olacağı da tam olarak belli değil... Yine de duygusal olarak kendini toparlamaya başladı."

"Kısacık da olsa onunla konuşmayı çok isterdim."

"Bu söz konusu bile olamaz, Aubrey. Seni görmek onu sadece üzecektir."

"Benden o kadar çok nefret ediyor demek ki..."

"Ne sanıyordun?" dedi Vanessa açıkça.

Aubrey irkildi ve kafasını çevirdi. "Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Eminin bu senin vicdanını rahatlatacaktır ama ona ne gibi bir faydası olacağını anlayamıyorum."

"En azından benim için ona bu mektubu iletir misin? Ona yazamıyorum, bütün yazdığım mektuplar geri gönderildi."

Vanessa kafasını iki yana salladı. "Hayır Aubrey, yapamam. Bu ona sadece hayatını ne kadar mahvettiğini hatırlatacaktır."

Bakışları hüznünlendi. "Ona neler yaptığımı düşündükçe dayanamıyorum."

"Bununla yaşamak zorundasın." Vanessa arkasını döndü. "Onun yaptığı gibi."

Kardeşinin koyu gözlerinden süzülen gözyaşları Vanessa'yı şaşırtmıştı. "Ona ne kadar pişman olduğumu söyler misin?" dedi Aubrey kederle.

"Buna cesaret edemem, Aubrey," dedi Vanessa kibarca. "Olivia bana güveniyor çünkü seninle olan bağımdan haberi yok. Onu aldatmış olmak zaten yeterince kötü ve eğer bunca zamandan sonra ona gerçekleri açıklarsam kesinlikle ona ihanet ettiğimi düşünecektir."

"Keşke olanları değiştirmenin bir yolu olsaydı."

"Biliyorum, olanları değiştirmenin en iyi yolu eve gitmen ve ona kendini bir daha göstermemen."

Aubrey dişlerini sıktı. Vanessa yüzündeki inatçı ifadeyi görebiliyordu. "Daha buralardan ayrılamam, belki onun için yapabileceğim bir şeyler vardır."

"Seni buralara kadar getirenin bir horoz dövüşü ya da bir boks maçı olmadığından emin misin?"

Aubrey kederle ona baktı. "Eminim, buraya onun için geldim...ve senin için." Acısı gerçek görünüyordu. Vanessa'yı niyetinin bencilce olmadığına inandırmıştı.

Vanessa içini çekti. "Belki öyle, Aubrey. Fakat kalarak sadece durumu daha da kötüleştireceksin."

Gözlerinin içine bakarak kardeşinin ellerini aldı ve kibarca sıktı. "Vanessa... Benim için yaptığın bunca fedakârlık için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni isterim. Benim günahlarım için asla bu kadar büyük bir bedel ödememeliydin. Fakat söz veriyorum, yaptıkların boşa gitmeyecek." Bu tavrı, Vanessa'nın daha önce hiç görmediği kadar ağırbaşlıydı. "Sana ifade edebileceğimden daha fazlasını borçluyum. Sen, hayatımı yeniden gözden geçirmemi, ne kadar dibe vurduğumun farkına varmamı sağladın. Ve söz veriyorum, değişmeye, senin de hayatını değiştirmeye niyetliyim. Farklı bir adam olabilmek için."

Vanessa kardeşinin yüzünü inceledi. Eğer Aubrey hakikaten az da olsa bir pişmanlık duyuyorsa, belki en sonunda gerçekten de az da olsa olgunlaşmıştı.

"Doğru söylemek gerekirse, burası o kadar da kötü değil," diye cevap verdi sessizce. "Benim de eğlendiğim zamanlar oluyor. Ve inanıyorum ki, Olivia'ya iyi etkilerim de oluyor."

"Seni merak ettim. Eve gönderdiğin mektuplar yeterince neşeli fakat özellikle kardeşlerimiz her şeyden habersiz oldukları için böyle yazdığını biliyorum."

Ailenin geri kalanı, onun burada Lord Sinclair'in metresi olarak değil de, hâlâ Bayan Sinclair'in refakatçisi olarak kaldığını düşünüyordu. Sadece Aubrey gerçekleri biliyordu. "Charlotte ve Fanny nasıllar?" diye sordu Vanessa. "iyiler. Seni özlüyorlar, özellikle de annem. Asla inanmayacaksın ama kızlar masrafları kısmak için içten bir gayret gösteriyorlar. Fanny sen gittiğinden beri sadece bir tane şapka satın aldı."

Vanessa gülümsedi. "Ona gayretlerinden dolayı çok memnun olduğumu ilet."

"Bunu ona mektupta kendin söylemek zorundasın. Ben daha eve dönmüyorum. Kasabada kendime bir oda tuttum. Günahlarımın bedelini çekmem lazım."

"Aubrey, kalamazsın. Olivia Sinclair'i tekrar üzemezsin" diye yalvardı Vanessa. Fakat Aubrey parmaklarını dudaklarına götürerek onu susturdu.

"Lütfen anlamaya çalış, Vanessa. Yapmak istediğim en son Sey, onu üzme. Şimdilik ondan uzak duracağım ama henüz buradan ayrılamam. Yaptıklarımı inkâr edemem. Tüm gücümle olanları unutmaya çalıştım, inan bana, fakat bir işe yaramadı. Ondan ayrılamam.

Ayrılamam işte."

Kardeşinin vakitsiz ziyareti Vanessa'nın aklını karıştırmıştı. Vanessa, akşam yemeği boyunca ona güvenip güvenmemesi gerektiğini düşünüp durdu. Her ne kadar Aubrey'nin içtenliğine inanmak istese de, buraya tekrar kendi bencil hesapları için, kendi vicdanını rahatlatmak için geldiğinden korkuyordu. Acı ve pişmanlık duyguları ile lanetlenmiş bir şekilde, kendisini, eğer Olivia'dan özür dilerse acılarının geçeceğine inandırmıştı. Onunla tekrar yüzleşince mahvolacak kıızı hiç düşünmüyordu.

Vanessa bir yandan onunla olan bağının ortaya çıkmasından da korkuyordu. Belki de Olivia, gerçekler ortaya çıkarsa ondan nefret edecekti.

Damien, Aubrey'nin, sevgili kardeşinin bu kadar yakınında olduğunu öğrendiğinde çok öfkelenebilirdi.

Vanessa, yemek boyunca Damien'ı izledi. Yorgun ve kafası da çok meşgul görünüyordu. Gözleri çok soğuktu, son zamanlarda ona her baktığında aldığı o şehvet hissini, bu akşam alamıyordu. Geçen hafta aralarında geçen cinselliğe kıyasla, bu akşam davranışları oldukça soğuktu.

Vanessa acaba onu kızdıracak bir şey mi yaptım, diye merak etti. Kardeşinin ziyaretinden haberi olamazdı... Aralarında kötü giden bir şey olduğunu hissedebiliyordu.

Ana yemeğe geçtiklerinde Damien kuzeyde bir işi yoluna koymak için haftanın sonunda bir yolculuk yapmaya niyetli olduğundan bahsetti. Daha sonra ayrıca bu hafta sonu Clune'ın verdiği davete katılmayı planladığını da açıklaması Vanessa'yı şaşırtmıştı. Lord Clune cemiyetin en rezil liderlerinden biriydi, eğlenceleri, içerdği ahlaksızlıklardan dolayı nam salmıştı.

Damien Vanessa'nın meraklı bakışlarını görmezlikten gelerek devam etti, "Eğer gidip seni burada yalnız bırakmama itirazın yoksa cuma günü yola çıkmak istiyorum."

"Kesinlikle yok. Sensiz iyi olacağıma eminim, zaten yalnız da değilim. Vanessa bana mükemmel bir şekilde eşlik ediyor."

"Seni becerikli ellere bıraktığımdan hiç şüphem yok," diye cevap veren Damien, en sonunda Vanessa'nın gözleri ile karşı karşıya kaldı.

Damien'in yüzünden bir şey anlaşılmasa da, soğukluğu yeteri kadar anlamlıydı. Vanessa, Damien'in aralarındaki samimiyetin sonuna geldiklerine dair bir uyarı verip vermediğini merak ediyordu.

İhtiraslı ilişkileri başladığından beri her gece odasına gelen Damien'ın bu gece gelmeyeceğini biliyordu. Ve Damien gelmedi. Vanessa karanlık odasında, onun dokunuşu ve kollarında yaşadığı haz için yanıp tutuşan bir halde bir başıyordu.

Onuncu Bölüm

Sabah olduğunda Vanessa'nın içindeki özlem onu hala terk etmemişti. Güne sersem ve mutsuz bir halde uyanmıştı. Ama en azından, mantıklı düşünmeye başlamış, kendisini kandırdığını fark etmişti. Son birkaç haftanın büyüü gerçek değildi. Olivia'dan pek bir farkı yoktu, o da saf gibi usta bir çapkının büyüüne kapılmış ve şimdi de Damien hedefine ulaştığından artık kendisinin peşinden koşması için bir sebep kalmamıştı.

Damien'in geri çekilmesi yüzünden kendisini terk edilmiş hissetmesinin aptalca olduğunu düşünen Vanessa kendi kendini azarlardı. Baştan beri Vanessa'ya karşı açık sözlü olmuştu. Vanessa sadece ağabeyinin kumar borcunu kapamak için onun metresiydi. Tüm ilişkileri sadece bir intikam almaya dayanıyordu. Aslında, Damien'in geri çekilmesinden memnun olmalıydı.

Neyse ki Damien kahvaltısını ondan önce etmişti. Vanessa onunla yüz yüze gelme ve kırgınlığını belli etme riskiyle karşı karşıya kalmak istemiyordu.

Bu güneşli günde, ata her zamankinden daha uzun binerek yaşadığı sıkıntıdan kurtulmaya çalıştı. Ama eve geldiğinde karşılaştığı iki ziyaretçiden dolayı yeni bir sıkıntı dalgası daha yaşadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Olivia sandalyesinde, oturma odasında ziyaretçileri kabul etmişti. Vanessa'nın geldiğine sevinen Olivia, onu ziyaretçilerle tanıştırdı.

"Leydi Wyndham, size en yakın komşularımız Leydi Foxmoor ve kızı Bayan Emily Pryce'ı tanıştırmama izin verin. Ben ve Emily aynı okula gittik."

"Nasılsınız?" dedi Vanessa sessizce koltuğa otururken. Onu kibirle süzen bir çift mavi gözü sezebiliyordu. Ata binerken giydiği kıyafetler biraz eskimiş de olsa bu bakışları hak etmiyordu.

Leydi Foxmoor soğuk bakışlarla, "Siz refakatçi olmalısınız. Olivia'ya refakat etmek için işe alındığınızı duydum."

Vanessa dişlerini sıkarak bu küçümsemenin geçmesini bekledi. Sosyetedeki itibarı düşmüştü ama yine de bir leydinin refakatçisi olmak, maaşlı uşak olmaktan daha iyiydi. Ziyaretçi kibirli davranmaya devam ederek, "Şöhretiniz sizden önce geliyor, Leydi Wyndham," diye ekledi

"Nasıl?"

"Eski kocanız Londra'da hızlı yaşayan biri olarak nam salmıştı."

"Her duyduğunuza inanmamalısınız," diye cevap verdi Vanessa soğuk bir şekilde.

"Bu ülkede istediğimiz her şeyi yapamıyoruz."

Olivia sohbeti kesmek istercesine, "Balolarına özel davetiye vermek için gelmişler, Vanessa," dedi.

"Leydi Wyndham'ın bizim basit partimize katılmak istemeyeceğine eminim. Kendisinin Londra'da katıldığı büyük kutlamalarla kıyas kabul etmez," diye karşı çıktı Leydi Foxmoor.

Vanessa baloya davet edilmediğini anlamıştı ama bu dışlanma onun için önemli değildi. Ama daha cevap vermeden Olivia onu korumak adına, "Sizi temin ederim, Vanessa düşündüğünüz gibi biri değil," dedi.

Olmadığı belli, bir leydinin refakatçisi olabildiğine göre. Ama herkese sosyetedен düşüğünü göstermek istemediğine eminim," dedi Leydi Foxmoor burun kıvrarak.

"O hiçbir yere düşmedi, ayrıca o bana bir refakatçiden çok bir kardeş gibi," diye karşı çıktı Olivia hiddetle.

Vanessa içindeki öfkeyi saklayarak yumuşak bir ses tonu ile, "Yanılmışsınız, Leydi Foxmoor. Basit bir baloyu eğlenceli bulacağımı düşünüyorum. Balonuza katılmak beni mutlu eder.

Bu cevaba karşılık rahatsız olduğu çok belli olan Bayan Pryce bu söz düellosunu devam etmesi için sözü annesine bıraktı. Daha sonra bu iki ziyaretçi uygun bir an yakaladıkları anda Rosewood'dan ayrıldılar.

"Bu nasıl bir küstahlık! Refakatçim olduğun için seni davet etmiyor. Sen bu evde misafirsin."

"Önemli değil. Zaten o baloya gitmek istemiyorum. Sadece onu kızdırmak için öyle dedim."

"Öyle olsa bile, sana uşakmış gibi davranmaya ya da hor görmeye hakkı yoktu."

"Beni savunmanı takdir ediyorum Olivia ama onun saygısızlıklarının ne beni ne de seni rahatsız etmesine izin vermem. Ayrıca buraya gelmelerinin asıl nedenini unutmayalım. Buraya seni davet etmeye geldiler."

Olivia kafasını sallayıp kaşlarını çatarak, "Ona şaşırdım zaten, hele bir de kaçma skandalımı da göz önüne alırsak adımın yasaklanmış olduğunu düşünüyordum. Zaten Emily ile hiçbir zaman çok iyi arkadaş olmamıştık."

"Senin korktuğun kadar şaşırtmamışlar demek ki."

"Yaptıklarım için beni affettiklerini sanmıyorum, onların ilgilendikleri ağabeyim. Damien'in baloda bana eşlik edeceğini umuyorlar. Leydi Foxmoor, yıllardır ağabeyimi kızlarından birine ayarlamak istiyor ve son ümidi de Emily."

Vanessa, Damien'in başkasıyla evlendiğini düşününce bir anda içinde bir kıskançlık hissetti. Ama solgun, şaşkın Bayan Pryce, Lord Sin'i etkileyebilecek bir kadın değildi.

"Leydi Foxmoor senin ev halkından biri gibi olduğunu görünce kıskanmış olmalı. Hiç şüphe yok ki, seni ağabeyimi etkilemek konusunda kızına rakip görüyor ve senin avantajlı olduğun düşüncesine dayanmıyor."

Vanessa bir an için buna verecek cevap bulamadı. Eğer Damien ile aralarındaki gerçek ilişki bilirse, komşuları onun iffetsiz bir kadın olduğunu söyleyeceklerdi. Her ne kadar dul kalmış bir leydinin bir asilzadeyle ilişkisi sosyetedе kabul edilse de, Lord Sinclair öylesine bir asilzade değildi.

"Seni temin ederim ki, ağabeyini etkilemeye çalışmıyorum," diye kaçamak bir cevap verdi Vanessa.

"Evet, ama onu yine de etkiliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl oldu bilmiyorum ama artık çok farklı. Rosewood'da asla bu kadar uzun süre kalmazdı."

"Burada senin iyiliğin için kalıyor, Olivia."

"Hayır. Ben de ilk zamanlar öyle düşündüm ama bundan daha fazlası var. O eskiden burada olmaktan nefret ederdi ama artık öyle değil. Artık uykusuz ve sinirli değil. Bence bu senin sayende, Vanessa. Senin arkadaşılığından zevk alıyor. Belki onu yeteri kadar tanımadığından sen bunu göremiyorsun ama ben onun sana nasıl baktığını gördüm. Gözleri adeta parlıyor..."

Vanessa daha tehlikeli konuşmalara girmemek için sahte bir gülümsemeyle, "Bence sen, Leydi Foxmoor'un davetinden bahsetmememiz için bunları söylüyorsun," dedi.

"Belki de."

"Onları kabul etmene şaşırdım."

"Açıkçası istemiyordum ama bir yerden başlamak gerektiğine karar verdim."

"Balolarına katılmayı düşünüyor musun? Eğer istersen sana seve seve eşlik ederim."

"Hayır, gitmek istemiyorum, insanlardan sonsuza kadar kaçamayacağımı anladım ama henüz böyle büyük bir adım atmaya hazır değilim."

Vanessa bu konunun kapandığını düşünmüştü fakat Olivia o kadar sinirliydi ki, akşam yemeğinde bunu ağabeyiyle paylaştı. İlk başta Vanessa Olivia'nın durumu ağabeyine anlatmasıyla çok ilgili gözüküyordu. Hislerini saklamalı ve umursamaz gibi durmalıydı. Damien ona hâlâ dün gece odasına neden gelmediğini söylememişti. Bu akşam hemen sadece iki kelime etmişlerdi. Vanessa, aralarındaki bu soğukluğun kendisini ne kadar üzdüğünü belli etmek istemiyordu.

"Leydi Foxmoor çok saygısızdı. Onu duymalıydın Damlan. Benim refakatçim olduğu için neredeyse Vanessa'ya balodan uzak durmasını emretti. Ama senin katılmanı çok istiyor benden seni görürlerse çok sevineceklerini söylememi rica etti. Bence inadına, Vanessa'ya sen eşlik etmelisin. Bu da onlara Vanessa'nın burada uşak değil, misafir olduğunu ona gösterir."

"Balo ne zamandı?"

"Haftaya çarşamba. O zamana kadar eve dönmeyi planladığını söylemiştin," diye cevap verdi Olivia.

Damien şarabından bir yudum aldı. "Evet, işlerimi bitirmem lazım. Eğer size eşlik etmeme izin vererseniz bundan onur duyarım," dedi Damien, Vanessa'ya duygularını göstermeyen bakışlarla.

"Harika, senin yanında Vanessa'yı aşağılayamaz."

"Benim için bunları yapmanıza gerek yok," diye karşı çıktı Vanessa.

"Ama Sinclair onurunu savunmamız gerekiyor."

Olivia ağabeyinin söylediğini onaylayarak, "Vanessa kesinlikle o gece için yeni bir elbise almalı," diye ekledi.

Vanessa tam karşı çıkmaya hazırlanıyordu ki, Olivia, "Sen bazı şeyleri yapmam için bana baskı yapıyorsan, ben de sana yapabilirim. Sana kumaşı seçmende bile yardımcı olurum. Hem zaten sen de kasabadaki mağazaları dolaşmamı istiyordun."

Vanessa bu teklifi geri çevirmek istiyordu. Damien'in ona elbise alması ve Vanessa'yı daha fazla borç altına sokması fikri onu rahatsız etmişti. Ama eğer bu olay Olivia'nın dışarıya çıkmasına sebep olacaksa, gönülsüzce de olsa bunu yapacaktı.

Sonra ki birkaç gün Vanessa için oldukça yavaş geçti. Damien onu görmezden geliyor, Vanessa da buna önem vermiyormuş gibi davranıyordu. O evde bulunma sebebini unutmamalıydı, o Damien'in metresiydi.

Damien'in ona gösterdiği şefkate rağmen Vanessa'yı sadece cinsel bir obje olarak gördüğü açıktı. Damien'in bu yakınlığını başka şekilde düşünmek aptalcaydı. Damien Sinclair ahlaksız, cinsel iştahı fazla olan bir çapkındı ve güçlü bir kadını bile güçsüz bırakacak bir etkileyciliğe sahipti. Vanessa, baştan çıkartıp bir köşeye attığı tek kadın olamazdı.

Vanessa için en iyisi, bu ilişkiden daha fazla yara almadan Damien'a karşı olan duygularını kontrol altına almak olacaktı.

Perşembe günü, Damien evden ayrılmadan önce, Vanessa ve Olivia kasabaya alışverişe gittiler. Uşakları arabada bırakıp terziye girdiler. Vanessa, uşakların devamlı Olivia'nın etrafında dolanmalarından ve lüzumsuz bir şekilde sakatlığına dikkat çekmelerinden hoşlanmıyordu. Olivia'nın giyim konusunda çok zevkli olduğunu itiraf etmeliydi, en nihayetinde Vanessa'nın baloda giymesi için bronz renk ipekli kumaştan yapılmış bir elbisede karar kıldılar. Ödedikleri para Londra'nın en ünlü terzisine vereceklerinin neredeyse sekiz katıydı.

Mağazadan çıkıp at arabasına doğru giderlerken Vanessa Olivia'nın dizlerini Örtmek için durdu ve Olivia'nın güçlükle nefes aldığını fark etti.

"Ne oldu?"

"Bu adam..."

Vanessa, Olivia'nın baktığı yöne döndü ve atıyla yavaşça kendilerine doğru gelen Aubrey'yi gördü. Olivia bembeyaz olmuştu ve Vanessa da ne yapacağım bilemez halde kımıldamadan duruyordu. Olivia ve Aubrey uzunca bir süre bakıştılar. Vanessa, Aubrey'nin böyle bir şeyi planladığına inanamıyordu, Olivia'nın karşısına çıktığı için sinirlenmişti. Vanessa öfkeyle Aubrey'ye bakıyordu ama onun gözü sadece Olivia'daydı. Aubrey atından inince Olivia ve Vanessa bir an için ürktüler.

"Vanessa, beni eve götürür müsün?" dedi Olivia kısıp bir sesle.

"Tabii ki."

"Hayır, bekleyin... Lütfen. Beni bir dakika dinleyin." Aubrey şapkasını çıkardı ve tekerlekli sandalyenin önünde durdu.

"Bayan Sinclair... Olivia..."

"Adımı anmaya hakkınız yok, söy." Olivia bunları söylerken dişlerini sıkıyor ve titriyordu.

"Evet, belki de yok. Beni görmek istememeni anlıyorum. Seni suçlayamam."

Vanessa, Aubrey'nin ses tonundaki vicdan azabını hissedebiliyordu. Artık olan olmuştu, Aubrey Olivia'nın karşısına çıkmıştı. Olivia muhtemelen Özür dilemesine izin verecekti.

"Affını hak etmediğimi biliyorum ama ne kadar üzgün olduğumu, sana yaptıklarım yüzünden ne kadar utandığımı bilmeni istiyorum. Keşke sen değil de, ben bu durumda olsaydım," dedi Aubrey yere eğilerek.

Olivia'nın gözlerinde hüznün, sesinde soğukluk vardı. "Sizce de beni düşünmeniz için biraz geç değil mi? Size inanacak kadar aptal olduğum o günlerden bu yana aylar geçti."

"Seni görmeye, sana yazmaya çalıştım ama ağabeyin seninle iletişim kurmama engel oldu."

"Keşke bana kur yapmaya başladığınızda şimdiki aklımın yarısına sahip olabilseydim... Girdiğiniz bahsi bu kadar kolay kazandığınız için çok mutlu olmuş olmalısınız."

Aubrey kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, hiçbir zaman mutlu olmadım. Evet, peşinden koşmamın nedeni ilk zamanlarda bahis yüzündendi ama daha sonra, ben bile farkında olmadan, başka bir şeye döndü. Sana âşık oldum..."

Vanessa bunun üzerine sessizliğini daha fazla koruyamadı ve ona doğru öfkeli bir adım atarak, "Aubrey, dur lütfen!" diye bağırdı. Olivia'nın yüzü gitgide daha da beyazlıyordu. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Beni yeteri kadar üzmedin mi? Beni bir kere daha mı kötü emellerine alet edeceksin?"

"Yemin ederim kötü bir niyetim yok, yemin ederim. Seni unutamıyorum, Olivia. Seninle gelecekte bir şansım olamayacağını biliyorum ama seni önemsemediğimi düşünmene izin veremem. En azından sana zarar vermek istemediğime inan."

Olivia kederle Vanessa'ya baktı ve onu at arabasına götürmesini istedi. Aubrey tekerlekli sandalyenin önünden kalktı, "Belki beni unutmuş olabilirsin, Olivia. Varlığımla canını daha fazla sıkmayacağım," deyip atına bindi. Giderken Vanessa'ya üzgünce baktı ve, "Vanessa, lütfen ona iyi bak," dedi. Aubrey atıyla uzaklaşırken. Arkasında bıraktığı iki kadın da titriyordu.

Vanessa kendini toparladıktan sonra Olivia'nın dizleri üzerine battaniye serip tekerlekli sandalyesini at arabasına doğru itmeye başladı. Akli karmakarışık; Aubrey nasıl bu kadar zalim olabilirdi? Müdahale etmeliydi? Hayatını mahveden adamın şimdi acı çekmesi Olivia'yı nasıl etkileyecekti?

Olivia kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, Vanessa'nın ne halde olduğunu görmüyordu bile. Uzun bir süre sonra, arabada giderlerken Olivia acı dolu gözlerini kaldırıp Vanessa'ya baktı.

"Aubrey seni tanıyordu." Olivia onu suçlamaktan çok şaşırılmış gibiydi.

"Evet, Aubrey benim ağabeyim."

Olivia derin bir nefes aldı, bu ihanet onu şok etmişti. Uzun bir süre sessiz kalarak Vanessa'ya baktı.

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Söylemeye korktum. Eğer onunla olan bağımlı fark edersen, beni arkadaşın olarak kabul etmeyeceğinden korktum."

"Damien bunu biliyor mu?"

"Evet. En başından sana bunu söylemememin daha iyi olacağına karar verdik. Seni kaybetmek istemiyorum. Fakat eğer Rosewood'dan gitmemi istersen, giderim."

Olivia cevap vermedi. "Neden buraya geldin?"

Vanessa uzaklara baktı. Olivia'ya gerçeği söyleyemezdi, Damien'ın ailesi için maddi bir tehdit oluşturduğunu, aralarındaki ilişkiyi, kardeşlerini ve annesini kurtarmak için Damien'ın metresi olduğunu ona nasıl anlatabilirdi ki? Olivia bütün bunları anlamak için daha çok genç, çok masumdu.

"Çünkü sana yardım etmek istedim," dedi Vanessa en sonunda, en azından bu söylediği doğruydı ve devam etti, "Ağabeyimin yaptıklarını telafi etmek istedim."

"Demek neler olduğunu biliyordun?"

"Evet, Aubrey bana haftalar önce kendisi anlatmıştı. Eğer gerçeği sakladığım için beni affedemeyeceksen, seni anlarım.

Bu sefer Olivia uzaklara bakarak, "Bilmiyorum, bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi.

Vanessa, günün geri kalan bölümünde umutsuzca bavullarını toplayıp toplamama konusunda karar vermeye çalışarak geçirdi. Olivia da kendisini odasına kapamıştı. Daha sonra Vanessa, Olivia'nın odasında onu beklediğini öğrendiğinde, tereddütle genç kızın yanına gitti. Olivia üzgün bir şekilde, pencerenin önünde oturuyordu.

"Gerçeği neden benden sakladığını anlayabiliyorum. Eğer Lord Rutherford'ım ağabeyin olduğunu bilseydim, seninle asla konuşmazdım ve arkadaşım olmana izin vermezdim."

"Ben senin arkadaşınım, Olivia," dedi Vanessa ciddiyetle.

"Biliyorum ve gitmeni istemiyorum."

Olivia kendisini rahatlamış hissediyordu. Vanessa cevap veremedi konuşmaya devam etti.

"Sence Aubrey'nin söyledikleri gerçek miydi?"

"Söyledikleri?"

"Bana âşık olduğunu söyledi. Ona inanabilir miyim?"

Vanessa tereddütlüydü. Aubrey'nin âşık olduğunu itiraf etmesi Vanessa'yı şaşırtmıştı ama bir yandan da kalpten söylüyor gibiydi. Umursamaz, şeytan kalpli ağabeyi belki de gerçekten âşık olmuştu. Ama Vanessa bu konuda emin olamıyordu...

"Bilmiyorum. Aubrey'nin yaptıklarından dolayı derin bir pişmanlık duyduğuna eminim ama gerçekten âşık olup olmadığını bilmiyorum. Böyle bir yalan uyduracak kadar zalim olduğunu sanmıyorum ama altı ay önce onun böyle alçakça bir bahse girecek kadar kalpsiz olduğunu da düşünmezdim."

"En kötüsü ne, biliyor musun? Onun beni sevdiğine inanmak istedim. Çok mu aptalım?"

Vanessa buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bilmesi de gerekmiyordu. Olivia meydan okurcasına başını kaldırdı. Bir anda sevgilisi tarafından ihanete uğrayan kız gitmiş, onun yerine otoriter baronun kızı gelmişti.

"Eğer beni bir kere daha aptal yerine koyabileceğini düşünüyorsa, çok büyük bir hata yapıyor."

••

Olivia o akşam yemekte sessizdi. Hatta o kadar sessizdi ki, ağabeyi iyi olup olmadığını sordu.

"iyiyim ama sanırım bugün alışverişte kendimi çok yordum," dedi Olivia Vanessa'ya bakarak.

"Gezimi ertelememi ister misin? Yarın gitmem gerekli değil."

Olivia kafasını salladı. "Hayır, benim için endişelenmene gerek yok. Vanessa benimle ilgilenir."

Vanessa Olivia'nın verdiği bu cevaptan dolayı ona minnettardı, neyse ki Damien'a Aubrey hakkında bir şey söylememişti. Aubrey'yi gördüklerini öğrenirse, Damien'ın ne yapacağını düşünen Vanessa bir an ürperdi.

Vanessa'nın tek umudu Aubrey'nin vicdanını rahatlattığını düşünüp eve dönmesiydi.

Damien sabahleyin yola çıkıyordu ve Vanessa onun evde olmamasının kendisini oldukça rahatlatacağını fark etti. Böylece onu özleminin verdiği acının üstesinden gelebilir, kollarında yaşadığı keyfi unutabilir ve duygularının önüne geçebilirdi.

Vanessa erkenden odasına çekildi ama uyuyamadı. Damien'ın son birkaç gündür ondan uzak durmasından dolayı, bu akşam da odasına gelmesini beklemiyordu ama yine onun için her gece olduğu gibi hazırlanmış, hatta önerdiği süngerleri de kullanmıştı. Vanessa, bir yarısının onun gelmesini, diğer yarısının ise gelmemesini umduğunu fark etti. Eğer gelirse ona soğuk davranacaktı.

Gizli paravandan bir fısıltı duyduğunda, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Damien'ın orda olduğunu bilmesine rağmen arkası dönük vaziyette oturmaya devam etti ve yerinden kalkmadı. Birkaç dakika sonra Damien Vanessa'nın yanına oturup saçlarını okşamaya başladı.

"Sana veda etmeye geldim," diye fısıldadı Damien, Vanessa'nın uyumadığını biliyordu.

Vanessa ona döndü, ay ışığında suratının keskin hatlarını görebiliyordu.

"Bunca geceden sonra seni neyin buraya getirdiğini merak ediyorum."

Damien, Vanessa'nın sesindeki soğukluğu hissetmişti ama ona neden ondan uzak durduğunu açıklayamadı. "Beni özledin mi, tatlım?"

"Bence kendini abartıyorsun. Hiç özlemedim."

"Seni ihmal ettiğim için incindiğini görüyorum."

"Hiç de değil. O gecelerden sonra biraz nefes alabildiğim için mutluyum."

"Sanırım sana bir özür borcum var. Belki de birlikteliğimiz benim için çok şehvetli olmaya başlamıştı."

Vanessa, şüpheyle ona baktı. Damien'ın elleri yavaşça Vanessa'nın dudaklarında gezinmeye başladı. "Benim için tehlikelisin, Vanessa. Kendimi sürekli seni düşünürken buluyorum."

"Neyse ki dürtülerini daha istekli kadınlarla giderebileceksin. Bu cemiyet toplantısı, alem ve hovardalık yapmak için büyük bir fırsat."

Damien, Vanessa'nın ses tonundaki ithamı fark etmişti ama konu ona gelince ne kadar hassas olduğunu belli etmeye niyeti yoktu. Vanessa, Damien'ın Clune'un ev partisine katılmak istemediğini duysa şaşırabilirdi ama Damien ondan uzak durabilmek için Rosewood'u terk etmek zorundaydı.

Fakat Vanessa ile son bir kez beraber olmadan, ona dokunmadan, onu kucaklamadan Rosewood'u terk edemezdi. Vanessa'ya olan arzusunun bu kadar fazla olduğunu fark etmek Damien'ı şaşırtmıştı. Bununla savaşmış ama savaşı kaybetmişti.

"Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evet dersem ne olacak?"

"Fikrini değiştirmek için seni ikna etmeye çalışacağım."

Vanessa, Damien'a döndü, gözlerindeki yakıcılık onu büyülüyordu. Aralarındaki tensel çekim ise inkâr edilemezdi. Vanessa onun metresiydi. Bir anlaşma yapılmış ve bu anlaşmanın bedeli de ödenmişti. Bu her zaman aralarında kötü bir gerçek olarak kalacaktı fakat Damien'ın onu üzüntüye boğmaya hakkı yoktu.

Savunmasızdı, Damien'ın tek bir dokunuşu Vanessa'yı eritmeye yetiyordu. Aynı şu anda olduğu gibi, Damien'ın ustaca dokunuşları için titretiyordu. Elleri boynundan aşağıya doğru dolaşmaya başlamış, dolgun göğüslerini okşuyordu.

"Seni sakinleştirmek için ne yapmalıyım tatlım" diye fısıldadı Damien

Nefes alıp vermesi hızlanan Vanessa karşı koymak istiyordu, ama Lord Sin'den kaçabileceğini düşünmek boşunaydı.

Zaten kaçmak da istemiyordu.

Adamın parmakları genç kadının geceliğinin üstünden göğüs uçlarına ulaştığında, Vanessa içinden ateşli bir sızının yükseldiğini duydu. Damien ustaca dokunuşlarının Vanessa'da ne gibi hisler uyandırdığını çok iyi biliyordu. Damien en sonunda genç kadının üstündeki örtüyü çekip attı ve elini kalçasında gezdirmeye başladı. Bakışları kilitlenmişti.

"Gitmeli miyim, kalmalı mıyım?" diye sordu Damien.

Vanessa gözlerini ondan kaçıramıyordu, isteksizce, "Kal," diye fısıldadı.

Damien'ın gözlerinde yanan ateşi ve yüzündeki kararlılığı görebiliyordu.

Damien üstünü çıkardığında, Vanessa onun tamamıyla tahrik olduğunu fark etti ve nefesini kesen harika vücudunu büyülenmiş bir halde baktı. Genç adamın gözlerindeki ateş hissedilebiliyordu.

"Seni istiyorum, Vanessa. Şimdi. Bedenini sarmak istiyorum."

Damien ellerini Vanessa'nın saçlarında dolaştırırken dudakları buluştu. Vanessa giderek gücünün tükendiğini, kalp atışlarının düzensizleştiğini hissediyordu.

"Beni reddetme, meleğim. Kendini reddetme..." diye fısıldadı Damien.

Damien, Vanessa'nın geceliğini belinden yukarı sıyırdığında ve genç kadın onun erkekliğini kalçasında hissettiğinde buna karşı koymadı. Vücudu Damien'ın verdiği zevkle dolarken, dudakları da onun derin ve içine işleyen öpücükleri için yanıyordu. Vanessa onu ne kadar istediğini saklayamayarak kollarını boynuna doladı ve açıklayamadığı özlemini dindirmesini istercesine inledi.

Vanessa'nın, öpücüklerine böyle ateşli karşılık vermesi üzerine Damien, genç kadının bacaklarını araladı.

"Bana bunu istemediğini söyle, bana beni içinde istemediğini söyle," dedi Damien.

Vanessa hiçbir şey diyemedi. Onu çok istiyordu. Onu sevmesini, onu tatmin etmesini istiyordu...

Vanessa sessiz kalınca, Damien bedeni Vanessa'ninkiyile birleştirdi. Vanessa'nın solumalarından ona zevk verdiğini anlayabiliyordu. Vanessa'nın inlemeleri artık haykırmalara d6n6şmeye başlamıştı. Vanessa bacaklarını Damien'in sırtına dolamış, kendisini onun vahşi ritmine kaptırmıştı. Damien Vanessa'yı şiddetle sarsarken, Damien'in inlemeleri Vanessa'nın 6ığlıklarına karışıyordu. Dakikalar sonra her ikisi de tatmin olmuş, Damien tohumlarını Vanessa'nın i6ine bırakmıştı.

Damien, uzun bir s6re, nefes nefese, y6z6 Vanessa'nın sa6larına g6m6l6 bir şekilde hareket etmeden durdu. Sonra yavaşça Vanessa'nın 6zerindeki ağırlığını aldı, gen6 kadının v6cudu ihtiraslı sevişmeleri y6z6nden terlemiş parlıyordu.

Damien ondan uzak durması gerektiğini biliyordu. Artık Vanessa "Wyndhanı'nın onun i6in b6y6k bir tehlike olduğunu daha iyi anlamıştı. Ve daha da tehlikeli bir bi6imde bu ilişkinin bir saplantıya d6n6řt6đ6n6 hissediyordu. Fakat tutkusunu ink6r edemezdi, daha kalp atışlarını bile yatıştıramamıştı.

Damien, parmaklarını Vanessa'nın sa6larında gezdiriyordu. Ateşli bir bi6imde tatmin olmasına rağmen, ona karşı olan arzusu h6l6 ılık bir konyak gibi t6m v6cudunda dolaşıyordu.İ6indeki şeytana ne olmuştu? şehvet d6řk6n6 olduğu ge6mişinde sayısız kadınla beraber olduğu su g6t6rmez bir ger6ekti ama sadece birine tamamıyla sahip olma isteği, onun i6in yeniydi. Vanessa Wyndham'ı herhangi bir kadını istediğinden daha fazla istiyor ama nedenini bilmiyordu.

Duyduğu arzusunun derinliği de onun i6in yeniydi. Vanessa'ya duyduğu ihtiya6ı sadece bedeninde değil, t6m benliğinde hissediyordu. Vanessa yanında olduğunda tek istediği, onun i6inde kaybolmak, onu hissetmek, onun tadına varmak ve onunla sevişmenin m6kemmek zevkine varmak, onun bir pa6ası olmak oluyordu.

Damien g6zlerini yumdu, k666msediği diğer erkeklerin d6řt6đ6 hataya d6şmekten korkuyordu fakat Vanessa onu engellenemez bir halde baştan 6ıkartıyordu.

Onbirinci Bölüm

Vanessa kalktığında, Damien çoktan yanından gitmiş ve onu arzu dolu, yakıcı anılarla baş başa bırakmıştı. Vanessa günlerini Damien'in içinde tekrar ateşlendirdiği duygularla mücadele ederek geçireceğinin farkındaydı.

Yine de yokluğundan mutlu olacağını düşünüyordu ama bu mutluluk, Olivia'yı pazar günü kiliseye kendisiyle beraber gelmesi için kandırmadan önceydi. Damien'in yanlarında olmayınca Vanessa sosyete tarafından soğuk bir şekilde karşılandı. Görünen o ki, Leydi Foxmoor'u kendisine düşman etmişti. Kadın tüm ayını dua kitabının arkasından Vanessa'ya bakıp fısıldayarak geçirmişti. Ayın sonunda ise Vanessa'ya sadece bir avuç dolusu insan selam verdi.

Evliliğinde yaşadığı skandal dolu günlere alışık olduğundan Vanessa kendi adına değil, ama Olivia adına kızmıştı. Olivia ayın boyunca insanların küçük görmelerine kulak asmamış, üzüntüsünü çok iyi saklamıştı ama arabaya biner binmez yüzü düşmüştü.

Vanessa onu cesaretlendirmeye çalışırken Olivia ümitsizlik içinde, "Sana söylemiştim, boşuna çabalıyorum. Hayatım mahvoldu, itibarım tamir edilemez bir biçimde zarar gördü," dedi.

Vanessa, kendisine gösterilen ayıplamaları Olivia'nın kendi üstüne aldığını anlatmaya çalışsa da, Olivia o kadar üzgündü ki, onu dinlemiyordu bile.

"Eğer ağabeyim burada olsaydı, bana burunlarının üzerinden bakmaya cesaret edemezlerdi. Ağabeyimin yaptığı hovardalıkları düşününce bu yaptıkları tam bir ikiye bölme. Çocuk ya da kör değilim. Ağabeyimin adının çapkına çıktığını biliyorum. Babam daha da kötüydü, çok daha kötü. Neden toplum erkeğin kusurlarını görmezden gelirken, bir kadının yaptığı ufak bir hata tüm hayatını mahvetmesine yetiyor. Bu adil değil.

Vanessa da hep bu adaletsizlik üzerine düşünürdü. Ama erkeklerin dünyasında yaşarken bunu tartışmanın hiçbir anlamı yoktu, hele kendisi de Olivia'yı teselli edebilecek halde değilken. Aynı öğleden sonra Vanessa, Olivia'yı sıcak banyo yapması için ikna etmeye çalıştı ama Olivia, durumunda hiçbir değişiklik olmadığı ve hâlâ yürüyemediği için bunun bir yararı olduğunu düşünmüyordu.

"Omurgandaki hasarın kalıcı olduğunu söylemek için daha çok erken. Doktor bacaklarını hissetmenin aylar alabileceğini söyledi," diye hatırlattı Vanessa.

"Ayrıca hiç iyileşemeyeceğimi de söyledi. Eğer öyle olursa asla evlenemeyeceğim ve çocuk sahibi olamayacağım."

"Belki çocuk doğurman sorun olabilir ama böyle bir sebep yüzünden evlenememen söz konusu bile olamaz."

"Öyle mi düşünüyorsun? Mahvolmuş itibarımla asla iyi bir evlilik yapamayacağım."

Vanessa onaylamayan bir şekilde başını salladı. "İşte bu konuda yanılıyorsun. Gördüğüm kadarıyla hatırı sayılır bir servetin mirasçısısın. Bir leydi, itibarı olsun olmasın, eğer varlıklı ve üst sınıftansa her zaman evlenmek için bir şansı vardır."

"Bir erkek benim gibi bir sakatla ne yapsın ki? Aubrey de benim çektiğim acının aynısını çekseydi adil olurdu. Damien

onu öldürmek istedi ama ben ona bir şey yapmaması için yalvardım. Lord Rutherford hayatta olduğu için kendisini şanslı saymalı."

Vanessa, Damien'ın Aubrey'yi öldürmesine de, onu kumar masasına sürükleyip mali açıdan mahvederek ailesini bitme noktasına getirdiğini düşündü.

Olivia hiddetli bir biçimde devam etti, "Eğer akılsızlığım yüzünden toplumdans dışlanıyorsam, bu eziyeti o üçkâğıtçı da paylaşmalı. En azından sakat kaldığım sürece bana refakat etmeli. Ağabeyin hâlâ kasabada mı?"

Vanessa, Olivia'nın bu söyledikleri üzerine ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Bilmiyorum. Bana seninle konuşabilme imkânı bulana kadar kalacağını söylemişti ama önceki günkü rastlaşmanızdan sonra eve dönmüş olabilir."

"Eğer hâlâ buradaysa, onu bulmak, beni Rosewood'da ziyaret etmesi için ona bir mesaj göndermek istiyorum, Vanessa."

"Olivia... Damien'ın böyle bir şeye izin vereceğini nasıl düşünebilirsin."

"Damien'ın bilmesine gerek yok. Lord Rutherford buraya kimliğini gizleyerek gelir ve sen de etrafı gözlersen, uşaklar bu durumdan şüphelenmez."

"Bunun mantıklı bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? İntikam hiçbir zaman düşündüğün kadar tatmin edici değildir. Aubrey'yi tekrar görmekle yine sadece kendine işkence etmiş olacaksın."

"Belki de. Fakat eğer gerçeği söylüyorsa, kendisine işkence eden o olacaktır. Eğer gerçekten dediği gibi pişmanlık duyuyorsa, yaptıklarından dolayı acı çekecektir. Beni bu sandalyede görmek ona kalpsizliğini hatırlatacaktır."

"Olivia..."

"Lütfen Vanessa, kararımı değiştirmeye çalışma. Eğer onu benim için bulamazsan, onu aramak için kasabaya tek başıma giderim."

Perde kalktığında, bir grup erkek sahnede gördükleri manzaraya karşı duydukları beğeniye sunmak adına coşkuyla alkışlıyor, Damien ise sıkıldığını saklamaya çalışıyordu. Clune misafirleri için, sahnede, büyük bir yatak üzerinde şeffaf elbiseler içinde dans eden seksi genç kızlar ayarlamıştı. Fakat her nedense Damien bu oldukça çekici ve davetkâr görüntüden tahrik olmamıştı.

Eskiden böyle eğlenceler can sıkıntısını geçirme konusunda oldukça başarılıydı. Geçen senelerde Clune'un ev partilerine eğlenmek için katılıyordu ama bu sefer sadece Vanessa Wyndham'dan uzak kalabilmek için gitmişti. Bir erkek için, bir kadını unutmanın en iyi yolunun, kendisini başka bedenlerde kaybetmesi olduğu söylenirdi. Damien geçen gece Vanessa ile seviştikleri anları unutmaya çalışıyordu, içindeki şeytana ne olmuştu?

Öncesinde, hayatından memnun olmadığı zamanlar ince zevklerine hitap eden yeni sevgililer bulur ve hayatına yeni bir heyecan getirirdi. Avrupa'nın ışıltılı balo salonları ve yatak odalarında huzursuzluğunu giderirdi.

Onu isteyen kadınları bulmak hiç zor olmazdı, soylu olsun ya da olmasın, evli ya da bakire olsun, kadınlar onun için hazırды. Seks onun için bir sanattı ve bu işe asla duygularını karıştırmazdı, ta ki Vanessa hayatına girinceye dek.

Hâlâ yumuşak kalçalarına dokunduğu anı hissedebiliyordu. Onunla son sevişmeleri eşsizdi, alt üst ediciydi. Damien daha önce bir kadınla sevişirken kendisini hiç bu kadar kaybetmemişti. Vanessa aklını başından almıştı. Buna nasıl son verecekti?

Kaba bir erkek kahkahası onu kendine getirdi ve önündeki müstehcen eğlencenin farkına varmasını sağladı.

Belki de Vanessa'nın dediği gibi sefahat düşkünü biri değildi. Aylak ve zengin her soylu gibi, o da zevk peşindeydi. Evet, hovarda bir adamdı. Ama bu şehvet düşkünü eğlence, onun için gitgide çekiciliğini yitirmeye başlıyordu.

Yüzünden eğlenmediği belli oluyor olmalıydı ki, Jeremy North ve Lord Clune yanına geldiler.

"Eğleniyormuş gibi durmuyorsun, arkadaşım."

"Tam tersi, kızıl saçlıya bayıldım."

Clune gülümsedi. "Her zamanki gibi zevkine hayranım. Fransa'dan geldi. Devrimde zor zamanlar yaşayan bir aristokratın kızı. Sadece birkaç kelime İngilizce biliyor ama yetenekleri baş döndürücü."

"Demek bu kadar övgüyü hak eden biri."

"Senin evindeki güzellik hakkında duyduklarım doğru mu?"

"Güzellik mı?"

"Dul bir güzelin evine taşındığına dair bir söylenti var. Onu arkadaşlarıyla paylaşacak mısın yoksa bencilce kendine mi saklayacaksın?"

Damien derin bir nefes aldı, Vanessa'nın onun her zamanki metreslerinden biri olduğunu düşünmeleri onu tedirgin etmişti. Vanessa'yı başka erkeklerle paylaşma fikri, içini daha önce kimseye karşı hissetmediği bir kıskançlık duygusu ile doldurdu.

"Korkarım ki yanlış düşünüyorsun, Clune. O leydi sadece kardeşimin refakatçisi olarak çalışıyor."

Clune Damien'in söylediklerine şüpheli bir biçimde yaklaştı ama daha fazla bu konuyu uzatmadan sahnedeki kızıl saçlı kızı çağırdı.

Damien, sahneden inerken kızıl saçlı kızı inceledi. Muhtemelen onlarca erkeği yeterince tatmin edilebilmesi için ona ilaç verilmişti. Düşündüğünden daha küçük olduğunu fark etti.

Clune omuz silkerek, "On sekiz yaşında olduğunu söyledi ama ben buna pek ihtimal vermiyorum. Gösterdiği çabaların karşılığını yeterince ödüyorum. Zaten ben onu bulmasam, başkası bulurdu."

Damien, gülerek kucağına oturan kızın, Olivia ile aynı yaşta olduğunu düşündü. Kız üzerindeki şeffaf elbiseyi çıkırtıp göğüslerini Damien'in dudaklarına dayadı. Kız tatlı bir şarap gibiydi ama Damien tahrik olmak şöyle dursun, bu durumdan hoşlanmamıştı bile. Damien bir anda doğruldu VB kollarındaki kızı ayağa kaldırdı. Salondaki eğlenceyi bırakarak onu yatak odasına taşıdı.

Damien onu yatağa yatırdığında kız neredeyse baygın haldeydi. Damien kızın üzerini örtüp geriye çekilince kız kafasını kaldırıp şaşırmış bir halde ona baktı. Cemiyet üyeleri böyle bir güzellikle beraber olmayı reddettiğini görseler şok olurlardı ama Damien zamparalığında yeni sınırlar keşfediyordu. Bu kızıdan faydalanamazdı. Buradan ayrılırken kızı Londra'ya gönderecek ve sekreterinden, bu genç kıza uygun, çalışabileceği diğer alanların neler olduğunu araştırmasını isteyecekti.

"Hadi uyu canım," diye fısıldadı Damien.

Damien başka bir gerçeği daha fark etmişti. Kız kardeşinin kazasından önce, asla genç bir kızın kaderi hakkında bu derece hassasiyetle davranmamıştı.

Öğleden sonra, havada gül kokusu ile karışmış bir gerilim hakimdi. Vanessa, Aubrey'nin bahçeden girişini korku dolu gözlerle izledi. Kendisini tam anlamıyla bir hain gibi hissediyordu. Olivia'ya yardım etmeye karar vermişti ama öbür taraftan çok büyük bir yanlış yapıp yapmadığını merak ediyordu. Olivia için en iyisini istiyordu. Belki de, intikam için bile olsa, bu Olivia'ya hayata bağlanmak ve onunla savaşmak için neden verirdi.

Aubrey, Olivia'nın karşısına geldiğinde Vanessa hata yapmamış olmak için dua ediyordu. Olivia tekerlekli sandalyesinde mermer gibi duruyor, mavi gözlerinden hiçbir şey anlaşılamıyordu. Sadece Vanessa bu soğukluğun gerçek olmadığını biliyordu.

Eski âşıklar uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra Aubrey dizleri üzerine çökerek Olivia'nın adım fısıldadı.

Vanessa, gözlerini Aubrey'nin yüzündeki acı dolu ifadeden alamıyordu. Bir an bu gül kokulu bahçedeki varlığının gereksiz olduğunu hissetti.

Aubrey o hafta birkaç kez daha geldi, ünlü gülleri incelemeye gelen öğrencilerden biri sanıldığı için bahçedeki varlığı fark edilmiyordu. Olivia Aubrey'nin cezasını çekmesini istiyor, ona merhamet göstermiyordu. Aralarında geçen konuşmalar genellikle tek taraflıydı. Olivia buzdan bir prenses gibiydi. Aubrey merhameti için ona yalvarıyordu fakat bir yandan da Olivia'nın bu soğukluğunu cezası olarak kabul etmiş gibi görünüyordu.

Aubrey ikinci ziyaretinde yanında birkaç şiir kitabı getirdi. Aubrey onun için şiir okuyordu fakat dalgınca uzaklara bakan Olivia'nın yüzünde onu dinlediğine dair hiçbir belirti görülüyordu. Vanessa, bu durumdan ve gizli görüşmelerini ayarlayan kişi olmaktan dolayı rahatsızlık duyuyordu. Damien'ın bu olanları duyması ihtimalinde neler olabileceğini düşünmek onu korkutuyordu. Muhtemelen Aubrey'yi düelloya davet edecek kadar öfkelenir ve Vanessa'yı da kovardı.

Damien'a durumu anlatmayı düşündü ama bu Olivia'ya ihanet etmek olurdu. Ayrıca Aubrey'nin Olivia'nın affını kazanması ihtimalini de bitirirdi.

Hafta ortasında Damien Rosewood'a döndüğünde, Vanessa'nın mantıklı düşünceleri onu görür görmez dağıldı.

Damien kapıda belirttiği sırada Vanessa müzik odasında piyanoda zor bir parçayı öğrenmeye çalışıyordu.

"Seni kardeşim sandım," dedi Damien, yokluğunda Vanessa'yı ne kadar özlediğini belli etmemeye çalışarak.

"Sanırım Olivia odasında kitap okuyor," dedi Vanessa, aynı soğuklukla karşılık vermeye çalışarak.

"Olivia konusunda her şey yolunda, değil mi?"

Vanessa tereddüt etti ama daha sonra ağabeyinin gizli ziyaretlerinden bahsetmekten vazgeçip Olivia'nın problemlerini kendi istediği şekilde çözmesinin daha iyi olacağını düşündü. "Evet, çok iyi."

"Onu göreyim. Yemekten sonra dokuz gibi çıkalım mı?"

"Çıkalım mı?"

"Foxmor balosu bu gece, yoksa unuttun mu?"

"Unutmadım ama o baloya katılmamın çok akıllıca olduğunu sanmıyorum." Daha sonra Vanessa Damien'a kısaca pazar günü kilisede sosyetenin ona karşı olan soğuk davranışlarından bahsetti.

"Gitmek için bir sebep daha. Başkaları tarafından davranışlarının yönlendirilmesine izin vermen akıllıca değil, özellikle de iffet abideliği taslayan kurtlar tarafından."

Vanessa bakışlarını piyanonun tuşlarına çevirdi. "İtibarlı ve varlıklı bir asilzade için geleneklere itiraz etmek bir sorun teşkil etmeyebilir ama olanakları kısıtlı bir leydi için durum aynı değil."

"Senin bu kadar korkak olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kız kardeşime sürekli korkularından kaçmamasını öğütölüyorsun, peki şimdi sen ne yapıyorsun?"

Damien onu yalnız bıraktığında, Vanessa Damien'ın haklı olduğunu düşündü. Olivia gibi o da toplumdan saklanıyordu ve bu Olivia'nın örnek almasını istediği bir davranış değildi. Damien'ın komşuları önünde onun kolunda yürümek çok istediği bir şey değildi ama korkmamalıydı. Hem belki de ona iyi gelirdi, zamanında baloları çok severdi. Hem belki bu akşam yeni insanlarla tanışırdı ve bu da Rosewood'da geçirdiği yalnız günlerden sonra onun için bir değişiklik olurdu. Damien'ın kendisini burada neden huzursuz hissettiğini anlayabiliyordu.

O gece Vanessa giyinmek için her zamankinden daha fazla özen gösterdi. Kendisine çok güvenen biri olmamasına rağmen aynaya baktığında gördüğü aksi onu cesaretlendirdi.

Vanessa yemekten önce, salonda yalnız başına oturan Damien'ın yanına gitti. Genç adam, siyah ceketi ve beyaz saten pantolonu içinde mükemmel görünüyordu. Kuzguni saçları beyaz keten kravatı ile uyumlu görünüyordu, yeleğindeki altın işlemeler ise Vanessa'nın altın renkli elbisesiyle bir bütünlük sağlıyordu.

Damien, Vanessa'yı bronz ve altın renkler içindeki elbisesiyle gördüğünde yüzündeki ifade bir anda değişti. Tam o sırada salona gelen Olivia ise beğenisini gizleyemedi.

"Vanessa çok güzel olmuşsun. Sana altın renginin yakışacağını biliyordum. Sence de güzel olmamış mı Damien?"

"Mükemmel olmuş," dedi Damien sessizce, bu söz Vanessa'nın kalbini hızlandırmaya yetmişti.

Damien'ın gösterdiği tek yakınlık bu olmuştu. Vanessa, Olivia'ya, yemek sırasında konuşup aralarındaki gergin sessizliği bozduğu için minnettardı. Damien Vanessa'ya karşı mesafeli davranıyordu. Olivia'ya yaptığı seyahat ve günlük iş meselelerinden bahsetmesine

rağmen cemiyet toplantısıyla ilgili tek kelime etmemişti. Zaten Vanessa ondan Lord Clune'un evinde zevk alarak yaptığı hovardalıkları Olivia'ya anlatmasını beklemezdi.

Yol boyunca çok az konuştular. Vanessa'nın Damien'a duyduğu özlemini gizlemesinin tek yolu, onun kendisine gösterdiği soğukluğa aynı soğuklukla karşılık vermektir. Damien'a geri dönülmez bir bağımlılık duymaya başlamadan önce kendisini ondan uzak tutmak, Vanessa için en akıllıca hareket olacaktır. Aralarındaki ilişkiyi profesyonel bir şekilde sadece cinsellik seviyesinde tutması gerektiğini unutmamalıydı.

Baloya geldiklerinde, ev sahipleri olan Sör Charles, Leydi Foxmoor ve kızlarının karşılama sırasında beklediler. Leydi Foxmoor, Vanessa'ya karşı duyduğu düşmanlığını gizledi ve Lord Sinclair'e yağcılık yapmayı ihmal etmedi. Baloya oldukça gösterişliydi, salon neşeli konuklar ve müzik melodileri ile dolmuştu. Vanessa gerildiğini hissediyordu ama kendi tavsiyesine uymakta kararlıydı, dedikoducuları bertaraf etmenin en iyi yolu başını dik tutup onların hoşnutsuz bakışlarını görmezden gelmektir. Aslında önceki evliliğinde yaşadığı skandallardan dolayı bu tarz bir davranışa alıştı.

Baloya girdiklerinden beri, Damien'ın onu bu kurtlar sofrasında yalnız bırakmak istemediği belli oluyordu. İlk yarım saat boyunca onun yanından ayrılmayıp yeni insanlarla tanışmasını sağladı ve daha sonra da dans etmeleri için ısrar etti.

"Benim için bu sıkıntılara katlanmanıza gerek yok."

"Balodaki en güzel kadınla dans etmek sıkıntı olamaz."

Vanessa, Damien'ın bu ilgisinin diğer konular üzerinde de etkili olacağını tahmin ediyordu. Paralı bir uşak konumunda olmasına rağmen Baron Sinclair'in yanındayken kimse onu hor görmeye cesaret edemiyordu. Vanessa Damien'a baktı, anlayışı ve öldürücü cazibesi ile karşı konulmaz bir erkekti. Kibarlığı sahte bile olsa, Vanessa üzerindeki etkisini inkâr edemiyordu.

Damien'ın stratejisi işe yaramıştı. Salondaki kadınlar ona mesafeli durmaya devam ediyorlardı ama bir süre sonra etrafı onunla tanışmak ve dans etmek isteyen bir grup erkekle çevrilmişti. Bu gece eğlenmeye kararlı olan Vanessa da bu ilginin tadını çıkartıyordu.

Vanessa, dans etmekten yorulup bir şeyler içmek için durduğunda, gözleriyle tüm salonu aradı ve en sonunda onu gördüğünde gözleri kısa süreliğine de olsa birbirlerine kilitlendi. Baloya katılanların çoğu ona yabancı değildi, baloya katılan leydilerin bazılarını Londra günlerinden tanıyordu, özellikle de bir tanesini çok iyi tanıyordu; Lettice Perine. Sosyeteye aynı zamanda tanıtılmış, ondan birkaç ay sonra aynı zamanda evlenmiş ve onunla aynı yılda dul kalmıştı.

Vanessa, Lettice'i samimi bir gülüşle selamladı. "Çok uzun zaman oldu, canım. Nasıl olduğunu sormama gerek yok, harika görünüyorsun. Etrafındaki kalabalık yüzünden yanına gelemedim."

Vanessa geriye doğru bir adım atarak elmaslar içindeki arkadaşını süzdü. "Sen de çok iyi görünüyorsun Lettice. Fakat seni burada, Warwick'de görmeyi hiç beklemiyordum. Yakınlarda mı yaşıyorsun?"

"Sadece ziyaret amaçlı buradayım. Robert'ın kızı burada yaşıyor."

"Robert?"

"Yeni kocam. Tekrar evlendim. Duymadın mı?"

Lettice içki büfesinin önünde duran yaşlıca bir adamı işaret ederek gülümsedi. "Artık adım Bayan Bevers. Robert ticaretten servet yapmış biri, belki çok eğlenceli ya da tutkulu bir âşık değil ama korkarım ki daha fazlası için bekleyemezdim. Çok mutluyum, Vanessa. Robert bana karşı o kadar iyi ki."

Lettice elmaslarını gösterdi. "Percy'nin vefatından sonra, neredeyse birilerine muhtaç olma durumuna gelmiştim. Sen de aynı kaderi yaşadın, biliyorum. Ama şimdi itibarının arttığını görüyorum. Erkekler senin için çıldırıyor, bunu fark edebiliyorum. Hiç şüphe yok ki, adı çapkına çıkmış Lord Sinclair'ın ilgisini nasıl bu denli baki tutabildiğini merak ediyorlar. Sırrın ne canım?"

"Sırrım yok, Lettice. Burada olmamın sebebi Lord Sinclair'in kardeşine refakat etmem."

"Refakat et ya da etme, buradaki bayanların çoğu kıskançlıktan çıldırmak üzere. Bu yüzden sana karşı mesafeliler. Bahse girerim ki, birçoğunun mükemmel Lord Sinclair'i yataklarında görmek için yapamayacakları şey yoktur."

Vanessa onun yatağını paylaştığından dolayı hissettiklerini saklamaya çalışıp sessizliğini koruyunca, Lettice'in gözleri salonun sonunda etrafı bayanlarla çevrili duran Lord Sinclair'e doğru kaydı.

"Ama seni bunun için suçlayamam, Vanessa. Hangi kadın böyle yakışıklı, böyle büyüleyici ve bir o kadar da zengin bir adama karşı koyabilir ki? Ama sen İngiltere'deki en zor bekârı seçmişsin. Onun senin büyülemesine izin vermeyecek kadar akıllı olmalısın. Leydi Varley geçen sene bitmiş ilişkilerine rağmen onun peşinden koşmaya devam ederek kendini aptal yerine koydu. Tavsiyemi dinle, tatlım. Senden sıkıldığı zaman, seni mücevherler ve elbiselere boğacak varlıklı başka birini bul. Hatta kendinden yasça büyük birisini bulup kendine âşık et ve seninle evlenmesi için kandır. Eğer şanslıysan, âşık bile olabilirsin. Eğer değilsen, en azından evlendiğin kişiden daha uzun yaşayacağını düşün."

"Seni temin ederim ki, bir daha evlenmeyi düşünmüyorum." Vanessa bu kararında ınatçıydı ve arkadaşının tavsiyesini duymazlıktan geldi.

Lettice yanında ayrılınca Vanessa üzüldü. Bunca yabancı insan arasında tanıdık birini görmek onu mutlu etmişti ve ayrıca arkadaşının mutluluğu bulmasına da çok sevinmişti. Ama yaptıkları sohbet Vanessa'yı rahatsız etmişti. Eğer Lettice Damien ile onun sevgili olduğunu düşünüyorsa, bu herkesin aynı şeyi düşündüğü anlamına geliyordu. Şimdi ona karşı neden bu kadar mesafeli olduklarını anlamıştı.

Ayrıca Damien'le olan ilişkisi yüzünden iffetsiz kadın sıfatını alacağı da bu gece iyice kesinlik kazanmıştı. Üstüne üstüne gelen salonun kalabalığından ve sığından kaçmak için terasa çıktı. Ay ışığının aydınlatdığı manzara çok güzel olmasına rağmen Vanessa'nın içindeki karışık duyguları yatıştırmaya yetmiyordu.

Damien'in metresi olarak görevi bittiği anda itibarı paramparça olacaktı. Vanessa bütün bunlara rağmen geriye dönse yine aynı kararı vereceğini düşündü. Kız kardeşlerinin toplumdaki dışlanmaması için her türlü bedeli ödemeye hazırdı.

Fakat yine de geleceğe dair kaygıları vardı. Yaz sonu gelip de Damien ile ilişkileri bittiğinde belki de Lettice'in tavsiyesini dinlemeliydi.

Aşkı bulmak gibi hayaller ona çok uzaktı. Asla tekrar evlenip kendisini hovarda bir erkeğin merhametine bırakmaya niyeti yoktu. Fakat belki karşılıklı sevgiye ve yoldaşlığa dayanan bir şeyler bulabilirdi. Vanessa bunları düşündüğü sırada kendisine yaklaşan ayak seslerini duydu ve yalnız olmadığını anladı. Arkasını döndüğünde adını hatırlıyamadığı sarhoş olduğu her halinden belli olan bir erkeğin ona el salladığını gördü. Adam Vanessa'nın yanına geldiğinde terasın taş korkuluklarına dayanarak sırttı.

"Sizi yalnız bulabildiğim için şanslı olmalıyım."

"Baloya geri dönmek üzereydim," dedi Vanessa, bu laubaliliği daha fazla uzatmamak amacıyla.

"Lütfen gitmeyin... Hazır Lord Sinclair sizi yalnız bırakmışken onun yerini almaktan zevk duyarım. Size aldığım zevki göstermemi ister misiniz?"

"Söyleyeceklerimi duymak isteyeceğinize dair şüphem var," diye sert bir karşılık verdi Vanessa.

Ellerini Vanessa'nın omzuna attığında kadın korkmaktan çok sinirlenmişti. Fakat adamın elleri göğüslerine doğru kaydığında Vanessa bir anda irkildi. Kaçmaya çalışsa da kurtulamıyordu, ta ki Damien gelene dek.

"Leydiden özür dilemeni öneririm, Henry."

Damien boynundan tuttuğu Henry'yi bıraktığında Henry geriye doğru sendeledi ve kekeleyerek, nefes nefese özür diledi.

"Şimdi evine git," dedi Damien öfkeyle ve terastan aşağı inen merdivenleri gösterdi. Henry gecenin içinde kaybolurken, Damien sarhoş saldırganın zedelediği kolunu ovan Vanessa'ya döndü.

"İyi misin?"

Vanessa şaşırmış bir halde Damien'a bakıyordu, eski kocası zamanında onu sayısız skandallara sürüklemişti ama bu geceye kadar hiçbir erkek ona bu kadar saygısızca davranmamıştı. Vanessa çok sinirlenmişti, Damien onun metresi olmasını istediğinde bütün itibarının yok olacağını biliyor olmalıydı. Zaten bu ilk başlarda Damien'ın hedeflerinden biriydi.

"İyi miyim? Gerçi fiziksel saldırıya karşı koymak alışık olduğum bir şey. Sarhoşun birinin sarkıntılık yapması için hedef olmaya da bayılıyorum." Vanessa suçlamasında haksız olsa bile, o an bunu fark edemeyecek kadar öfkeliydi.

"Gitmek ister misin?"

"Tabii ki isterim ama bu gece burada kalmaya katlanmam lazım. Şimdi gitmek, yenilgiyi kabul etmek demek olacaktır ve ben korkak değilim."

Vanessa başını kaldırdı ve olayı gören insanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek baloya geri döndü. Son birkaç saati, yaşanan skandalın merkezi değilmişcesine davranarak geçirdi. Damien arabayı çağırdığında Vanessa en azından soğukkanlılığını geri kazanmış gibi görünüyordu.

Her ikisi de eve dönüş yolunda pek fazla konuşmadılar. Ama en sonunda Damien sessizliği bozmak adına bir girişimde bulundu.

"Bu gece benimle buraya gelmen için ısrar etmekle hata yaptım."

"Evet, hataydı. Baloya gelişim, insanların bizim sevgili olduğumuzu düşünmesine yol açtı."

"Bence yanlış düşünüyorsun."

"Sence? Açıkçası senin bundan memnun olduğunu düşünüyorum. İstedğin intikam bu değil miydi? Kız kardeşinizin başına gelenlerin karşılığında benim itibarımın beş paralık olması?"

Vanessa'nın sözleri, Damien'a suçunu hatırlatıp adeta keskin bir bıçak gibi kalbine saplandı. Başlarda, Vanessa'nın itibarı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat bu uzun zaman önceydi, şimdi ise hor görülmesinden dolayı üzülmüyordu. Eğer biraz asil olsaydı, Vanessa ile yaptıkları anlaşmayı bozardı ama kendisini o denli asil biri olarak görmüyordu.

"En azından alacağın zarar tamir edilemez değil."

"Değil mi? Nasıl tamir etmemizi öneriyorsun? Tüm yaz boyunca değişen bir durum olmayacak, hatta durum daha da kötüye gidecektir. Şimdi senin koruman altındayım ama buradan ayrıldığım an senin sıkılıp bir köşeye attığın sevgililerinden biri olarak bilineceğim."

"Eğer aramızdaki ilişkiyi bitiren sen olursan, böyle bir şey olmaz. Bu beni senin terk ettiğin izlenimi verecektir. Ve aramızdaki anlaşma bittiğinde benden sıkılıp ayrılan da sen olmuş olacaksın."

Vanessa kimsenin böyle bir şeye inanmayacağını bilerek, "Böyle anlayışlı olduğunuz için sanırım size minnet duymalıyım," dedi imalı bir ses tonuyla.

"Gitmekte özgürsün, senin kararın."

"Ve bu kararım için annem ve kardeşlerim acı çekecek. Teşekkür ederim lordum, ama ben anlaşmamızın şartlarını yerine getirmeyi tercih ederim."

On İkinci Bölüm

"Vanessa, dün gece baloda neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi Olivia, tekerlekli sandalyesi yardımcı bir bayan tarafından itilerek Vanessa'nın odasına girdiğinde.

Vanessa daha uyanmamıştı ama perdelerin çekilmesiyle odaya dolan güneş ışınları onu ayıktı.

"Kahvaltını odana getirdim. Yemeğini yerken bir yandan da bana dün gece olanları anlatabileceğini düşündüm."

Vanessa, Olivia'nın merakını giderene kadar kendisine rahat vermeyeceğini anladı ve doğrularak arkasına yaslandı. Sıcak çöreklerin harika kokusuna rağmen sadece sıcak çikolatasından yudumlamayı tercih eden Vanessa, sadece Olivia'ya anlatacaklarına odaklandı. Vanessa, nerdeyse tüm gece, dayanılmaz gerçeğe boğuşup durduğundan uyuyamamıştı. İtibarı, Damien ile aralarındaki ilişki yüzünden çok zarar görmüştü.

"Vanessa, beni dinliyor musun?"

Vanessa, Olivia'nın yardımcıları gönderdiğini ve sabırsızlıkla kendisine baktığını fark etti. "Kusura bakma, dalgınım. Dün çok güzel bir gece geçirdim."

Olivia Vanessa'nın bu söylediklerine şaşırdı. "Benim duyduklarım böyle değil. Uşakların yaptıkları dedikoduya göre Damien senin onurunu korumak için kavga etmiş."

Vanessa yüzünü buruşturdu. "Büyütülecek bir olay değil. Baloya katılan beyefendilerden biri sarhoş olup beni öpmeye çalışırken ağabeyin müdahale etti. Birkaç kişi de bu olayı görüp olayı abartarak anlatmış olmalı."

"Kimdi seni öpmeye çalışan?"

Vanessa, olayı daha büyütmekten korktuğundan bunu Olivia'ya söylemekte tereddüt etti ama Olivia bütün detayları öğrenmeye kararlıydı. Ve ayrıca Olivia'nın da ilerde böyle bir duruma maruz kalmaması için uyarılması iyi olabilirdi. "Sanırım adı Henry Marsh'ti."

"Henry mi? Buna nasıl cesaret eder! Zaten onu hiç sevmem. Vanessa, bu senin için korkunç olmuş olmalı."

"Hoş değildi fakat çok değerli bir ders aldım. Bir daha bir yabancı erkekle yalnız kalmayacağım. Aslında benim için böyle toplantılara katılmamak daha akıllıca olur."

"Böyle bir şeyin olacağından, sırf burada misafir olduğun için çirkin dedikoduların hedefi olacağından korkmuştum. Hepsi Damien'in hatası. En iffetli kadın bile onun yanında olduğunda onun hakkında kötü düşünüyor. Ailemdaki ahlaksızlıklardan dolayı her zaman bir azize gibi davranmak zorunda kaldım ama yine de her zaman kınandım. Bu adil değil," dedi Olivia kederle.

Vanessa da dün gece aynı şeyleri düşünmüştü fakat artık durumu kabullenmiş görünüyordu. Kendisini bu durumlara soktuğu için Damien'dan nefret etmeliydi ama bir türlü

ondan nefret etmeyi başaramıyordu. Hatta onu korkularından uzaklaştırdığı için nerdeyse Damien'a minnettardı.

"Bu duruma bir çözüm bulabiliriz. Damien yarattığı bu hasarı tamir edebilir. Sana ismini vermeyi teklif edip seninle evlenebilir."

Vanessa Olivia'nın söylediklerini duyunca alayla gülümsedi.

"Ben çok ciddiğim. Damien'ın sana âşık olması için elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Böylece sana evlenme teklif etmek zorunda kalır. Sence de güzel olmaz mı? Kız kardeş olunuz."

Vanessa, olması her ne kadar imkânsız olsa da, Olivia'nın bir şey hakkında bu kadar heyecanlandığını gördüğü için mutluydu.

"Tabii ki, kolay olmayacak. Damien'ın sana düşkün olduğu belli ama o asla âşık olmayacağına yemin etti. Hep aşkın annem ve babam dâhil olmak üzere birçok kişiyi mahvettiğini gördüğünü söyler, işte bu yüzden sayısız kadın peşinden koşsa da hep ulaşamaz kalmıştır."

Vanessa başını salladı. Bu tuhaf bir fikirdi. Damien Sinclair âşık olabilecek bir adam değildi. Daha da önemlisi, ne olursa olsun kendisini ezeli düşmanının kardeşine kaptırmazdı.

"Herkes hovardaların âşık olmayacaklarını bilir ve zaten ben de hiçbir şekilde tekrar evlenmek istemiyorum."

Vanessa'nın bu söyledikleri üzerine Olivia'nın suratı asıldı. "Bu çılgınca bir fikir ama seninle kardeş olmayı gerçekten çok isterdim."

Daha sonra biraz daha günlük şeylerden bahsettikten sonra, Olivia, Vanessa'yı giyinmesi için yalnız bıraktı ve o gider gitmez genç kadın ani bir melankoliye kapıldı, itibarını kurtarmayı düşünmek umutsuzcaydı. Belki de onun için daha kârlı olacak bir harekette bulunup arkadaşı Lettice'in tavsiyesini dinleyerek varlıklı birini bulmalıydı. İsmnin zarar gördüğünü kabul ediyordu ama belki de bu durumu bir avantaja çevirebilirdi.

Yavaşça kalktı ve düşüncelerine yoğunlaşmaya çalıştı. Metres olmanın eş olmaktan daha iyi olduğu konusunda emindi, en azından bir miktar özgürlüğe ve bağımsızlığa sahip olabilirdi.

Ayrıca onun durumundaki herkes ileride fahişelik ya da utanılacak bir şeyler yapacak diye bir kural da yoktu. Eğer söylenenler doğruysa, Londra'daki hayat kadınları işlerinden servetler kazanıyorlardı.

O an Vanessa kendisinin erkekleri etkilemek konusunda yetersiz ve gerekli yeteneklerden yoksun olduğunu fark etti. Her ne kadar Damien ile karşılaştıktan sonra sevişme konusunda deneyim kazanmış olsa da...

Damien. Tabii ki.

Vanessa her zaman, kendisinin zorla evlendirildiği gibi, parasız kız kardeşlerinin de aynı şekilde evlendirilmesi konusuna karşı çıkmıştı ve İngiltere'nin en çapkın adamıyla olan ilişkisi onları mali zorluktan kurtarmanın en iyi yolu. Lord Sin'den daha başka kim, ona etkilenmesi en zor adamı bile etkileme konusunda tavsiyeler verebilirdi ki? Fakat böyle bir hayata katılmaya karar verdiği takdirde artık eski hayatına dönmesi çok zor olacaktı. Kirilenmiş isminden dolayı kardeşlerini hayatından çıkaracak, onları da kendi isminin geçtiği

skandalların içine çekmeyecekti. Her ne kadar kötüye çıkmış adı onları etkilese ve iyi bir evlilik yapma şanslarını azaltmış olsa da, en azından istemedikleri bir evlilik yapmak zorunda kalmayacaklardı.

Bu çok büyük ve hiç şüphesiz geri dönüşü olmayan bir karar olacaktı fakat başka bir iş bulmayı başarabilse de, ailesine düşük maaşlı bir işle bakamayacağını da farkındaydı. İffet ve saygınlık, yemek ve yaşayacak bir yer gibi en temel ihtiyaçları karşılamaya bile yetmiyordu. Zaten tüm dünya ona ahlaksız demeye hazırды...

Vanessa yatağından çıkıp giyindi. Bu kararlılığını kaybetmeden önce hemen Damien'ı bulmalı ve onunla eğitiminin önemli kısımları hakkında konuşmalıydı.

...

Damien kestane rengi atının üzerinde dörtnala gidiyordu. Vanessa'nın sosyete içinde onun gizli metresi sanıldığı için yaşadığı zorluklardan, bir geri zekâının onun yanına böyle sokulmasına izin verdiğinden, onun üzülmekten ne kadar suçluluk duyduğundan ve kendi tutkuları üzerinde bu kadar kontrolsüz olmasından dolayı kendisine kızıyordu.....

Damien atıyla çayırın bir ucundan bir ucuna giderek eğimli tepelerden geçiyor, çitlerin ve derelerin üstünden atlıyordu. Bu şekilde içindeki tutkuyu hafifletmeye ve asabiyeti ile başa çıkmaya çalışıyordu. En nihayetinde atını yavaşlattı. Asabiyetini bir hayvandan çıkarmaya çalışmak cinayet olurdu, içinde bu derece yoğun bir duygusal ve cinsel gerilim yaşarken yaptığı hiçbir şeyin faydası olmuyordu. Fırtına bulutlarının geldiğini gören Damien, atını Rosewood'a doğru döndürdü.

Bir haftalık yokluğunda Vanessa'yı unutmuş olmayı bekliyordu ama onu düşüncelerinden ve zihninden silme planı işe yaramamıştı. Vanessa unutulamayan biriydi.

Damien bir haftalık yokluğundan sonra eve geldiğinde tutkularının esiri olmamak konusunda kararlıydı fakat Vanessa'yı müzik odasında, öylesine güzel ve mükemmel görünce kalp atışları hızlandı. Altın rengi elbise içinde bir kraliçe kadar görkemli ve her erkeğin rüyalarını süsleyebilecek kadar büyüleyiciydi. Bu görüntü Damien'ı tahrik etmişti ve baloya katılmak yerine, Vanessa'yı yatak odasına taşıyıp tüm geceyi onunla sevişerek geçirmemek için kendisini zor tutmuştu. Yemek ve gecenin geri kalanında, Vanessa'nın tavırları mesafeliydi. Damien, Vanessa onun geri çekilmesine itiraz etmeyecek kadar akıllı olduğu için memnun olmalıydı. İlişkilerinde daha önce olan sıcaklık, yakınlık ve samimiyet artık yoktu. Fakat Damien'ın korktuğu başına geliyordu, Vanessa'nın yakınlığını, samimiyetini, gülümseyişini özliyordu...

Baloda sarhoş birinin Vanessa'ya sarkıntılık ettiğini duyduğunda içinde kabaran öfke ve genç kadını sakinleştirmeye çalışırken duyduğu pişmanlık Damien'ı sersemletmişti.

Damien, her ne kadar yıllar önce babasını nerdeyse mahveden kör bir tutkuya kendisini teslim etmeyeceğine ve bir kadın için derin duygular beslemeyeceğine yemin etmiş olsa da, babasının izlerini takip ediyordu.

Clune'un ev partisi de Damien'a bir kaçış yolu açmamış, ateşli arzularına cevap olmamıştı. Her ne kadar başka kadınlarda Vanessa'yı unutmaya denese, de ona duyduğu özlem sona ermiyordu. Gerçek şu ki, başka birini istemiyordu. İçinde yanan arzuyu

dindirebilecek sadece bir kadın olmasından çok korkuyordu. Vanessa'ya olan yoğun arzularını inkâr etmenin bir anlamı yoktu, onları dizginlemeyi bırakmalıydı.

Birkaç dakika sonra, kendisine doğru gelen ve onu şaşırtan bir figür gördü. Bunun bir rüya olmasını diledi ama yaklaştıkça gelenin Vanessa olduğunu fark etti. Binici kıyafetleri içinde bile çok güzel görünüyordu. Damien içini saran duygulara rağmen ona karşı soğuk tavrını korumakta kararlıydı.

"Sizi yalnız bulmayı ümit ediyordum. Eğer bana ayırabilecek birkaç dakikanız varsa, size bir şey sormalıyım...daha çok bir iyilik, eğer kabul ederseniz."

"Her zaman emrinizdeyim."

Vanessa atından inip otlaması için dizginlerini saldı ve Damien'a sırtını döndü. Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemezcesine uzaklara bakarak, "İçine düştüğüm durumu düşünüyordum. Ne yazık ki sizinle olan ilişkim beni istemediğim bir konuma getirdi. Ama bunun yine de benim yararına olabileceğini düşünüyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Vanessa derin bir nefes alarak omuzlarının üzerinden Damien'a hızlı bir bakış attı. "Bana bir erkeğin arzularını nasıl tatmin edeceğimi öğretmenizi istiyorum."

Damien kaşlarını çattı. "Ne demek istediğinizi anladığımdan tam emin değilim."

Vanessa yavaşça ona döndü, başı kararlılığını gösterir biçimde kalkık ama bakışları keskindi. "Şehvetli kadınların bilmesi gereken hünerleri, beni en bıkkın erkeğe bile çekici kılacak yöntemleri, bu hususta her ne sır varsa öğrenmek istiyorum. Böylece sizin metresiniz olma sürem bittikten sonra, kötü geçmişimle ilgilenmeyen varlıklı birini bulabilirim."

Damien nefesinin kesildiğini hissediyordu, Vanessa söylediklerinde ciddi olamazdı. Fakat Vanessa tüm inandırıcılığıyla sakın bir ses tonu ile devam ediyordu.

"Gerçekçi olmalıyım. Anladım ki, eğer bir kadının her hangi bir bağımsızlığı yoksa kaderi kendi merhametine kalır. Bu dünyanın düzeni böyle, bunu değiştiremem ama en azından bundan yararlanmak için en iyisini yapabilirim. Kardeşlerime bakabilmem için en mantıklı yol bu kadınlardan biri olmak gibi görünüyor. Anlaşmamızın bitmesine neredeyse iki ay kaldı, bu süre içinde kendimi yeni hayatıma hazırlayabilirim. Böylece, eğer kendimi erkekler için arzu edilir bir kadın haline getirebilirim, çok huysuz olmayan hatta belki de hoşlanabileceğim birini bulma şansımı arttırabilirim. Eğer bana bu konuda yardımcı olursanız, size minnettar olurum.

Sizin baştan çıkartma sanatındaki hünerleriniz emsalsiz, sizden daha iyi bir Öğretmen bulamayacağıma eminim."

Damien duydukları karşısında donakalmıştı. Vanessa ondan fahişelerin vücutlarını kullanıp saf para çuvalı kişileri nasıl ayarttıklarını öğretmesini istiyordu.

"Kısacası, bana ahlaksız olmayı öğretmenizi istiyorum."

Vanessa'nın kayıtsız gülümseyişi Damien'ı kalbinden yaraladı. Bu Vanessa'nın ona suçluluğunu hatırlatmak için yaptığı kurnazca bir numara mıydı? Vanessa'nın da diğer kadınlar gibi paragöz olduğunu düşünmek üzücüydü ama kız kardeşleri için bu şekilde

davranması gerekiyordu. Vanessa'nın, kardeşlerinin mutlu olması için duyduğu kaygı, kendisinin Olivia'yı korumak için duyduğu istekten farklı mıydı?

Onun yerinde başka bir kadın olsa, onun utanmaz davranışlarının bedeli olarak kendisi ile evlenmesini talep ederdi. Ama Vanessa bunun yerine diğer erkeklerle nasıl zevk verebileceğini öğretmesini istiyordu. Gerçekten de bunu yapabilir miydi?

Aslında, mantıklı olarak Vanessa'nın bu teklifi dolayısıyla rahatlama gerekiyordu. Eğer zengin birini bulabilirse, Damien artık onun hayatını mahvettiği için suçluluk duymayacak ve artık aralarındaki ilişkiyi bir iş anlaşmasından daha fazla bir şey olarak görmeyecekti.

Aslında Vanessa'nın bu fikri, aralarında olan ikileme de iyi bir çözüm getirmiş oluyordu. Damien artık ilerisini düşünmeden Vanessa için hissettiği arzularına teslim olabilirdi.

O halde aralarındaki bu yeni anlaşma neden Damien'ı bu kadar üzmüştü? Neden bir an için paniklercesine bir duygu yoğunluğu yaşamıştı? Ve neden kalbinin derinliklerinde garip bir uyuşukluk hissediyordu?

Damien yaşadığı sarsıntıyı ve şaşkınlığı bastırmak istercesine başını salladı.

"Tamam, tatlım. Senin bu isteğine yardımcı olabileceğimi düşünüyorum." Damien bunları söylerken sanki hissettiklerinden tamamıyla sıyrılmış gibiydi.

...

Beklemek gereksiz olduğundan, Vanessa'nın eğitimi hemen o öğleden sonra başladı. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Damien, gizli geçitten geçerek Vanessa'nın yatak odasına geldiğinde genç kadının üzerinde hâlâ binici kıyafetlerinin olduğunu gördü. Damien bu odaya ilk defa gün ışığında geliyordu, onun da üzerinde binici pantolonu ve çizmeleri vardı. Vanessa'ya doğru ilerlediğinde genç kadın ona kendisini tamamıyla teslim etme kararından beri ilk defa bu kadar tedirgin olduğunu hissetti. Damien'ın kuzguni siyah saçları üzerinde beyaz gömleği varken daha da koyu görünüyordu.

"Sana öğretmem gereken çok şey olduğunu görüyorum. Öncelikle erkeğini nasıl karşılayacağın ile başlayalım. Şu an sanki idama gider gibi duruyorsun."

Damien'in gri gözleri samimiymiş. Vanessa'nın elini tutup bileğine bir öpücük kondurdu. "İlk Ders: Erkeğin seni görmek istediğinde onu çok istekli beklediğini göstermelisin. Bunun yanı sıra, kadınlığının doğal çekiciliğini vurgulayan kıyafetler giymelisin. Giymen için sana daha rahat bir şeyler bulmamı ister misin?"

"Sanırım ben bulabilirim." Vanessa, Damien kadar serinkanlı durmaya çalışıyordu. Diğer erkeklerden bahsetmesi onu rahatsız etmemeliydi, kendisine cinsel eğitim vermesini isteyen oydu ve Damien da bunu yapıyordu. Vanessa ayağa kalkıp gardırobuna doğru gittiğinde Damien da gözleriyle onu takip ediyordu.

"Zevk vereceğini vaat etmen gerektiğini unutmamalısın. Bu seni geceye hazırlayacaktır. Geceleyin, hafif bir ışık, belki şamdanlar, erkeğinin sevdiği kanyaktan bir kadeh hazırlaman... Bütün bunlar senin onu beklediğini anlatan ayrıntılar olacaktır."

"Peki ya gün içinde?"

Damien'in Vanessa'nın bu sorusuna gülümsemesi, genç kadına tekrar onun etkileyiciliği karşısında ne kadar savunmasız olduğunu hatırlattı.

"Gün ışığı biraz daha hayal gücü kullanmanı gerektirir ama yine aynı kurallar yine geçerlidir. Hedefin erkeğinin dünya üzerinde istediğin tek erkekmiş gibi hissettirmek olmalı. Seni heyecanlandırıp kalp atışlarını hızlandırabilen tek erkek."

Aynı senin gibi, diye düşündü Vanessa ve kıyafetlerini değiştirmek için paravanın arkasına geçti.

"Örneğin şimdi paravan arkasına saklanmak yerine benim için soyunabilirsin. Yavaşça kıyafetlerini çıkartıp bakışlarımın senin çekiciliğin üzerinde dolaşmasını sağlayabilirsin. Beni tahrik etmek için, soyunmak gibi basit bir şeyi bile şehvetli bir oyuna çevirebilirsin."

"Bunu bir oyun olarak mı görüyorsun?"

Damien omuzlarını silktilti. "Sevişmenin tamamı bir oyun, eğer varlıklı bir müşteri bulmak istiyorsan, nasıl kazanacağını öğrenmen gereken bir oyun."

Vanessa, bu tarz ilişkilere Damien gibi serinkanlı yaklaşabileceği konusunda şüpheliydi. Vanessa üstünü değiştirip saten sabahlığını giydi ve paravanın arkasından çıkıp Damien'in yanına geldi.

Eğer bir hayat kadını olacaksan, bazı fedakârlıklar yapmalısın, meleğim."

Vanessa'nın elinden tutarak onu aynanın karşısına getirdi ve saçlarını açtı. Parlak, gür dalgalar omuzlarına dökülürken, Damien da sabahlığının kuşağını açtı ve genç kadının kendisini çırlıçıplak görmesini sağladı.

"Mükemmel bir vücuda sahipsin; dolgun, narin ve zevk vermek için yaratılmış. Böyle bir bedeni saklamayı düşünmemelisin bile."

Damien'in gözleri adeta Vanessa'nın ellerinin dokunduğu yerlerin mühürlerini açıyormuş gibiydi. Elleri yavaşça aşağıya doğru indikçe, Vanessa'nın duyuları uyanıyordu.

"Hayır, tatlım. Gözlerini kapama. Kendine bir bak."

Damien, genç kadının ipek gibi saçlarını kenara çekerek çıplak omzunu öptü ve sabahlığını yavaşça omuzlarından aşağıya doğru itti. "Ne kadar güzel olduğunu gör."

Damien ellerini önce Vanessa'nın sırtında daha sonra belinde ve kalçalarında dolaştırdı. En sonunda tekrar dolgun göğüslerine geri geldi. Vanessa soluk soluğa nefes alırken, göğüs uçları sert ve gergindi.

"İnsanı baştan çıkartan bir vücudun var. O kadar güzel ki, bir erkeğe kendi adını bile unutturabilir."

Damien arkasında durduğu Vanessa'ya daha da sarıldı. "Kendine bir bak."

Vanessa dediğini yaptı. Damien'in elleri göğüslerini avuçlarken aynada, gözleri arzu dolu bir halde, kendi tahrik oluşunu izledi. Damien'in dudakları boynunda dolaşırken, başını geriye doğru eğdi ve kendisini ona bıraktı.

"Vücudunun her yerine dokunmak istiyorum. Her santimetresini öpmek ve hissetmek istiyorum."

"Vanessa, Damien ile tanışmadan önce kendisini asla ahlaksız bulmazdı ama şu anda aynada gördüğü şehvetli kadını tanıyamıyordu. Artık kendini tanıyamıyordu. Damien'in bir eli

belinden aşıya bacak arasına doğru kaydığında Vanessa inlememek için kendini zor tuttu. Parmakları, bacakları arasında ihtirasla dolaşmaya başladığında bakışları aynada kesişti.

"Bunu ikinci dersin olarak düşün. Bir hayat kadını erkeğini tahrik eder. Dokunuşumun sana nasıl zevk verdiğini görmeme izin ver."

Damien bacak arasında dolaştırdığı parmaklarını yavaşça Vanessa'nın içine soktuğunda genç kadın aldığı zevkten dolayı yavaşça inledi.

"İşte böyle... Kendini bırak..."

Damien'in içindeki parmakları, onu beklemediği yoğun bir doyuma ulaştırınca yorgunluktan kendisini Damien'a doğru bıraktı,ve genç adam da onun bu bitkinliğinden faydalanıp ona omuzlarından tutarak duvara doğru sürükledi. Vanessa, Damien'a arkası dönük bir biçimde ellerini duvara dayanmışken genç adam da soyunmaya başladı.

Vanessa bu sefer daha farklı bir şey deneyeceklerini anlayınca şaşırdı fakat bir yandan da olacakları merak ediyordu.

Vanessa'nın gerginliğini hisseden Damien eğilerek kulağına fısıldadı. "Korkma, tatlım."

Damien, sanki kaçmasına engel olmak istemişcesine Vanessa'nın kalçalarını kavradı ama zaten Vanessa'nın kaçma gibi bir niyeti yoktu.

Onu içinde hissetmenin verdiği ateşle Vanessa'nın kalp atışları hızlandı.

Vanessa'nın çığlıkları odada yankılanıyorken, Damien'in sessiz iniltileri duyuluyordu.

Şiddetli arzular Vanessa'yı sersemletmiş ve yorgun düşürmüştü. Bir süre sonra Damien, Vanessa'yı yorgun ve hala sıcaklığını arzular biçimde bıraktı.

"Takdire değerdı, tatlım," dedi Damien ve pantolonun giydi. "Biraz daha çalışma ile bu işte usta olabilirsin."

Bu sözler Vanessa'ya kötü anıları hatırlattı.

Üzüntüye benzer bir duygu kalbini acıttı. Damien, ne istediye tam olarak yerine getirmiş, vücudunu, onun cinsel açgözlülüğünü doyurması için nasıl kullanacağını göstermişti. Ve böyle yaparak aralarındaki yakınlaşma ihtimalini de yok etmişti. Damien'in arzusu onun için bir görevi yerine getirmekten daha fazlası değildi.

Vanessa çıplak vücudunu saran serinliği hissetti

Daha önce kendisini hiç bu kadar doymuş tatmin olmuş hissetmemişti.

Ya da bu kadar duygusuz.

On Üçüncü Bölüm

Bu acı bir ders olmuştu ama Vanessa öğrenmeye kararlıydı: ahlaksız Lord Sin ile aralarındaki ilişkide duygulara yer yoktu. Damien ona nasıl zengin birini bulacağını Öğretmeyi kabul etmişti ve Vanessa da içindeki umutsuz özlemleri bu şekilde kolayca bastırabileceği için memnun olmalıydı.

Damien müthiş bir öğretmendi. Vanessa, Rosewood'da olduğu süre boyunca tensel zevklerle dolu arzulu geceler geçirmişti ama şimdi aynı şekilde sabahları ve öğleden sonraları da vardı. Olivia havuza gittiği zamanlarda, Damien Vanessa'ya tutkulu dersler veriyordu. Kanyagı nasıl ıltacağını ve erkeğine ikram edeceğini, vücudundaki gizli parfüm sürülecek yerleri, gerçek bir metres olmanın inceliklerini öğretiyordu. Oynaşmak, baştan çıkartmak, bir erkeğin duyularını harekete geçirmek ve cinsel arzularını tatmin etmek gibi konularda cinsel sanat üzerine ders veriyordu.

"Sevişmek bir sanat ve sen de sanatçısın."

"Bunun bir oyun olduğunu söylemiştin."

Damien gülümsedi. "Küstah olma. Şimdi beni dikkatle dinle..." Damien, Vanessa'ya bir erkeğin içindeki arzularını nasıl şahlandırabileceğini ve onu bin parçaya nasıl dağıtabileceğini öğretiyordu.

"Vücudunun kendine has cinsel bir dili var. Her hareket, her dokunuşa vereceğin tepki, bir erkeği kral gibi de hissettirebilir dilenci gibi de. Bir erkeğe dokunduğunda bundan hoşlandığını belli et. Bakışlarını yumuşat, ürper, zevk aldığını fısılda. Ve o sana dokunduğunda da çok istekli gözükmelisin..."

Damien'in deneyimleri Vanessa'yı şaşırtıyor, tahrik etme metotları onu soluksuz bırakıyordu. Damien Vanessa'nın en gizli arzularını ortaya çıkaran usta bir büyücüydü.

Vanessa sonraki günleri, yaşadıklarının gerçek mi rüya mı olduğuna tereddüt ederek geçirdi. Damien ona yakıcı gümüş rengi gözleri ile baktığında, ondaki tutkunun yakıcılığını hissedebiliyor, neredeyse Damien'in kendisine karşı duyduğu arzunun gerçek olduğuna inanıyordu ama kendisini böyle aptalca rüyalara kaptırmamanın daha iyi olacağını da biliyordu.

Damien'in en önemli hedefi Vanessa'nın erkek vücudu ile barışık olmasını sağlamaktı. Bunun için derslerin birinde Vanessa'dan kendisini yavaşça soymasını istedi ve dokunarak vücudunu keşfetmesi için kanepeye uzandı. Damien'in çıplak vücudu ilk bakışta onu biraz şaşırtmış olsa da, bir yandan büyülendiğini de inkâr edemezdi.

"Bana dokunmak ister misin?"

"Evet," diye fısıldadı Vanessa, heyecandan ağzı kurumuştı.

"Gel ve bunu göster bana."

Vanessa büyülenmiş bir şekilde ellerini Damien'in sert kaslı göğsüne koyarak yavaşça heykel gibi vücudunu keşfetmeye koyuldu. Aşağılara indikçe Damien'in nefes alıp vermesi hızlanıyordu.

"Bana dokunman beni ne hale getiriyor, gördün mü?"

Vanessa da aynı tutkuyu hissediyor, onu bacaklarının arasında hissetmek istiyordu.

"Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye fısıldadı Vanessa.

"O zaman bekleme."

Vanessa tamamıyla giyinik olmasına rağmen elbisesinin eteğini sıyrarak Damien'in üzerine oturdu ve genç adamın erkekliğinin verdiği zevkle hafifçe inledi. Damien onu kalçasından yavaşça kaldırıp, "Beni ne kadar derinde hissetmek istiyorsun?" diye sordu.

"Daha derinde... Lütfen..."

Kışkırtıcı bir haz tüm vücudunda yayılmaya başladı.

İnleyerek Damien'in üzerine eğildi ve çığlıklarını bastırmak için yüzünü adamın omzuna bastırdı. Damien, zevk aldığı her halinden belli sesiyle Vanessa'ya fısıldadı. "Şevkin gerçekten de göz doldurucu ama bir sonraki dersimiz de kendini nasıl kontrol edeceğin üzerine çalışmamız gerekecek."

Bu dersler Vanessa'yı nefes nefese bırakıyordu. Damien'in günahkâr cinsel büyüsünün etkisine girdiğini hissediyor, ona dokunmasına bağımlı hale geliyor ve yeni yeni uyanan arzularına umutsuzca karşı koymaya çalışıyordu. Daha da tehlikelisi, Damien'in içinde açığa çıkardığı duygulardı. Duygusalıktan ölümüne korkuyordu. Bazı zamanlar Damien ile seviştikten sonra aralarında öyle yakın Öyle sessiz dakikalar oluyordu ki, vanessa aralarındaki ilişkinin profesyonel olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu. Kalbini ona karşı duyabileceği tüm duygulardan arındırmak için çaresizce dua ediyordu.

Damien, Vanessa'ya sadece cinsel konularda değil, bundan sonraki hayatını çapkınların yatağında geçirecekse bu alanda kullanabileceği faydalı konularda da eğitim veriyordu. Yatak odası dışında, Londra'nın görkemli ve şık balo salonlarında onu neler beklediğini, kullanması gereken mücevher ve elbiseleri anlatıyor, erkeklerin yaptığı anlamsız sohbetlere ilgi gösterip gülümsemesi gerektiğinin önemini vurguluyordu. Ona doğuştan sahip olduğu yetenekleri nasıl paraya çevirebileceği konusunda yol gösteriyordu.

"Güzellik gibi bir servetin var ama bu bir kadını tutkulu yapmaya yetmez."

"Peki, ne gerekli?"

"İyi niteliklerini bir araya getirmelisin... Zariflik, sevimlilik, canlılık, şehvetlilik gibi. Tavırlar, bazen bedensel özelliklerden daha çekici olabilir. Hatta fiziksel açıdan hiçbir özelliği olmayan bir kadın bile, sahip olduğu erdemlerden ötürü karşı konulamaz bir kadına dönüşebilir.

Vanessa, Damien'a dikkatle baktı. "Hiç karşı konulamaz bir kadınla tanıştın mı?"

"Birkaç tane. Kısa bir süreliğine. Onlara karşı olan ilgimin uzun sürmesine izin vermedim."

Vanessa bunun üzerine sessiz kaldı ve Damien'in ondan neden uzaklaştığını hatırlamasını sağladı. İlişkimiz benim için çok ağır bir hal alıyordu...

İşte bu yüzden, aralarındaki samimiyet çok yoğun bir hal almaya başlayınca Damien kendisini ondan uzak tutmuş, duygularını bu işe karıştırmaktan kendisini alıkoymuştu.

Vanessa'nın kalbi onu kaybettiğini düşündüğü için pişmanlıkla sıkışıyordu ama bunun için üzülmeyecekti. Saf birini nasıl tuzağa düşüreceğini öğrendiği dersler sırasında bu planı gerçekleştirebileceği konusunda şüpheliydi. Vücudunu başka erkeklerle paylaşma fikrinden hoşlanmıyor, Damien'i vücudunu paylaşabileceği tek erkek olarak görüyordu:

Ama artık çapkın Damien'in metresi olarak bilindiğinden, her yerde mükemmel işler alabilir ve böylece kız kardeşlerinin yoksulluğa düşmesine engel olabilirdi. Aldığı karardan dolayı umutsuzluğa düştüğü dakikalar olsa da, bu hislerini içine atıyordu. Öğrenmeye çalıştığı şeye bir sürü farklı isim verilebilirdi ama ortada açık ve net bir gerçek vardı; Vanessa nasıl fahişe olunacağını öğreniyordu. Pahalı, sık bir fahişe ama gene de fahişe. Bir türlü işin içine hassasiyet ya da duygusallığı katmamayı başaramıyordu.

Geçimini çarşafar arasında kazanan ilk kadın olmayacaktı. Sadece zekâsı ve güzelliğiyle yaşamayı öğrenen bir sürü başarılı fahişe vardı. Ayrıca bir erkeğin eşi olmaktansa metresi olmak çok daha iyiydi. Bir erkeğin eşi olduğunda onun zorbalıklarından çok daha fazla zarar görebilir, çocuklarını, servetini hatta vücudunu kaybedebilirdi.

Birçok bakımdan bir fahişenin hayatı çok daha serbestti. Hem de artık daha fazla sosyetenin katı prensipleri ve ikiye bölünmüş yargıları arasında sıkışıp kalmayacaktı. Bu yüzden Damien'in ona ustalıkla öğrettiği dersleri elinden geldiğince iyi bir şekilde öğrenmeye çalışıyordu.

Damien'in ikinci hedefi, Vanessa'nın kendi vücudu ile barışıp olmasını sağlamaktı.

"Çok akıllısın tatlım ama hâlâ sevişmek ile ilgili öğreneceğin çok şey var. Daha yeni yeni tutkularının derinliklerini keşfetmeye başladık..."

Bu yüzden Damien, Vanessa'ya esanslı yağların ve vücut masajının inceliklerini göstermek için kanepeye bir çarşaf serdi ve Vanessa'nın çıplak olarak uzanmasını istedi. Vanessa, kendisi yerine onun çıplak uzanmasını önerdiğinde Damien başını iki yana salladı.

"Hayır, uzan ve dersinin keyfini çıkar. Elle yapılan uyarılmanın zevkini öğren ki, erkeğini en iyi nasıl tahrik edebileceğini öğren."

Damien, yağı Vanessa'nın tüm vücudunda yaydı. Ellerini sırtından başlayarak boynunda, belinde ve kalçalarında yavaşça dolaştırıyordu. Bu yavaş hareketler inanılması güç bir biçimde şehvetliydi. Daha sonra Vanessa sırtüstü yattı ve Damien göğüslerine oradan da yavaşça bacaklarına doğru kayarak masaja devam etti. En nihayetinde bacakları arasına gelince durdu.

"Eğer, talihsiz bir şekilde, seni tahrik edemeyen bir erkeğin olursa, bu yöntemi kullanabilirsin."

Vanessa, Damien'in yağlı ellerini içinde hissettiğinde gözlerini kapadı ve onun zevk içinde kaybolmasını sağlamasına izin verdi.

Damien'in tek kullandığı uyarıcı kokulu yağ değildi, Vanessa'ya güllerin sevişmede nasıl kullanıldığını da Öğretti.

Birkaç gün sonra, Damien Vanessa'yı soyup üzerinde sadece korsesi ve çorapları ile bıraktı. Vanessa aynada gördüğü erotik görüntüsü karşısında kızardı.

"Bana hatırlat da Londra'ya gittiğimizde sana yeni bir şeyler alalım. Bu korse senin mükemmel vücudunu göstermek için çok yetersiz kalıyor."

Bunun üzerine Vanessa şaşkın bir halde Damien'a döndü.

"Londra'ya mı gidiyoruz?"

"Londra, bir erkek bulmak için birebirdir. Ama kardeşimin refakatçisi olduğun sürece bunu gizlice yapmalıyız. Londra'da senin gibi kadınlarla görüşmek de eğitiminin önemli bir parçası. Ayrıca girmek istediğin dünyanın bazı tehlikeleri olduğunu da bilmen gerek."

"Lord Sinclair'den başka kim bana o dünyanın tehlikelerini öğretebilir ki?"

"Haklısın, gel buraya."

Damien'in bakışları Vanessa'nın çıplak göğüslerine, oradan da bacak arasına doğru kaydı. Bir gül alarak önce göğüs uçlarında daha sonra yavaşça bacakları arasında gezdirmeye başladığında Vanessa derin bir nefes aldı. Damien, gülün taç yapraklarından birini kopararak Vanessa'ya verdi.

"Şimdi, senin sıran."

"Sıram?"

"Kendine dokunmak için."

Vanessa'nın yanaklarındaki kırmızılık daha da artmıştı ama Damien bunu görmezden geldi.

"Erkeğin senin ihtiyaçlarını fark edecek kadar düşünceli olmayabilir. Seni tatmin edemeyen bir erkekle beraber olduğunda kendini tatmin etmenin yollarını bilmelisin."

Vanessa isteksiz bir şekilde, gülün taç yapraklarından birini kopardı ve bacaklarının arasında gezdirmeye başladı. Bunun üzerine birdenbire içini bir heyecan dalgası kapladı.

"Bu...çok ahlaksızca.."

"Daha değil ama söz veriyorum öyle olacak. Şimdi gül yapraklarını, benim seni tahrik etmek isteyen parmaklarımmış gibi düşün."

Vanessa Damien'in dediğine uydu ve yasaklanmış gizem dünyasını keşfetmeye başladı.

"Göğüs uçların sertleşti, bu senin tahrik olduğun anlamına gelmiyor mu?"

"Evet., ama bu senin yaptığın ile aynı değil."

"Beni şımartıyorsun. Sanırım bir sonraki ders için hazırsın."

Damien Vanessa'nın elini çekerek eğildi ve ıslak bacak arasına bir öpücük kondurdu.

"Sana hiç gül kokusunu ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

Damien Vanessa'yı tamamıyla soydu, onu yatağa yatırdı ve kalçasının altına bir yastık koydu.

"Şimdi ahlaksızlığın ne kadar zevkli olabileceğini görmenin zamanı geldi."

Damien da soyundu ve tahrik olmuş bir biçimde dudaklarını, Vanessa'nın onun dokunuşu için yalvaran göğüslerinde gezdirmeye başladı.

"Sana bir erkeği dudaklarını kullanarak nasıl çıldırtabileceğini göstereceğim."

Damien, önce göğüslerinde başladığı okşamasını yavaşça daha aşağıya doğru inerek devam ettiriyor, bir yandan da Vanessa'yı baştan çıkaracak sözler söylüyordu.

"Seni öpmek, güzel vücudunun her yerini öpmek istiyorum. Vücudunun her santimetresini keşfetmek ve benim olmasını sağlamak istiyorum. Beni çıldırtan inlemelerini duymak istiyorum... Dudaklarının adımı sayıklamasını istiyorum..."

Damien sanki Vanessa'nın içinden geçenleri anlamışçasına, bacaklarının arasına indi ve bu seferde dudaklarını burada gezindirmeye başladı.

"Seni dudaklarımla sevmek istiyorum."

Vanessa, Damien'in kendisini kokladığını gördü ve sonra genç adam onu öpmeye başlayınca karşı koymaya çalıştı ama Damien ellerini yakaladı.

Damien öpücükleriyle Vanessa'yı adeta bir zevk denizinin içine batırıyordu. Bu, Vanessa'nın daha önce hiç tatmadığı büyüleyicilikte bir zevkti. Damien, genç kadının en derinlerde kalmış, en gizli coşkularını bulmaya kararlı bir biçimde dudaklarıyla onu kendinden geçiriyordu. Daha fazla kendine karşı koyamayan Vanessa ıslandı fakat Damien ara vermeden yukarı doğru kaydı ve sıcak göğsü ile Vanessa'yı sardı. Vanessa'nın hâlâ istekli olduğunu gören Damien onunla tutku ve heyecanla sevişmeye başladı. Vanessa onun kollarında adeta rüyalara dalmış, uyuyor gibi görünüyordu. Damien içini kaplayan memnuniyet duygusuyla parmaklarını hafifçe, Vanessa'nın hızlıca soğuyan ateşli cildinde gezdiriyor, cildinin bu denli kusursuz olmasına hayret ediyordu.

Fakat bu memnuniyeti kısa sürdü. Kimildadığında Vanessa'nın sırtında bıraktığı tırnak izlerinin acısını hissetti. Vanessa'ya yaşattığı zevkin doruklarında kendisini kaybetmiş olmalıydı. Ona defalarca sahip olmanın, ona karşı duyduğu şiddetli arzuyu hafifleteceğini düşünmesi ne kadar da yanıltıcı. Arzularını olurlarına bırakmıştı ama bu tamamıyla bir hataydı; Ona sahip olmak, ona duyduğu saplantıyı Vanessa'nın da ona karşı duymasını sağlamak için kontrol edilemez bir ihtiyaç duyuyordu.

Geç olmadan Vanessa'yı Londra'ya götürmeliydi. Vanessa ne kadar erken başka bir erkek bulursa, Damien da onu o kadar erken aklından silebilirdi.

Vanessa'dan önce onlarca metresi, onlarca biten ilişkisi olmuştu. Bu sefer de diğerlerinden farklı olmayacaktı. Damien. Vanessa'nın kendisinden sonra başka bir erkekle beraber olduğunda nasıl hissedeceğini düşünmemeye çalıştı.

Vanessa,onun yardımları ile genç kadının zekasını ve farklı karakterini takdir edecek başka bir erkeğe gidecekti.Bu da Damien'in eski haline dönmesini sağlayacaktı.

Öndördüncü Bölüm

Damien şehirde bir iş olduğundan Londra'ya gideceğini söylediğinde, Vanessa gardırobunu yenilemek zorunda olduğunu belirterek ona eşlik edeceğini söyledi ve pazartesi günü yola çıkmaya karar verdiler.

Vanessa, Olivia'yı Rosewood'da bir başına bırakmak istemiyordu ama Olivia ne o yorucu yolculuğu yapabilmeye ne de evin koruyucu kozasından çıkmaya hazır olmadığını belirtmiş ve zaten yalnız kalmaktan da zevk aldığını söylemişti.

Vanessa isteksizce bavullarını topluyor, yaz sonunda her halükarda refakatçilik görevinin biteceğini düşünerek kendisini kandırmaya çalışıyordu. Hem zaten Londra çok da uzak değildi ve sadece birkaç günlüğüne gidiyorlardı. Bu yolculuk, Olivia'nın kendisini tek başına nasıl idare ettiğini görmek açısından da iyi olacaktı. Vanessa ağabeyini, Rosewood'a yaptığı gizli ziyaretlere onlar yokken ara vermesi konusunda uyarmak istemişti ama neredeyse bir haftadan fazladır Aubrey'yi görmüyordu. Lord Sin evde olduğu için uzak duruyor ya da vicdan azabı duymaktan yoruldu, diye düşündü Vanessa.

Londra'ya doğru yola çıkmadan evvel, Vanessa tek başına bahçede bir ağacın gölgesinin altında kitap okurken Aubrey'nin karşıdan ona doğru geldiğini gördü.

"Geçen haftadan beri nerelerdesin? Pes ettiğini ve eve döndüğünü düşünmeye başlamıştım."

"Kesinlikle hayır. O kadar meşguldüm ki, tek bir boş anım bile olmadı. Çalışabileceğim bir iş buldum."

Vanessa şaşırmıştı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Kendi kız kardeşimin bana inanmaması ne kadar üzücü. Ama doğruyu söylüyorum, gerçekten de bir işim var. Brantly Binası'nı satın alan Bay Jonah Goodwine'in yanında işe girdim. Yakın bir zaman sonra kendisine baronet payesi verilecek ve sosyeteye girecek. Ben de ona beyefendi olmanın inceliklerini öğreteceğim."

Vanessa başını salladı. Eğer Aubrey aya gidip geldiğini kanıtlayabileceğini söylese ancak bu kadar şaşırdı.

"Onun özel sekreteri gibi olacağım, daha çok sosyal tavsiyeler veren biri gibi. Goodwine bir vikont ile çalışmanın harika olduğunu düşünüyor. Seni şaşırttım galiba."

"Gerçekten de şaşırttın. Seni böyle bir adım atmaya iten nedir?"

Aubrey'nin gülen gözleri bir anda ciddileşti. "Çalışmak kendimi kanıtlamak adına bir umudum olmasını sağladı. Her zaman beni meşgul edecek bir şeyler bulmamı ve başımı beladan uzak tutmamı söyledin. Belki de yapmam gereken budur. Beni içinde bulunduğum zor durumdan kurtarmanı beklemek yerine artık sorumluluklarımı yerine getirmeye karar verdim. Hem bu iş maddi açıdan da tatmin edici. Yüksek maaşımı aldıkça, borçlarımı ödeyeceğim."

Aubrey başını eğerek kısık bir sesle devam etti. "Seni böyle bir durumda bırakmam, bizi kurtarmak için Sinclair'in yatağını paylaşmana sebep olmam affedilir gibi değil. Bana

yaptıklarını sana hiçbir zaman geri ödeyemeyeceğimi biliyorum. Ama elimden gelen en iyi şekilde, fedakârlığının karşılığını vereceğim."

Vanessa boğazının düğümlendiğini hissetti. Yüz karası ağabeyi hayatına çeki düzen vermek konusunda ciddi gözüküyordu. Bunun için gösterdiği çabalar takdire değerdi. Tabii, bu gidişatı sürdürebilirse.

"Senin için umut olabileceğine inanıyorum."

"Olivia'nın benim hakkımda tekrar iyi düşünmesini sağlamayı deneyeceğim. Onun saygısını kazanacak tüm fırsatları mahvetmiş olabilirim ama yine de ona yakın olmak istiyorum. Brantly Binası buradan sadece on beş kilometre uzakta. Böylece Sinclair öğrenmediği ve Olivia beni görmeye razı olduğu sürece onu gizlice ziyaret edebilirim."

"Aubrey, ben yarın Sinclair ile Londra'ya gidiyorum."

"Aubrey kaşlarını çatı. "Burada onun evinde kız kardeşine refakat etmek için kalman tamam ama onunla şehirde beraber kalmak?"

"Onunla kalmayı düşünmüyorum, kendi evimizde kalacağım. Fakat birkaç günlüğüne Rosewood'dan uzakta olacağız. Bence bu zaman içinde Olivia'dan uzak dursan iyi olur."

"Neden?"

"Senin ziyaretlerine engel olmadım, çünkü Olivia üzerinde olumlu etkisi oluyormuş gibi görünüyordu. Beraber geçirdiğiniz tüm zaman boyunca ben de sizinleydım. Onunla tek başına olman akıllıca olmaz. Ona yaşattığından daha fazla acı vermeni istemiyorum"

"Hâlâ bana güvenmiyorsun, değil mi? Onu seviyorum, Vanessa. Ona bir daha zarar vereceğime kalbimi yerinden çıkartırım."

Vanessa yine de tereddüt ediyordu. Şimdiye kadar ağabeyinin aşk üzerine yaptığı itiraflara hep şüpheyle yaklaşmıştı. ama belki de söyledikleri doğrudu. Eğer gerçekten doğruysa, Olivia'yı mutlu edecek bu ziyaretleri engellemeye hakkı var mıydı? Belki de Aubrey, Vanessa yanlarında olmadan Olivia üzerinde daha etkili olurdu.

"Olivia ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda senin hakkında konuşmadık."

"O zaman ona sor. Eğer ondan uzak durmamı istiyorsa, dururum. Biliyorum sana yaşattığım onca şeyden sonra bana inanman zor ama gerçekten değiştim."

Vanessa, Aubrey gittikten sonra uzun bir süre ağabeyinin söylediklerini düşündü. Gerçek aşkın insanı değiştirebileceği doğrudu ve görünen o ki bu ağabeyinin üzerinde de işe yaramıştı. Olivia'nın aşkı sayesinde isteyerek değişmeye yemin etmişti. Eğer serseri ağabeyi böyle güçlü bir değişim yaşamışsa, aynısı Damien Sinclair'e de olabilir miydi?

Damien azılı bir çapkındı ama belki de Vanessa'nın düşündüğü kadar değildi. Tamamıyla kötü biri değildi, Olivia'ya karşı ilgisini gören kimse onun böyle biri olduğuna inanamazdı. Hâlâ yapması gereken çok şey vardı. Serveti ve statüsü ile birçok iyi şey yapabilirdi. Ama değişmesi için sebebe ihtiyacı vardı. Vanessa'nın içinde, ulaşılmaz Lord Sinclair'in de bir gün ona ya da başka bir kadına kalbini kaptıracağına dair küçük bir umut vardı. Gerçi Damien'ın buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Damien'in âşık olması düşüncesi Vanessa'nın içini aniden öyle bir özlemle doldurdu ki, korktu. Bu tehlikeli düşüncelerini içine gömdü, böyle saçma sapan romantik rüyalarda

kaybolmanın anlamı yoktu. En iyisi ilişkilerinin sonuna çabuk varmayı ummalı ve Londra'ya gittiklerinde kendisine zengin bir erkek bulabilmek için girişimlerde bulunmalıydı. Ancak böyle kendi hayatına devam edebilir, Lord Sin'in büyüleyici cazibesini unutabilirdi.

Londra'ya yaptıkları yolculuk keyifli sayılırdı, Rutherford malikânesine vardıklarında Vanessa banyoyu hazırlattı ve kıyafetlerini değiştirdi.

Daha sonra Damien, Vanessa'ya Drury Lano Tiyatrosu'ndaki bir oyunda eşlik etti.

Ertesi gece yüksek bahisli oyunların oynandığı bir kumar salonuna gittiler.

"Birçok şans oyununun kurallarını öğrenmek senin için yararlı olacak. Eğer erkeğin iskambil kartlarına düşkün olursa, gecelerinin çoğunu bu gibi yerlerde geçireceksin." Damien'in onun için tasarladığı gelecekte dolay değil, ama tavırlarındaki farklılıktan dolayı Vanessa kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Genç adamın bakışları soğuktu ve gözlerinde şefkatten eser yoktu. Vanessa üzüntüsünü saklamakta zorlanıyor ama yine de yaptıkları bu geziden memnunmuş gibi durmaya çalışıyordu.

Bir sonraki gece, çok da saygıdeğer olmayan bayanlar ile onların kurbanlarının flörtlerini izleme imkânı buldukları bir maskeli baloya katıldılar. Damien, Vanessa'ya onun bir süre sonra üyesi olacağı hayatı görmesi için böyle yerlere götürdüğünü söylüyordu. Bu zevk ve tutkunun karanlık dünyasında Damien oldukça rahat görünüyordu. Maskeli baloda gördükleri yüksek sosyetenin aynadaki yansıması gibiydi; erkekler metreslerine sadık kalırken, eşlerine oldukça az değer veriyorlardı.

Damien, yeni mesleğinde onu bekleyen asıl tehlikeleri öğrenmesi için Vanessa'yı Covent Garden'a, kadınların vücutlarını düşük fiyatlara pazarladıkları yere de götürdü. Vanessa, lüks ve özgürlük içinde bulunduğu ve Damien'in öğrencisi olduğu için kendisini şanslı saydı.

Eğer Damien, Vanessa'nın aldığı bu kararı onaylamamış olsaydı bile bunu asla ona göstermezdi. Bazen gözlerinde bir tutam umutsuzluk ya da öfke görür gibi olsa da, Vanessa bunun sadece bir hayal olduğunu düşünüyordu.

Vanessa'nın gündüzleri de, geceleri gibi doluydu. Bir gün Damien onu metreslerin müşterileri olduğu terziye, giydiklerinden daha müstehcen kıyafetler diktirmesi için götürdü ve ona altın renkli gül işlemelerle süslü bir jartiyer sipariş etti. Vanessa, Damien'in onun için yaptığı pahalı harcamalara karşı çıktığı zaman, Damien omuz silkerek nazikçe, "Bunları kız kardeşime harika bakmanın karşılığı olan bir ödül olarak düşün," dedi. Ona daha da borçlu hale gelmekten hoşlanmayan Vanessa, bir gün ona geri ödemeyi umarak kendisine aldığı hediyeleri hesapladı. Fakat Damien'in ona hediye ettiği mücevherler Vanessa'nın ödeyebileceğinden çok daha fazlaydı.

Bir akşam, Vauxhall Bahçeleri'nde yaptıkları gezide, Vanessa ne kadar karşı çıksa da, Damien ona yeni aldığı kıyafetlere uyacak nefis zümrüt bir kolye ile bileklik hediye etti. Damien, kolyesini takmak için soğuk elleriyle Vanessa'nın boynuna dokununca genç kadın ürperdi. Bu Londra'ya geldiklerinden beri yaşadıkları en samimi andı. Buraya geldiklerinden

beri her gece Vanessa'yı kapısında bırakıyor, ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Vanessa kendisini aralarına mesafe koymanın daha iyi olduğu konusunda telkin etse de, onun teninin sıcaklığını, cazibesini ve şefkatini özlüyordu.

"Bu kadar pahalı hediyeler almamalısınız."

"Herhangi bir metrese yapılması gerekenden daha fazlasını yapmıyorum."

Vanessa ürkerek yüzünü Damien'a çevirdi; nefes kesici derecede yakışıklıydı, mavi ceket ve krem rengi yeleğiyle çok şık görünüyordu. Fakat bir yandan da heykel kadar soğuktu.

Vanessa, onun için çok şey ifade etmediğini, sadece hayatındaki kadınlardan biri olduğunu hatırlayınca üzüldü. Mücevher hediyelerini istemiyordu, onun arkadaşlığını, yakınlığını, onun...sevgisini istiyordu.

Damien, Vanessa'nın koluna girerek ona arabaya kadar eşlik etti, genç kadın arabada, umutsuz düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde, sessizliğini korudu. Korkunç gerçeği anlamıştı. Mantığının söylediklerine rağmen kendisini koruması gerektiğine dair tüm içgüdülerini bir kenara koyarak Damien'a âşık olmuştu.

Bütün bu haftalar boyunca sadece kendini kandırmıştı. Damien'ın kendisini ne kadar etkilediğini, büyülediğini,

tuzığa düşürdüğünü inkâr etmişti. Güçlü zekâsı, esir eden büyüleyiciliği, Olivia'ya olan yaklaşımı, Vanessa'nın korkularına karşı olan anlayışı... Onu sevmek için birçok nedeni vardı. Vanessa, tutkularının farkına varmasını sağlayıp onu korkularından uzaklaştıran bu şefkatli sevgiliye kalbini kaptırmıştı. Korku dolu bir biçimde arabanın camından dışarıya bakan Vanessa'nın bu hali Damien'ın gözünden kaçmamıştı.

"Bu gece sessizsin, kendini iyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim, sadece biraz başım ağrıyor."

Damien'ın, kalbini paramparça ettiğini bilmesine izin veremezdi. Onun acımasını, daha da kötüsü küçümsemesini istemiyordu. Ayrılacakları zaman diğer metreslerinden farkı olmayacaktı, hoşçakal dedikleri anda her şey bitecekti.

Vanessa, eski kocası vefat etmeden önce Vauxhall Bahçeleri'ne gelirdi. Yazın bu büyük bahçelerde eğlenceler düzenlenirdi, bu gece de havai fişekler ve şelale arasına yerleştirilmiş iki vokalli bir orkestranın konseri vardı. Vanessa hissettiği duygular içinde bu kadar kıvranıyor olmasa, müzik dinlemek hoşuna giderdi ama şimdi en azından Damien ile yürürken sohbet etmek istemediğinden en ufak gürültüye bile razıydı. Akşam yemeği için Francis Hayman'ın tabloları ile süslenmiş bir locada, ince jambon dilimleri, piliç parçaları, çilek ve vişne yediler. Vanessa umutsuzluğunu gizlemek için her zamankinden daha fazla alkol aldı, öyle ki, localarının önünden leydi olmadıkları kıyafetlerinden belli olan iki kadınla beraber bir grup erkek geçtiğinde kendisini iyice sersemlemiş hissediyordu. Gruptaki erkekler hallerinden çok memnun, eğleniyor gibi görünüyorlardı. İçlerinden biri Damien'a, "Gel, bize katıl! Lordla beraber eğlenmek isteriz," diye seslendi.

Yemek yedikleri restoran, romantik ve gizli locaları ile sevgililer için tasarlanmış gibiydi ama genellikle kötü emeller için kullanılıyordu. Daha hiç evlenmemiş bir sürü kızın adı burada lekelenmişti.

"Kadınını da getir," dedi gruptan başka bir ses gülerек.

Gruptaki erkekler Vanessa'nın yanlarındaki kadınlar gibi olduğunu düşünmüşlerdi, zaten Damien gibi bir çapkın ona eşlik ettiği sürece aksini düşünmeleri de beklenemezdi. Onların bakışlarından rahatsız olan Vanessa, Damien'a kendisini onlara tanıtmadığı için minnettardı. Onun yerine tekliflerini reddederek kibarca başından savdı.

Ama localarına gelip de tedirginlik veren tek misafirleri onlar değildi. Birkaç dakika sonra Vanessa, eski kocasının arkadaşlarından olan Lord Houghton'ı, göğüslerinin ön planda olduğu beyaz saten kıyafeti içinde büyüleyici güzellikteki sarışın bir kadın ile yürürken gördü. Lord Houghton, Vanessa ve Damien'a hızlı bir selam verip geçecekti ama yanındaki kadın melodik sesiyle, "Charles, duralım ve beni arkadaşlarınızla tanıştır," dedi.

Charles kızarak tekrar selam verdi. "Leydi Wyndham; Lord Sinclair size Bayan Swann'ı tanıştırmama izin verin. Kendisi çok yetenekli bir aktristir."

Vanessa duyduğu isimden dolayı bembeyaz olmuştu. Söylenenleri zar zor duyuyordu.

"Lord Sin ile tanışıyoruz. Şu sıralar Haymarket'te sahneye çıkıyorum ve sizde izleyiciler arasında görmekten çok memnun olurdum lordum."

Damien onaylar gibi başını eğdi ve kibarlıkla cevap verdi. "Eğer zamanım olursa sizi izlemek isterim ama Londra'ya sadece birkaç günlüğüne geldim."

Bayan Swann, Vanessa'ya dönerek, "Kocanızı çok iyi tanıyordum," dedi.

"Eminim öyledir," diye cevap veren Vanessa'nın nefesi tıkanı. Roger, bu güzel aktris için yaptığı düello sebebiyle yüz kızartıcı sonunu hazırlamıştı. Bayan Swann kötü şöhretinden dolayı ufacık bir utanma belirtisi bile göstermiyordu. Elini Vanessa'nın boynundaki benzer zümrüt mücevherlerine götürerek, "Sin, mücevher konusunda çok zevkli, değil mi?" dedi kırmızı dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle.

Vanessa, Swann'ın cümlesindeki imayı anladığında sersemliğini üzerinden attı: Swann'ın boynundaki zümrütler Damien'ın hediyesiydi.

"Evet, gerçekten zevkli," dedi Vanessa, öfkeli ve aynı anda acı dolu bir ses tonuyla.

Lord Houghton yanındaki kadının mücevherleri konusunda bu kadar görgüsüz davranmasından dolayı utanmıştı ve onu aceleyle sürükleyerek oradan ayrıldı.

Yalnız kaldıklarında Vanessa içkisinden büyük bir yudum aldı. Damien'ın bakışlarını üzerinde hissedince başını kaldırıp ona soğuk ve hırçın bir bakış fırlattı.

"Eski metreslerinden biriydi, değil mi?"

"Kısa bir süreliğine evet. Geçmişte ilişkilerim olduğunu hiç saklamaya çalışmadım."

Ya da gelecekte, diye düşündü Vanessa üzülerek". Damien ona ilişkileri hakkında asla yalan söylememişti ama bu dürüstlüğü, Vanessa'nın eski kocasının ölümüne neden olan aktrisle ilişkisini kabul etmesini kolaylaştırmıyordu. İçinde yükselen kıskançlık duygusuna son veremiyor ya da Damien'ı başka bir kadınla düşündüğünde duyduğu üzüntü ve özlemi bastırıyordu. Damien'ın değişeceğini umması ne kadar da aptalcaydı. Mutsuzluktan çılgına dönmüş bir halde içkisinden bir yudum daha aldı.

Müzik dinletisinin ikinci yarısı da bittiğinde, Vanessa üzüntüsünü hafifletmek için sert içkiden yeterince içmiş olduğunun farkına vardı. Kafası sersem gibi olmasına ve kendisini çok umutsuz hissetmesine rağmen muhteşem havai fişekleri izlemek için nehir kıyısında yürümeyi kabul etmişti ama Damien'in koluna girmemek için direniyordu.

Kalabalık, localarına dönmek için dağıldığında, daha önce gördükleri bir grup erkeğe, bu sefer yanlarındaki kadınlar olmadan rastladılar. İçlerinden biri, "Bizimle gel, Sin" diye seslendi. "Tavistock'tan başlayarak Londra'nın bütün lüks yerlerini gezeceğiz."

"Korkarım ki bu teklifinizi reddedeceğim," diye cevap verdi Damien öfkeyle. "Yanımda bir leydi olduğunu fark etmiş olmalısınız."

"Onu da getir! Ne kadar çok kişi olursak, o kadar eğlenceli olur," dedi adamlardan biri ve kadehini kaldırırken gözlerini Vanessa'nın göğüslerine dikti.

Vanessa ağırbaşlılığını korumaya çalışsa da, bir yandan sinirle dişlerini sıkıyordu. Bunun üzerine Damien onu arkadaşlarının yanından uzaklaştırdı. Daha sonra Vanessa, umursamaz bir tavır ve yalandan bir gülümsemeyle Damien'a, "Aslında genelevi görmeliyim. Benim içim çok eğitici olabilir," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum," diye cevap verdi Damien, sert bir ses tonuyla

"Neden? Bana bu kötü dünyanın tehlikelerini göstereceğini söylemiştin. Genelevden daha kötü ne olabilir ki?"

"Aslında orası genellikle alt sınıf hayat kadınları içindir. Zevkli hayat kadınları o tarz yerlerde bulunmazlar."

Vanessa, Damien'ı durdurdu. "Fakat ben leydilerin kimliklerini gizleyerek bu tür yerlere gittiklerini duydum. Kimliklerini gizlemek için yarım maskeler takıyorlarmış."

"Seni temin ederim ki, oradaki eğlence türü seni ilgilendirmiyor."

"Buna kendim karar verebilirim diye düşünüyorum. Ayrıca benim duygularıma neden önem veriyorsun ki?"

Vanessa, Damien'ın gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Damien tereddütlü bir şekilde dururken, Vanessa soğukkanlı bir gülümsemeyle ekledi, "Eğer sen gelemesen, eminim arkadaşlarını bana eşlik etmeleri için kandırabilirim."

On Beşinci Bölüm

Damien, Londra'nın en şık randevu evlerinden birinin merdivenlerinde Vanessa'ya eşlik ederken, öfkeden köpürüyordu. Onu buraya isteyerek getirmemişti ve kendisinin çok iyi bildiği bu rezilliğe maruz kalmasını istemiyordu. Damien gecenin ilerleyen saatlerinde kendisini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Vanessa'nın arkadaşları tarafından süzülmesi ve küçük görülmesi, eski metresi tarafından mücevherleri hakkında alaya alınmasından daha kötüydü.

Oysaki zümrütleri, Vanessa'nın koyu renk güzelliğine, parlak saçlarına uysun diye özellikle seçmişti. Elise Swann'a aylar önce verdiği takıyı hatırlamıyordu bile, gerçekten de Swann'a verilecek hediyeleri sekreteri seçiyordu ve bu tamamıyla bir tesadüftü. Belki de ne kadar görgüsüzce bir açıklama olursa olsun Vanessa'ya bunu söylemeli, en azından bir özür dilemeliydi.

Bütün bu olaylar Damien'in ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

Bu geceye kadar, Londra'ya yaptıkları ziyareti az başarılı diye nitelendirebilirdi. Son birkaç gündür ilişkilerinden, en azından fiziksel olarak, geri çekilmeye çalışıyordu. Yaklaşmak için olan tüm fırsatları en aza indiriyor, ona soğuk davranıyor ve kendisini yalanlıyordu ama Vanessa'dan kaçamıyordu. Ona karşı duyduğu sıcaklığı azaltmak, bastırılmaz tutkusu üzerinde kontrol sağlamak gitgide zorlanıyordu. Aralarına hiçbir hassas duygunun girmesine izin vermiyordu; gece yarısı buluşmaları ve sessiz sohbetlerinin şu andaki ilişkilerinde yeri yoktu. Bunu kaybettiği için pişmanlık duyduğu zaman, ya da daha önce paylaştıkları arkadaşlığı özlediği zaman, bunu bu saplantıdan kurtulabilmek için ödediği bir bedel olarak görüyordu.

Vanessa'ya verdiği eğitim hızla ilerliyordu ve yakında vicdan azabı duymadan ondan kurtulabilecekti. En azından böyle olmasını umuyordu...

"Sarhoş arkadaşlarını burada bulabilir miyiz?" dedi Vanessa soğuk bir biçimde, Damien'in karanlık düşüncelerini keserek.

"Sanmıyorum. İlk gittikleri yer olan Tavistock, kırbaçlarıyla ünlüdür. Cinsel isteğinin artması için böyle şeyler isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Haklısın."

"Madam Fouchet'in yeri, sapıklıktan çok, özel olarak tasarlanmış eğlenceleri ile bilinir."

"Farkı ne?" diye sordu Vanessa çekinerek.

Damien, Vanessa'nın inatçılığına lanet ederek kapıyı sert bir biçimde tıklattı. Vanessa, buraya gelmeyi kendisi istemiş, hatta onu, eğer gelmezse kendisine eşlik edecek başka birini bulacağına dair tehdit etmişti. Ama Damien ona kendisi ile paylaştığı gizli cinsel oyunlar ile Fouchert'de alenen yapılan pis zamparalık arasındaki büyük farkı göstermek istiyordu. Onu gelecekte böyle kötü yerlerden uzak tutacak kadar şaşırtacaktı. Belki de Damien'in ciddi korkularına rağmen onu buraya getirmesi iyi olmuştu.

Lord Sin'in işletmesine gelmesinden dolayı bir hayli memnun olacak olan Madam Fouchet tarafından karşılanmak üzere kâhya tarafından küçük bir odaya alındılar.

"Bu gece size nasıl bir eğlence sunabilirim, lordum?"

"Yanımdaki leydi daha önce sizinki gibi bir evde hiç bulunmamış, madam. Eğer imkânımız varsa, bir süre bakmak istiyoruz."

"Tabii ki," diye cevap verdi madam, Damien'in isteği çok normalmişçesine. "Özel bir oda ister misiniz ya da size eşlik edecek birileri? Size genç bir erkek ya da sizi oldukça eğlendirecek iki bayan önermek isterim."

"Sanırım bunu daha sonra düşüneceğiz. Bu arada tedbiri de elden bırakmak istemiyoruz. Hanımefendi için maskeniz var mıydı?"

Tabii ki."

Madam, Vanessa için yarım maske çıkarırken, kimlik gizlemenin genellikle istendiğini belirtti ve Damien'a binayı gezerken ona rehberlik yapmasını isteyip istemediğini sordu. Damien yalnız gezmek istediklerini belirterek bu teklifi geri çevirdi.

"Nasıl isterseniz, lordum. Eğer herhangi bir isteğiniz olursa, sadece bana söylemeniz yeterli."

Damien, hiçbir şey söylemeden Vanessa'yı bulundukları odadan çıkardı ve karşıdaki perdeli alana götürdü. Perdeleri çektiğinde, Vanessa camın arkasında, yaldızlı mobilyalarla döşenmiş büyük bir salon içinde, şeffaf kıyafetleriyle kendilerini sunan yarım düzine güzel ve genç kadın gördü.

"Burası müşterilerin gece için beraber olacakları kadın ve eğlence türünü seçtikleri yer. Saat geç olduğundan burada sadece şimdiye kadar seçilmemiş kadınlar var."

"Tüm giydikleri bu mu?" diye sordu Vanessa kısıp bir sesle.

"Hayır. Genellikle eğlence türüne uygun kıyafetler giyerler. Madam Fouchet fantezileri gerçekleştirmede çok iyidir ve kostümler de fantezilerin bir parçasıdır. Bakire kızlarla beraber olmak isteyen erkekler için talebe veya sütçü kız kostümlü bakire kızlar vardır ve o gece bekâretlerini kaybederler. Ayrıca rahibe veya öğretmen kılığında olanlar, asalet isteyenler içinse düşes hatta kraliçe kostümlü kızlar var. Daha erotik bir şeyler isteyenler içinse köle kızlar ya da pahalı olmasına rağmen harem seçenekleri bulunuyor."

Damien, Vanessa'nın duyduklarına verdiği tepkiyi ölçmek istercesine duraksadı. "Bu gece içeride çok iyi bir harem olabilir. Ne kadar zevkli eğlencelerin bizi beklediğini görmek ister misin, tatlım?"

Vanessa tereddüt edercesine başını salladı. Onu buraya getiren cüretkârlık hâlâ kanında dolanıyordu. Açıkçası ayık olmamasından dolayı memnundu.

Damien, uzun bir koridora açılan kapıyı açarken açıklamalarına devam etti. "Bu kattaki odalar çoklu ilişkiler için, daha özel durumlar için yukarıda özel odalar da var."

Damien bir süre sonra, biraz önce gördükleri camdan daha küçük bir camın önünde durdu. Vanessa'ya camın gerisindekini göstermeden önce bir süre tereddüt etti. Vanessa cama yaklaştığında tütsü kokusunu alabiliyordu.

Doğunun saraylarına benzeyen egzotik bir dekor içinde, birkaç çıplak erkek, üzerlerinde sarıktan başka bir şey olmadan ipek yastıklara paşalar gibi yaslanmış halde oturuyorlardı.

Aralarından biri, yağdan vücudu parlayan ve ayağında halhaliyla dans eden çıplak kızı seyrediyordu. Diğerleri ise tatlılar ve üzümleri yiyor, bir yandan da masaj yaptırıyorlardı.

Vanessa'nın yüzü, gördükleri karşısındaki şaşkınlığından ve utancından dolayı alev alev yanıyordu. Nasıl böyle bir şey yapabileceğini düşünmüştü? Ama Damien'ı buraya getirmek için zorladıktan sonra şimdi pes edemezdi.

Bir sonraki cama geldiklerinde, Damien açıklamaya devam etti.

"Gemi enkazı burada en tercih edilen eğlencedir. Müşteriler korsan kıyafeti giyerler ve kadın esirlerle dolu bir geminin korsanı olurlar."

Birkaç çıplak kadının gemi direğine bağlandığını, hatta içlerinden birinin bir erkeğin arzularını giderdiğini görebiliyordu.

"Tecavüz buradaki en sevilen fantezidir. Bir erkek, burada sonuçlarına bakmadan kendi ahlaksız tarafını ortaya çıkarabilir ve maceracı kadınlar da onun esiri olmaktan alacağı zevk için para verebilirler."

Vanessa gözlerini yumdu, tiksinti ve tahrik duygusunu aynı anda hissediyordu.

"Kölelik tekniklerini öğrenmelisin, erkeğin bu tarz eğlencelerden hoşlanıyor olabilir."

Vanessa, kendisi için hazırlanan geleceği düşününce ürperdi. Son cama geldiklerinde, kendisini göreceklere hazırlamıştı.

"Bu sadece balo salonu dekoru fakat maskeli balo olarak başlayan bu eğlencede, balonun konukları sadece yemek yemek ve dans etmekten memnun olmuyorlar."

Bu oda, bir sürü şamdan ve duvarlarda bulunan aynalarla bir önceki odalardan daha parlaktı. Kostümler ve maskeler dağınık bir biçimde yerlere saçılmış halde dururken, normalde orkestranın çalması gereken yerde çıplak vücutlar görölüyordu. Katılımcılar sık sık ve ayırt etmeden eşlerini değiştiriyorlardı. Vanessa camdan hızla uzaklaştı.

Damien, Vanessa'nın gördükleri karşısında verdiği tepkiden dolayı çok rahatlamıştı. En azından Vanessa'yı, bir seks partisini soğukkanlılıkla izleyebilecek kadar yoldan çıkarmamıştı. Maskesinin altından bile ne kadar şaşırdığı görülebiliniyordu.

"Yeteri kadar gördün mü?" diye sordu Damien meydan okurcasına.

Vanessa kafasını salladı ve sertçe, küçümseyen bir ses tonuyla cevap verdi. "Ahlaksızlığın bu kadar çeşidi olabileceğini düşünmemiştim."

"Tatlım, sen daha ahlaksızlığı görmeye bile başlamadın. Londra'da bunun gibi bir sürü yer var. Sadece sokakta bile çeşit çeşit cinsel sapıklıklar görebilirsin."

"Ve siz de ahlaksızlığın prensisiniz."

"Aslında benim zevkimin sınırları çok basit. Beni yeterli derecede tahrik edebilecek kadar istekli bir kadından başka bir şeye ihtiyacım yok...senin de bildiğin gibi. Şimdi, eğer buradaki işimiz bittiyse, seni eve bırakmama izin ver," dedi Damien Vanessa'nın elini tutarak.

"Daha fazlası var ama değil mi?" dedi Vanessa küstahça, elini adamdan kurtararak. "Yukarıda özel odalar olduğunu söylememiş miydiniz? Bu öğretici fırsatı harcamamalıyım, değil mi? Yoksa bir anda korktun mu?"

Damien'in gülüşü bu sefer buz gibiydi. "Tamam, meleşim. Eğer ısrar ediyorsan... Burada bekle, ben Madam Fouchet ile konuşayım."

Her ne kadar Vanessa bu ziyaretin sonlanmasını daha çok tercih etse de, Damien'in ona ne yapması gerektiğini söylemesini daha fazla kabul edemezdi. Ne olursa olsun, yukarıdaki ahlaksızlık, biraz önce tanık olduğu sahnelerden daha şok edici olamazdı. Ve kendisini bir daha böyle bir evde bulacak olursa, onu nelerin beklediğini bilmek de iyi olacaktı.

Birkaç dakika sonra Damien elinde bir anahtar ile döndü. "Oda bizim için hazırlanıyor."

Yukarı kattaki odaya girdiklerinde, Vanessa merakla etrafını incelemeye başladı. Loş aydınlatılmış, koyu kırmızı ve siyah renklerin hakim olduğu oda oldukça gösterişliydi. Odanın ortasında bulunan siyah saten çarşafli yatağın yanındaki komodinde, Vanessa'nın nasıl kullanılacağını hayal edemediği cam toplar, kırbaçlar, yağlar ve diğer acayip görünümlü objeler duruyordu.

Vanessa'nın arkasında kapıya yaslanarak duran Damien, "Madam Fouchet'in senin için iri yarı genç erkekler bulmasını ister misin? Hiç şüphesiz böyle özel bir görevi memnuniyetle kabul edecek birileri vardır."

Bu soru aşağılayıcıydı ama Vanessa içtiği içkinin de tesiriyle aynı alaycı ses tonuyla, "Eğer istersem ne diyeceksin?" diye sordu.

Damien'in dişlerini sıktığını gördü. 'Yabancılar ile beraber olmanın senin için ilginç bir deneyim olabileceğini söylerim.'

"Evet, doğru," diye karşılık verdi Vanessa. Damien'in sözlerinin onu ne kadar yaraladığını göstermek istemiyordu.

Damien'in yüzünde herhangi bir duygudan eser yoktu ama Vanessa, gümüş rengi gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu.

Vanessa, Damien'in arkasındaki duvara bakarak, "Bu odada da gizli pencereler var mı?" diye sordu.

"Eminim vardır. Ama ben bu gece için gizlilik istedim."

"Ben de başka erkeklerle olmak istediğimi düşünmüyorum."

"Güzel, ben de zaten seni şimdi birisiyle paylaşmak istediğimi sanmıyorum."

Damien, Vanessa'nın yanına geldi ve omuzlarından tutarak onu öpmeye başladı. Ama okşayışları şefkatten çok uzaktı.

Vanessa da Damien'in ateşli öpücüklerine karşılık verdi, bu gece onun istediği gibi bir kadın olabilecekti. Damien onun kalbini tuz buz ettiyse ne önemi vardı ki? Bu yozlaşmış dünyada onsuz da yol alabilirdi.

Damien'in elleri Vanessa'nın korsesinin kopçalarını açtı ve genç kadın da göğüslerini onun istekli dudaklarına sundu. Daha sonra önce maskesini çıkardı ve en son olarak da çorabını çıkarıp onu tamamıyla çıplak bir halde siyah saten çarşafı üzerine yatırdı. Vanessa sırt üstü uzandığında tavandaki aynada kendisini ve vücudunun tüm gizli yerlerini görebiliyordu.

"Böylece zevk alırken kendini izleyebilirsin," diye açıkladı Damien kısıp bir sesle. Damien, Vanessa'nın bileklerini saten bağlarla karyola direğine bağlamaya başladığında, Vanessa gergin bir şekilde ona baktı.

"Bir anda çekingen olmayacaksın, değil mi? Randevuevine gelmek için ısrar eden sendin."

Vanessa, Damien'in alaycı sözlerine karşılık başını kaldırdı. Damien bu gece ona tamamiyle yabancı ve acımasız davranıyordu ama kendisine zarar vermeyeceğine inanıyordu, Gerçi artık Vanessa da kendisini tanıyamıyordu.

"Bu fırsatı zevkli bir hale getirebileceğine inanıyorum."

"Söz veriyorum, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Damien'in elleri de, yakıcı bakışları gibi çıplak vücudunda dolaşıyordu.

"Bu benim rüyamdı, meleğim. Sana sahip olmak."

"Uzun zamandır böyle değil mi zaten?"

Vanessa'nın cevabını duymayan Damien, genç kadını okşamaya devam etti.

Vanessa içinde dalgalanan heyecan ve tahrik duygusuyla ürperdi. Şimdi neden bazı kadınların bu fanteziden hoşlandığını anlamıştı; güçlü, giyinik, baskın bir erkeğin esiri olmaktan.

"Damien," diye fısıldadı Vanessa yalvaran bir sesle.

"Sabırlı ol, tatlım. Tamamiyle hazır olmanı istiyorum."

Vanessa hazırды. Damien tutkuyla onunla sevişmeye başladı.

Vanessa zevkle kıvraniyor, ellerinin bağlı olduğu bağlar geriliyordu.

Sonra Damien bir anda durdu. Vanessa şaşkınlıkla gözlerini açtı ve dudaklarında hafif alaycı gülümsemesiyle Damien'ı gördü

"Beni beklemeni tercih ederim, meleğim."

Damien kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Vanessa ise heyecanın kıyısından dönmüş olmanın verdiği hüsrarla titriyordu.

Damien, Vanessa'yı bu halde bırakarak ne yaptığını çok iyi biliyordu. Vanessa, Damien'ı istiyordu. Hem de ölesiye.

Gözleri birbirinden ayrılmadan, Damien Vanessa'yı, ona birbiri ardına yaşattığı titreme dalgaları ile sarsıyordu.

Vanessa ile beraberken Damien'in oyunlara ihtiyacı yoktu. "Hiç olmamıştı. Onunla beraberken ateşli, harika bir arzu hissediyordu. Bunun sebebi ruhundaki özlemdi. Kendisine, bu güzel kadına duyduğu çılgınlıktan kurtulmak istediğini söylemişti ama bu bir yalandı. Onun kendisine ait olmasını istiyordu.

Damien, Vanessa'nın kendisini ve ona yaşattığı hazı unutmamasını sağlayacak, böylece genç kadın da onu düşünmeden başka erkeklerle beraber olamayacaktı.

Tutkulu sevişmeleri bittikten sonra uzun bir süre hareket etmeden, birbirlerine sarılmış bir halde uzandılar. Damien'in gümbür gümbür atan kalbi yavaşlamaya başlamıştı ki, ağlamaya benzer boğuk bir ses duydu. Başını kaldırıp Vanessa'ya baktığında, kapalı gözlerinden kızarmış yanaklarına yaşlar indiğini gördü. "Canını mı yaktım?"

Vanessa cevap vermedi. Damien doğruldu, korkmuştu. Bu seferki sevişmeleri diğerlerinden daha ateşliydi ama daha vahşi değildi.

"Vanessa?"

Damien, kolları bağlı olduğundan, Vanessa'nın elleri ile gözyaşlarını silemediğini ve bu yüzden de gözyaşlarını durdurmak için yutkunduğunu gördü.

"Canını mı yaktım?" diye sordu tekrar, bileklerindeki ipek bağları çözerken.

Vanessa gözlerini açtı ve kararlılıkla başını kaldırarak, "Hayır," dedi donuk bir sesle ama nemli gözlerindeki acı sözlerini yalanlıyordu.

On Altıncı Bölüm

Vanessa'nın ruhu gibi gri ve yağmurlu bir günde Londra'dan kuzeye doğru yola koyulmuşlardı. Vanessa uzaklara dalmıştı.

Dün gece yalan söylemişti, Damien gerçekten de canını yakmıştı. Fiziksel değildi elbet, tam tersi ona vücudunun gördüğü en büyük zevki yaşatmıştı.

Ama bilmeden parçalara böldüğü Vanessa'nın kalbiydi. Madam Fouchet'in evinden çıktıktan sonra Damien'in gözlerinde gördüğü soğukluk, ona imkânsız şeyler hakkında kurduğu hayallerin ne kadar aptalca olduğunu hatırlatmıştı.

Garip olan, Damien'in da randevuevine gitmekten çok mutlu olmamış olmasıydı. Hatta dün gece onu evine bırakırken öfkeliydi de. Haşın bir ses tonuyla verdiği haber Vanessa'yı ürkütmüştü.

"Yarın Rosewood'a dönmek istiyorum."

"Yarın mı? Bu kadar erken?"

"Birkaç gün erken olduğunun farkındayım ama şimdilik yeteri kadar hayat kadını gördüğünü düşünüyorum. Ve sana daha fazla şey öğreteceğimden hiç şüphem yok."

Gerçekten de Londra'nın ahlaksız tarafını ona ömür boyu yetecek kadar görmüştü. Üzülmek şöyle dursun, buradan ayrıldıkları için rahatlamıştı. Londra'da geçirdikleri zaman boyunca, Vanessa Rosewood'da tanıdığı şefkatli sevgili ve arkadaştan bir eser görememişti. Yanında sadece Lord Sin diye bilinen kötü hovarda vardı.

İçini kaplayan üzüntü o kadar güçlüydü ki, canını yakıyordu. Vanessa, Damien'in tüm dünyadan sakladığı anlayışlı, samimi tarafını hayal mi etmişti?

Yanında oturan Damien ise, kendisini suçluyor, bir yandan da kara kara düşünüyordu. Dün akşam Vanessa'yı randevuevine götürmek bir hataydı. Vanessa'nın parlak siyah gözlerindeki hayal kırıklığı ve şaşkınlığı görmüştü. Vanessa'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Vanessa, onun nasıl bir hayata sahip olduğunu biliyor olmalıydı, ondan bir şey saklamamıştı. Ama gerçek tahmin ettiğinden daha tedirgin edici, eğlenme şekli daha müstehcendi. Eskiden sadece onun bir zampara ve ahlaksız olduğunu düşünürken, şimdi ortada su götürmez gerçekler vardı.

Vanessa'nın gözyaşları kalbini ikiye bölmüştü. Neden ağladığını ona söyleme konusunda açık sözlü davranmaması acı vericiydi. Belki saçmaydı ama birbirlerine karşı dürüst olmalarını istiyordu.

Vanessa, onu eski kocasıyla kıyaslamış olabilir miydi? Ahlaksız seks oyunları ona Sör Roger ile beraberken yaşadığı acı ve utancı mı hatırlatmıştı? Ya da bu karşılaştırma, gecenin daha erken saatlerinde, Vauxhall'de Swaan'ı görünce mi başlamıştı? Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, Sör Roger'in son skandalı bir aktris üzerine yaptığı düelloydur... Aman Tanrım...

Damien, Swaan'la karşılaştıklarındaki Vanessa'nın yüzünde oluşan üzüntülü ifadeyi hatırladıkça kendine lanet ediyordu. Nasıl da anlamamıştı?

Oysaki o, bunun sadece basit bir kıskançlık olduğunu düşünmüştü. Başından geçen kötü evliliğinden dolayı, Damien'ın bu kadın ile olan eski ilişkisinden üzüntü duyması anlaşılabilirdi. Ama Vanessa'nın üzüntüsü belli ki daha derindi. Eski kocası kendisinin bir zamanlar gönül eğlendirdiği ve zümrütler ile süslediği bu kadın yüzünden öldürülmüştü. Bu utanç Vanessa'yı perişan etmişti ve suçlanacak kişi de Damien'dı. Onu randevuevine götürüp ona görmüş geçirmiş bir hayat kadını gibi davranarak mutsuzluğuna mutsuzluk eklemişti.

Damien bu saçmalığa daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Vanessa, bu kirli dünyada kendine bir yer edinmeye çalışırken hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdı. Vanessa, aynı Olivia gibi, onun bu kirli dünyasına ait değildi. Maddi özgürlüğünü kazanması için hiç şüphesiz daha ahlaklı yollar olmalıydı. Bu üzücü planlarına bir son verip vicdanını rahatlatmalıydı.

Damien pencereden dışarıya doğru bakmaya başladı, kendisinden nefret ediyordu. Vanessa'ya yaptığı öğretmenlik, Vanessa'yı kendisi için tasarladığı hayatta karşısına çıkacaklar için hazırlamıştı. Kendisi gibi hovardalar için... Ama eğer seçme şansı olsaydı, onu kendisinden bile korurdu.

Rosewood'a vardıklarında, yağmur azalmıştı ve onlar pek de mutlu görünmeyen uşakları bekliyordu. Damien, kız kardeşinin nerde olduğunu sordu.

"Bayan Olivia bahçede, onu ziyaret eden beyefendiyle birlikte."

Vanessa, pelerini olmasına rağmen ürperdi, bahçedeki kişinin Aubrey olduğunu düşünüyordu. Kalp atışları iyice hızlandı ve bahçeye doğru giden Damien'ı takip etti.

İlk birkaç dakika Olivia'yı bulamadılar fakat daha sonra onu uzaktaki bir ıhlamur ağacının altında tekerlekli

sandalyesine oturmuş, karşısındaki bankta oturan erkeğin ellerini tutmuş bir şekilde gördüler. Bankta oturan erkeğin Aubrey olduğunu anlayınca Vanessa'nın beti benzi attı.

"Damien, bekle..." dedi nefes nefese, Damien'ın neler yapabileceğinden korkarak. Damien kız kardeşinin olduğu yöne doğru adımlarını hızlandırdı.

Damien'ın adımlarını duyan çift, genç adam yanlarına geldiğinde suçlu bakışlarla ona bakıyorlardı. Her ikisinden de çıt çıkmıyordu.

Kız kardeşine gelen ziyaretçinin Aubrey olduğunu fark ettiği anda Damien'ın vücudu öfkeden kaskatı kesildi.

Aubrey, korkudan kaçmak yerine ayağa kalkarak, "Lordum," diye fısıldadı. Vanessa elinde olmayarak ağabeyinin bu cesaretini takdir etti. Fakat aynı anda Damien'ın gazabının kuvvetini de hissedebiliyordu.

Ortama bir süre daha sessizlik hâkim olduktan sonra ilk konuşan Olivia oldu. "Damien...gelmenizi beklemiyordum."

"Hangi cüretle buraya gelebiliyorsun? "diye sordu Damien Aubrey'ye ve devam etti, "Seni kız kardeşimden uzak durman konusunda uyarmıştım."

"Beni ziyaret etmesi için ben çağırdım."

Damien, aklını kaçırmış olduğunu düşündüğü Olivia'ya baktı

"Bayan Sinclair'e soracağım bir soru var," dedi Aubrey kısık bir sesle.

Damien'in bakışları davetsiz misafire doğru kaydı ve elleri yumruk biçimini aldı. "Sizi zorla buradan çıkartmadan önce kendi isteğinizle burayı terk etmenizi öneririm."

Vanessa, Damien'in kendisini baloda öpmeye çalışan adama neler yaptığını hatırlayıp korkuyla genç adamın kolunu tuttu. Damien'in korkunç öfkesi yüzünden okunabiliyordu ama Aubrey'nin geri çekilmeye niyeti yoktu.

"Kız kardeşinizi seviyorum ve onunla evlenmeyi umuyorum. Beni sevdiğini söyledi."

"Bu doğru, Damien. Onu seviyorum. Lütfen kızma."

"Olivia, sen karışma," dedi Damien, gözlerini düşmanından ayırmadan. "Derhal seni eve götürecek bir uşak göndereceğim."

Olivia bir anda masum küçük kızlıktan çıkarak güçlü bir kadın halini aldı. "Çocukmuşum gibi beni odama gönderemezsin."

"Sizi temin ederim ki, ona yaptıklarımın dolaylı hiç kimsenin olamayacağı kadar pişmanım."

"Ve ben de onu affettim, Damien."

"Olivia, senin buna karışmana izin vermeyeceğim."

Vanessa, Damien'in ses tonundan ürkmüştü. Olivia meydan okurcasına başını kaldırarak, "Ben de senin karışmana izin vermeyeceğim. Bu umursamadığın şey, benim geleceğim."

Vanessa, Damien'ı kolundan tuttu. "Bunu daha sakın bir zamanda konuşalım, lütfen."

Damien, Vanessa'nın ricasını duymazlıktan gelerek kız kardeşine dik dik baktı. "Evet, bu senin geleceğin ve bunu tamamıyla mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Senin için ne önemi var ki? Ben umurunda bile değilim, hiç de olmadım."

Damien şiddetli öfkesini kontrol etmeye çalışırken, Olivia dudağını ısıırıyordu.

"Olivia, bu adam senin hayatını mahvetti. Bunu kendin de söylüyordun."

"Öyle olduğunu düşündüm ama yanılmışım. Geçen hafta, ayağımda bir acı hissettim, Damien. Bana öyle gelmiş olabileceğinden korktuğumdan sana söylemedim. Ama dün yine oldu. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Eğer doktorun söyledikleri doğruysa, eğer bacaklarımı hissedebilirim, onları zamanla yine tamamıyla kullanmaya başlayabilirim."

Damien bir süre kız kardeşinin iyileşme ihtimalinin memnuniyetini hissederek ona baktı. Ama daha sonra Aubrey, Olivia'nın elini tutunca Damien'ı yeni bir öfke dalgası sardı. "Vanessa, kardeşimi eve götür."

Bu Vanessa'nın yapamayacağı bir emirdi. "Damien, lütfen, bence onları dinlemelisin."

Damien, gözleri cam gibi parlayarak Vanessa'ya döndü. "Buna gerçekten göz yumuyorsun, değil mi? Ama elbette göz yumarsın. Ne de olsa senin ağabeyin."

"Bu yüzden değil."

"Gizli buluşmalarından haberin olduğunu tahmin ediyorum."

"Suçlanacak kişi o değil, bana gözetmenlik yapmasını ben istedim," dedi Olivia hemen.

Vanessa, boyun eğmez bir tavırla Damien'a döndü. "Olivia kendi kararlarını verebilecek kadar olgun, Damien. Ve birbirlerine karşı yoğun duyguları olduğu da çok belli. Aralarındaki

sorunları halletmek için bir şansı hak ettiklerini düşünüyorum. Aubrey Olivia'yı samimi duygularla seviyor. Onunla evlenmek istiyor."

"Ciddi olamazsın. O serseri, hovarda ve terbiyesizin biri."

"Bu doğru. Eskiden böyleydim. Takdir edilecek bir hayatım yoktu ama değişeceğime yemin ettim. Kız kardeşinizle tanışmadan önce, ahlaksız eğilimlerimi hiç sorgulamamıştım. Bunun için hiçbir sebepim yoktu. Kardeşinizle evlenmemi istememenizi anlıyorum, lordum," dedi Aubrey.

"Ne kadar zekisin," diye cevap verdi Damien zalimce. "Ama senin ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Kendini kurtarmak için Olivia'nın servetini istiyorsun. Yoksa neden bir sakat ile evlenmek isteyesin ki?"

Damien söylediklerinin affedilemez bir sertlikte olduğunu fark etti ama özür dileyemeyecek kadar öfkeliydi. Vanessa yüreğinin burkulduğunu hissetti. Damien onu seven herkesi yaralayabiliyordu.

"Yanlış düşünüyorsunuz, lordum," dedi Aubrey. Öfkesi yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu. "Bir daha hiç yürüyemeyecek bile olsa onu sevmeye devam edeceğim."

"Buna inanmıyorum. Sen servet avcısından başka bir şey değilsin. Ama belki de ona servetimden bir peni bile vermeyeceğimi bilmiyorsun."

"Bunu biliyorum. Parasız olmasının önemi yok. Ona elimden geldiğince bakarım, belki konfor içinde yaşatamam ama yemin ederim ki ondan başka bir şey istemiyorum."

"Senin elinden gelen yeterli değil."

"Biliyorum," dedi Aubrey, Olivia'ya bakarak. "Ona layık olmadığımı biliyorum ama deneyeceğim."

Damien'in suratındaki ifade Vanessa'nın hiç görmediği kadar soğuktu. "Sanırım senin sahip olduğun her şeyin benim olduğunu unuttun. Kumar borçların bana bu hakkı veriyor."

"Unutmadım."

"O zaman bunu da unutma, kız kardeşimle evlenmen için önce benim ölmem gerekiyor."

Olivia'nın gözlerinden yaşlar akıyor, üzüntüsünden tekerlekli sandalyesinin kollarını sıkıyordu. "Onu seviyorum Damien, gerçekten seviyorum."

Damien öfkeyle başını salladı. "Seni yine kandırmış, aptalca kara sevdanı yeniden canlandırmış."

"Hayır... Hissettiklerimden eminim, Damien. Bu karasevda değil. Bunu düşünecek yeterli zamanım oldu. Zaten aylardır yapacak başka bir şeyim de yoktu. Eskiden ona yaptıklarımı ödetmek istediğim doğru ama onu affettim. Sen de ona bir şans ver."

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedi Damien ve dişlerini sıkarak Aubrey'ye döndü. "Sana silah doğrultmadan buradan gitmeni öneriyorum."

Vanessa korkarak, Damien'in kolunu daha sıkıca kavradı. "Sana yalvarıyorum, ona zarar verme..."

"Kız kardeşinizin servetini istemiyorum, Lord Sinclair. Ve onu sevmek için buna hak kazanmam lazım, bunu da biliyorum. Ama yemin ederim, bunu yapacağım."

"Bunu yaparken, aynı kendi kız kardeşini kumar borçlarını halletmesi için bıraktığın gibi Olivia'nın da eteğinin altına mı saklanacaksın."

Aubrey, yüzünden öfkeli olduğu belli bir halde yumruklarını sıkarak bir adım öne çıktı fakat Olivia korkuyla bir çığlık atınca ona baktı ve durdu.

"Senin için şimdilik gideceğim, aşkım," diye fısıldadı. Vanessa, Aubrey'nin bu kavgaya son vermediğini biliyordu. Şu an Aubrey geri çekilmiş olabilirdi ama kavga için yine gelecekti. Olacakları düşününce titredi.

Aubrey gittikten sonra Olivia öfkesinden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve ağabeyine dönerek, "Onu göndermeye hiç hakkın yoktu," dedi.

Damien Olivia'nın gözyaşlarına aldırış etmeyerek uzakta duran uşağa, "Hanımı eve götürün," diye seslendi.

"Eğer Aubrey'ye bir şey yaparsan, senden sonsuza kadar nefret ederim."

Damien buna cevap vermedi. Olivia bahçeden ayrılınca Damien ve Vanessa yalnız kalmışlardı. Aralarındaki sessizlik gerilim yüklüydü. Damien'in kalpsizliği karşısında Vanessa'nın bütün duyguları karışmıştı ve onun güvenini sarsmaktan dolayı suçluluk hissediyordu fakat bunu yapmasının nedenini anlamasını umuyordu. Aubrey Rosewood'a adım attığından beri bu karşılaşmanın olmasından korkuyordu.

"Bana bunu söylemeni beklerdim. Neden Aubrey'nin kardeşimi tekrar kandırmasına izin verdin?"

Vanessa derin bir nefes aldı. En azından Damien açıklaması için ona bir fırsat vermişti. "Biz Londra'ya gidene kadar, Aubrey asla Olivia ile yalnız kalmadı. Buna emin olabilirsiniz."

"Ama yine de benim arkamdan tezgâh çevirdin, gizlice buluşmalarını sağladın."

"Bu tezgâh değildi. Onlara sadece birbirlerine karşı olan hislerinin ne durumda olduğunu göstermek istedim;"

"Lanet olsun, sen Olivia'nın refakatçisi olarak sadece onun huzurundan sorumlusun!*

Damien'in ses tonundan öfkesinin patlamak üzere olduğu anlaşılıyordu.

"Olivia'ya karşı olan sorumluluklarımın yeterince bilincindeyim. Ve ne yaptıysam onun iyiliğini düşündüğüm için yaptım."

"Onun iyiliği mi? Ağabeyinin servetini katlamak için arkamdan dolap çevirmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Vanessa, Damien'in dolmuş gözlerine baktı. "Seni temin ederim ki, senin arkandan iş çevirmedi. Aubrey'nin düşünceleri benim için önemli değil, beni tek ilgilendiren Olivia'nın mutluluğu. Onsuz mutsuz olduğu çok belli ve eğer sen onların evlenmesine izin vermezsen daha da mutsuz olacak."

Damien sessizliğini korumaya devam edince Vanessa, devam etti. "Olivia kendi kararlarını verebilecek bir kız ve buna da hakkı var, aynı benim kendi kız kardeşlerimin de evlenecekleri kişiyi kendilerinin seçme hakkı olduğu gibi."

Damien Vanessa'nın söyledikleri üzerine ıhlamur ağacına doğru yürüdü ve ellerini sanki ağacın gövdesine vuracmışçasına kaldırıp yumruk haline getirdi. "Senin ağabeyin servet avcısından başka bir şey değil. Olivia'nın hayatını mahvetti. Kız kardeşimi böyle bir alçağa emanet etmeyeceğim."

"Evet, belki Aubrey tüm söylediklerinizi hak ediyordu ama o çok değişti. Gerçekten yaptıklarından, Olivia'yı sakat bırakmaktan ve onun itibarını zedelemekten dolayı utanç duyuyor. Ama değişmek için kararlı. Olivia ile gerçekten evlenmek istiyor ve bence sen bu konuya öfkeyle yaklaşarak çok büyük bir hata yapıyorsun."

Damien söylediklerine cevap vermeyince, Vanessa sözlerine devam etti.

"Bu evlilik ikisi için de iyi olacak. Eğer Aubrey ona karşı bu korkunç hatayı yapmasaydı, onunla birlikte olacaktı. Aubrey eğitilmiş ve akıllıdır. Belki size servetini kaptırmış olabilir ama kazançlı bir iş bulma umudunu hiç kaybetmedi. Hatta şu anda komşularınızdan birine asistanlık yapıyor ve bu da beni onun samimi olduğuna ikna ediyor. Onun hiçbir zaman, tek bir amaç uğruna bu kadar kararlı olduğunu görmemiştim. Onun gerçekten âşık olduğunu düşünüyorum. Ama asıl önemli olan, Olivia'nın da onu seviyor oluşu."

"Onun yaşındaki deneyimsiz bir kız âşık olmak hakkında ne bilebilir ki?"

"Hiç şüphe yok ki, sizin bildiğinizden çok daha fazlasını biliyor."

Damien bakışlarını Vanessa'dan ayırmayarak başını sağa sola sallıyordu.

"Olivia ne hissettiğini bildiğini söylüyor, Damien. Eğer seçimi Aubrey'den yanaysa, Olivia'yı engellemeye ne hakkın var?"

Damien'in gözlerindeki öfke gümüş bir ateş gibi parladı. "Onun ağabeyi olarak sadece böyle bir hakka değil ayrıca onu ağabeyin gibi düzenbazlardan korumak gibi bir göreve de sahibim."

"Olivia'yı bu evliliğe izin vererek koruyabilirsin. Bir düşün, Aubrey ile evlenirse vikontes olacak. Evlenmediği sürece ise her zaman skandalının lekesini yaşayacak."

"Yani onu kandıran kişi ile evlenmesini söylüyorsun?"

"Başka ne olabilir? Belki ağabeyimden daha nitelikli birini bulabilir ama kalbi buna razı gelecek mi? İnan bana, aşk olmayan bir evliliğin içinde kapana kısılmaktan daha kötüsü yok, ben biliyorum. Hiç evlenmeyebilir ama eşsiz ve çocuksuz bir hayatta bir kadın çok yalnız kalır ve bence Olivia zaten gereğinden fazla yalnız kaldı. Tabii ki evlilik dışında biriyle beraber olmayı da seçebilir. Hiç şüphesiz, benim seçtiğim eğitimi kardeşinize verip onun varlıklı bir erkeğin metresi haline gelmesini istemezsiniz."

Vanessa söyledikleriyle Damien'in damarına bastığını görebiliyordu.

"Bu durum çok farklı," dedi Damien.

"Evet, gerçekten farklı. Mirasçı olarak, Olivia benim hiç sahip olmadığım seçeneklere sahip. Tabii eğer onlara izin verirsen."

"Beni, olaydaki kötü adamın kendim olduğuna ikna etmeye niyetli görünüyorsun."

"Hayır, sadece seni biraz daha açık görüşlü olman için ikna etmek istiyorum."

"İki ay öncesine kadar Rutherford kumarbazın, namussuzun tekiydi. Nasıl onun bu mucizevi değişiminin sonsuza kadar süreceğine emin olabiliyorsun?"

"Emin olamıyorum. Tek bildiğim Aubrey'nin aslında iyi bir insan olduğuydu. Onun, bir daha Olivia'yı üzmemek için elinden geleni yapacağına inanıyorum."

"Bu göze alamayacağım bir risk."

Vanessa, hayal kırıklığı ve üzüntü içinde ayağını yere vurdu. "Sence de senin Aubrey'yi suçlaman en azından ikiyüzlüce bir tavır değil mi? Senin gibi korkunç bir geçmiş ve adı çıkmış bir itibara sahip bir adam, birinin karakterini değerlendirecek uygun kişi olabilir mi? Söyle bana, Lord Sin, ağabeyim nasıl senden daha ahlaksız ve rezil olabilir? Sen sevebileceğin ve sevilleceğini kanıtlayacak şansını hak etmemiş ya da kullanmamak istiyor olabilirsin ama gerçekten bunu isteyen erkekler var."

Vanessa sözlerini bitirdikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Damien ise ağacın gövdesine dayanmış onu izliyordu. Hâlâ bir şeylere vurmak istiyordu ama Vanessa'nın ciddiyeti kendisine engel olmasını sağlamıştı. Ağabeyini bu kadar tutkuyla savunmasında şaşırarak bir şey yoktu. Damien ondan daha azını bekleyemezdi ama garip olan bir şey vardı. Vanessa ve ağabeyinin Olivia'yı kandırmak için plan yaptıklarına inanmıyordu.

Vanessa'nın kendi karakteri hakkında söylediği sözler Damien'in içine işlemişti. Senin gibi korkunç bir geçmiş ve adı çıkmış bir itibara sahip bir adam birinin karakterini değerlendirmek için uygun kişi olabilir mi?

Damien, etrafını saran gül kokuları içinde bakışlarını geniş bahçeye çevirdi. Onun hakkında söyledikleri doğru olabilir miydi? Eğer kendisine Vanessa'nın gözünden baksaydı, ne görürdü?

Lord Sin adını yaşatmak için elinden geleni yapmış, tüm dünyasını ahlaksız şeylerle doldurmuştu. Vanessa'nın dediğine göre, onunla kıyaslandığı zaman ağabeyi gerçekten de masumdu.

Öyle olmasına rağmen bu olayda kendi davranışlarının bir önemi yoktu. Burada tek önemi olan Rutherford'un karakteri, Olivia ile evlenmeye değer biri olup olmadığıydı.

Ve cevap belliydi; hayır.

Vanessa'nın ağabeyi ile ilgili yaptığı güçlü savunmasına rağmen sevgili masum kız kardeşini bu adama vermeyecekti. Olivia da bu sevdasını unutacaktı.

Bu yapılmayacak bir şey değildi, kendisi Vanessa'yı öyle unutmuştu. En derin bağlar bile güçlü bir azimle koparılabilirdi.

On Yedinci Bölüm

Rosewood adeta silahlı bir kamp gibiydi, evin içindeki gerginliği hissetmemek imkânsızdı. Hatta uşaklar bile hissetmişti. Lord ile kız kardeşi arasındaki kavga. Vanessa'nın hizmetlilerden duyduğu kadarıyla baronun karısı ile olan kavgalarını anımsatıyordu.

Vanessa gerginliğin dağılması için elinden geleni yapıyorsa ama Olivia kendini odasına kilitliyor ve Damien da saatlerce ata binerek ortadan kayboluyordu. Bu yüzden durumu düzeltemiyordu, zaten özellikle de açık bir şekilde taraf almışken bunu yapması çok zordu.

Olivia'ya Aubrey'ye karşı duyduğu gerçek hislerini sormaya çalıştığında ise tek yaptığı şey Olivia'yı öfkeliendirmek olmuştu.

"Sadece hislerinden emin olduğumu anlamak istedim," dedi. Vanessa telkin edici bir ses tonuyla.

"Sakat kalmama sebep olduğu için onu cezalandırmıyorum artık, eğer merak ettiğin buysa. Bir zamanlar bunu istiyordum ama o zaman acı çekiyordum ve öfkeliydim. Fakat şimdi, sakatlığımın kalıcı olmadığına dair daha büyük bir olasılık var." Olivia tereddüt ederek devam etti. "Ağabeyinle evlenmemin bir hata mı olduğunu düşündüğünü söylüyor sun?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Sadece bekâr kalmanın, mantıksızca yapılan bir evlilikten daha iyi olduğuna inanıyorum. Kendi evliliğimin ne kadar başarısız olduğu da göz önüne alınırsa, belki de gönülle ilgili konularda tavsiye verecek son insan ben olmalıyım. Fakat bu konuda uzman olmamakla beraber, eğer onu gerçekten seviyorsan..."

"Seviyorum, onu hep sevdim ve o da beni seviyor."

"Ama hâlâ düşünmen gereken şeyler var. Bizim ailemiz hiçbir zaman zengin olmadı. Aubrey'nin başı alacaklılardan kurtulmadı. Hâlbuki sen hiç maddi zorluk yaşamadın, Olivia. Eğer ağabeyin, onun isteklerini yerine getirmedi diye seni servetinden mahrum bırakırsa, bu senin için sert bir sarsıntı olabilir. Bütün bunları bırakmak kolay olmayacaktır," dedi Vanessa, yatağın etrafında dolanarak.

"Umurumda değil. Bunlara tüm hayatım boyunca sahip oldum ve özlemeyeceğime eminim. Zenginliğin, mutluluğu, aşkı ya da sıcak bir aileyi alamadığını çok iyi biliyorum. Aubrey bana Fanny ve Charlotte'dan söz etti. Ben de onlar gibi, senin gibi. kız kardeşlerim olsun istiyorum. Sizin ailenizin bir parçası olmak istiyorum. Aubrey'nin eşi olmak istiyorum, Vanessa."

"Peki o zaman, olacaksın." dedi Vanessa tüm içtenliğiyle. Olivia'nın gerçek aşkına inanmıştı ve diğer düşüncelerinden bahsetmedi. Damien. Aubrey'nin başına sadece bir silah dayayarak bu evliliği engelleyebilirdi. Fiziksel güç kullanmasa bile. hâlâ finansal olarak ondan güçlüydü. Olivia, Aubrey'nin ağabeyine olan borçlarının tüm hikâyesini ya da bu borçların karşılığında Vanessa'nın Damien'ın metresi olmayı kabul ettiğine dair yaptıkları anlaşmayı bilmiyordu. Eğer Damien isterse, yaptıkları anlaşmadan dönebilir ve intikam planına devam

edip Aubrey'nin oturdukları ev de dâhil olmak üzere, tüm sahip olduklarına el koyabilirdi. Böylece Olivia'nın da oturacak bir evi olmazdı.

Vanessa bu tarz endişelere gerek olmadığı konusunda kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. Damien ahlaksız bir çapkın olabilirdi ama şerefsiz değildi. Vanessa anlaşmalarına memnuniyet verici bir biçimde devam ettiği sürece, o da bu anlaşmaya uymak zorundaydı.

Bir sonraki gece Damien'in bir grup misafirinin geleceğini öğrenmek rahatlatıcıydı. Vanessa, evdeki karamsar havanın gelenler ile dağılacağını umuyordu. Eğer Damien kendini eğlendirecek bir şeyler ile meşgul olursa, ağabeyine zarar vermek için daha az fırsatı olurdu.

Ertesi gün erken kalkan Vanessa. ata binmeye gitmeden önce Damien'la yemek salonunda karşılaştı. Gelenlerin kim olduğunu sorduğunda, Damien isteksiz bir şekilde cevap verdi.

"Cehennem Ateşi Cemiyeti'nin üyeleri. Maalesef onlara hayır diyemedim. Yakınlardaki bir avcı kulübesine gidiyorlar ve geceyi burada geçirip mola verecekler. Olivia'nın keyifsiz olması iyi oldu."

Vanessa'nın anladığı kadarıyla Damien masum kız kardeşinin hovarda arkadaşlarının yanında olmasını istemiyordu.

"Benim de yemeğe katılmamı ister misin?"

"Eğer istersen."

"istememem için sebep var mı?"

"Ahlaksız arkadaşlarımdan hoşlanacağın konusunda şüpheliyim."

Vanessa aynı soğuk ses tonu ile cevap verdi. "Muhtemelen, ama bu eğitiminizde ne kadar ilerlediğimi test etmek için harika bir fırsat. Ayrıca bu tanışma yeni kariyerim için yararlı da olabilir. Arkadaşlarınız etkilemem gereken müşterilerden değil mi?"

Damien uzun bir süre Vanessa'ya baktıktan sonra omzunu silkti. "Ne istiyorsan onu yap. Yemekten sonra, oyun oynayacağız ve her zaman büyük bahislerle oynarız. Senin de dediğin gibi, bu deneyim çok yararlı olabilir."

Sahte umursamazlığı bir kenara, Damien içten içe arkadaşlarının bu ziyaretinden mutlu değildi. Eskiden cemiyetten olan arkadaşlarının sunduğu eğlenceden hoşlanırdı. Geçmiş yıllar boyunca her türlü eğlence için her zaman hazır, ne kadar kötü ya da ahlaksızca olursa olsun. Belki de eğlence anlayışı değişmişti ama daha önce ilgisini çeken eğlenceler artık sadece siğ ve tatsız geliyordu.

Damien'daki bu değişim, Olivia'nın kazasından sonra ortaya çıkan ve Damien'in da yeni keşfettiği sorumluluk duygusu ile ilgiliydi. Normal olarak, kız kardeşinin, Lord Clune ve cemiyetin diğer üyeleri gibi insanlarla tanışmasını istemiyordu. Ama Vanessa'ya karşı Olivia'ya duyduğundan daha fazla bir korumacılık duyuyordu. Clune, Vanessa'nın durumunun ne olduğunu merak ettiğini zaten belirtmişti. Vanessa'yı onlara tanıştırmak, onların Vanessa'dan yararlanmak için girişimde bulunmasına yol açacaktı.

Vanessa'ya varlıklı bir erkeği nasıl etkileyebileceği konusunda ders vermeyi kabul etmişti ama bu saçmalığa daha fazla katlanamayacaktı.

Öğleden sonra arkadaşları geldiği zaman da Damien'in karamsar havası dağılmadı. Clune'un keyfi yerindeydi, gidecekleri av kulübesinin sahibi olan Lord Lambton'la şakalaşıyor ve kahkahalar atıyordu.

"Korkarım ki, biri Lambton'u durdurmalı. Eğlenceli bir gecenin ardından bu sabah Hyde Park'ta çıplak uyandı. Nasıl olmuşsa, bir şekilde yatağı ile beraber oraya götürülmüş. Ne yazık ki eve yürürken üzerinde sadece bir çarşaf olduğu için üşütmüş."

Clune'a eşlik eden on bir adamın arasından sadece biri Damien'ı iyi tanımıyordu, Wycliff Vikontu'nun Amerikalı kuzeni Nicholas Sabine. Virginia'da gemi krallığı olan Nicholas, İngiltere'ye kazançlı birkaç ticaret anlaşması yapmak için gelmişti. Soylu ailesinin bağlarından dolayı cemiyete davet edilmişti.

"Bir yabancıyı evinizde ağırladığınız için çok cömertsiniz, Lord Sinclair," dedi, Damien ile tanıştırıldığında.

"Sözü bile olmaz ve eğer Jeremy size kefil olmuşsa size yabancı da diyemeyiz."

"Gerçekten de ona kefilim," dedi Clune. "Her ne kadar Amerikalı olup ticaretle uğraşsa da, arkadaşlığı gayet iyi. En son nakliyatıyla uğraştığı şu Jamaika romu oldukça kaliteli, bu konuda seni temin ederim."

Sabine, uzun ve atletik yapısı, sarı saçları, maceracı görünümü, denizcilere has yanık teni ve zekâ fışkıran koyu renk gözleriyle bu cemiyete gayet iyi uyum sağlamış gibi duruyordu.

Yemekten önce oturdukları salondaki konuşmalar, Amerikan askerlerinin İngiliz donanması tarafından esir alınmasına döndüğünde, Sabine'in verdiği kısa cevaplardan bu konunun sinirlerine dokunduğu belli oluyordu. Damien konuyu daha az tehlikeli bir yönde değiştirecekti ki, Vanessa da onlara katıldı. Vanessa'nın gelişiyile salondaki misafirler hep birden ayağa kalktılar ve bir anda konuşmaları kesildi.

Vanessa'nın üzerinde, Damien'in ona bir önceki Londra gezilerinde aldığı, koyu tenini öne çıkaran buz mavisi parlak bir elbise vardı. Damien, Vanessa'yı arkadaşlarına tanıttığında onların gözlerindeki merak ve beğeniye hemen fark etmişti. Clune'un aç gözlü bakışları Damien'in sinirlerini bozuyordu ama ifadesini bozmadan, yumruklarını kenarda tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yemeğe geçtiklerinde Damien hâlâ gergindi. Uzaktan, masanın sonunda oturan Vanessa'yı izliyordu. Görünen o ki, Vanessa, Damien'in bazı misafirlerini eski evliliğinden tanıyor ve onlarla sohbet etmekte zorlanmıyordu.

Vanessa, Amerikalı Nicholas Sabine'e, belki Amerikalı olduğu için ya da kendisini etkileyici bulduğu için, özel bir ilgi göstermişti. Damien onu kıskandığını fark etse de, kıskançlığını kontrol altına almak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Maalesef Damien için elinden gelenin en iyisi de yeterli değildi. Masanın öteki ucundan ne zaman Vanessa'nın kahkahasını duysa, dişlerini sıkıyor, ne zaman arkadaşlarından birine gülümsese içinden lanet okuyordu.

Ve ne yazık ki, ona çekici bir gülümsemenin bir kadının en büyük silahı olduğunu öğreten kendisiydi ve Vanessa da bunu büyük bir incelikle uyguluyordu.

Vanessa'yı mükemmel bir metres olmaya hazırlarken, Damien beklediğinden çok daha fazlasını başarmıştı ve şimdi bu başarısı onu öfkeliyordu.

Yemeğin sonunda, Bayan Wyndham aralarından ayrıldığında, arkadaşları Damien'ın onun hakkında kurnazca sorguladılar. Fakat Damien aksı bir şekilde onların merakını gidermeyip sadece kız kardeşinin refakatçisi olduğunu tekrarlıyordu. Misafirler de sorularını daha fazla uzatmayıp salonda oturan Vanessa'ya katıldılar. Clune'un oyun ısrarı üzerine, piket ve vist için iki ayrı masa kurdular.

Vanessa oyuna katılması için çağrıldığı her masayı geri çevirdi. "Korkarım ki, bu oyunlar benim için karmaşık ama izlemek beni şerefendirir," dedi gülümseyerek. Bir süre oyunları izledikten sonra, kalması için yapılan onca ısrara rağmen gece yarısına doğru odasına çıktı. Damien, Vanessa'nın gitmesine sevinmişti çünkü o oradayken hem Vanessa'yı izlemek hem de kâğıtlara dikkatini vermek zor oluyordu.

Saatler geçip şarap ve kanyak su gibi aktıktan sonra, Damien ve Clune dışındaki herkes oyundan çekilip yataklarına gittiler.

Saat neredeyse sabaha karşı üçtü, Damien, Clune'la yaptıkları gelişi güzel sohbet sırasında adamın Vanessa ile ilgili bir niyeti olduğunu fark etti.

"Kız kardeşinin refakatçisi hakkında çok yardımcı olmuyorsun. Bizi kışkırtmak istediğini tahmin ediyorum."

"Tahminin doğru," diye cevap verdi Damien, misafiri için kanyak koyarken.

"Bayan Wyndham'dan etkilenmeni anlayabiliyorum. Bu akıl ve güzelliğin birlikteliği zor bulunur. O göz kamaştırıcı. Ama bize onunla eğlenmemiz için hiç şans vermemen adil değil, Sin. Ama belki küçük bir bahse girmeyi kabul edersin."

"Bahis mi? Aklında ne var?"

"Vanessa'ya kur yapmam için bahis."

Damien dişlerini sıktı. "O benim değil."

"Belki değil ama onun üzerinde öncelikli söz hakkın var. İznin olmadan güzel parçanı avlamamam gerektiğini biliyorum."

Damien içine bir öfke okunun saplandığını hissetti. "O bir leydi, 'Clune her şeye rağmen..."

"Özür dilerim, senin leydin. O zaman bahsi artırıyorum, her ne kadar sıkı bir pazarlık yapacağımı bilsem de. Sadece şartlarını söyle."

"Anlamıyorsun, o satılık değil," dedi Damien sakince.

"Her kadın satılıktır, tek soru fiyatının ne kadar yüksek olduğudur," dedi Clune alaycı bir şekilde.

Damien cevap vermeyince, Clune devam etti. "Onu kendine saklamak konusunda bu kadar ısrarcı olduğuna göre, olağanüstü yetenekleri olmalı. Ne kadar oldu, iki aydan daha fazla? Bu senin için rekor olmalı ama senin gibi zor beğenen bir adamın bile en sonunda ondan sıkılacağını düşünüyorum."

Damien bardağında kalan kanyağına bakıyor, Vanessa'nın güzel gözlerini hayal ediyordu. Ondan sıkılıp sıkılmayacağına emin olamıyordu.

Clune sabırsızdı. "En azından sen onunla bağıni koparınca peşinden koşabilir miyim?"

"Hayır."

"Hayır mı? Senin gibi biri sahiplenmez, Sin. Kadınlar senin için sadece geçici eğlenceler, anlık zevklerdir. Bir metresin aklını başından almaması konusunda hep kararlı olmuştundur."

"Evet, öyleyimdir."

Clune, bir şey söylemeden önce uzun bir süre Damien'a baktı. "Bana Lord Sin'in sonunda âşık olduğunu söyleme."

Damien elindeki kanyağından bir yudum aldı ve boğazının yandığını hissetti. "Söylemeyeceğim zaten. Leydi Wyndham'a sahip olamazsın çünkü o kız kardeşimin refakatçisi."

Clune'un önce dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Görünen o ki, bana anlattığın hikâyeden daha fazlası var. Ona âşık olmadığına ve bunu kabul etmediğine emin misin?"

Damien, Clune'un meraklı bakışları karşı karşıyaydı. Görünen o ki, keskin bakışlı arkadaşı içindekileri görmüştü.

Clune şaşkınlıkla güldü. "Aramızdaki en sert kalpli kişinin yenilgiyi ilk kabul eden olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Biraz ileri gitmiyor musun?"

"Ben mi?" diye sordu Clune muzipçe. "Sen ondan hoşlandığını inkâr edeceksin ama ben buna inanmayacağım. İyi düşünmelisin yoksa her an kendini papazın karşısında bulabilirsin."

En nihayetinde Clune, Damien'ı keşmekeş haline gelmiş düşünceleri ile yalnız bırakarak yanından ayrıldı. Papaz mı, evlilik mi?

O ana kadar Vanessa ile evlenme ihtimalini hiç düşünmemişti. Ama gerçekten de, şu anda Vanessa'nın yarattığı ikileme elverişli bir çözüm olabilirdi.

Hatta avantajları bile vardı, böylece kız kardeşine refakat etmeye de devam edebilirdi. Evlilik formalite icabı olacaktı ve her ikisi de kendi hayatlarını sürdürmekte özgür olacaklardı.

Damien derin düşüncelere dalıp gözlerini kapadı. Evlilik. Diğer seçenekler arasında çok daha iyi görünüyordu. Onu Clune'a ya da başka bir adama bırakamazdı. Başkalarına zevk vermesi, hayatını vücudundan kazanması düşüncesi ise dayanılmazdı.

Damien ürperdi. Nasıl böyle kötü bir şeyi desteklemişti? Hayır, sadece desteklemekle kalmamış, teşvik de etmişti.

Bahçede Vanessa'nın kısık sesiyle söylediği sözleri hatırlayınca Damien sarsıldı. Mirasçı olarak, Olivia benim hiç sahip olmadığım fırsatlara sahip. Damien, Vanessa'yı metresi yaparak seçeneklerini iyice azaltmış ve daha sonra da, ondan ve ona karşı olan saplantısından kurtulmak için ona zengin bir erkeği etkilemesi için şehvet uyandıran beceriler öğretmişti.

Şimdi Vanessa'yı içine sürdüğü rezilliğin derinliğini anlayabiliyordu. Utanç, Damien'ın alışık olmadığı bir duyguydu. Şu an adeta kalbine bir bıçak saplanmış gibi acı çekiyordu. Utanıyordu ve pişmandı. Vanessa'ya karşı çok hatalı davranmıştı. Onu kendi seviyesine çekmiş, itibarı için kalan iyi şeyleri de lekelemişti...

Evlilik, hiç şüphesiz Vanessa'nın zedelenmiş itibarını düzeltecek ve onu Clune gibi hovardalardan koruyacaktı. Ayrıca, Damien'in de fark ettiği üzere, kendisi için de uygun bir ceza olacaktı, böylece saplantısını durdurabilecekti.

Damien, ertesi sabah Vanessa'yı aramadan önce, misafirleri gidene kadar bekledi. Onu kütüphanede, cam kenarında ayaklarını altına alıp oturmuş bir halde kitap okurken buldu.

Damien'in içini üzüntü ile beraber pişmanlık kapladı. Eskiden olsa Vanessa başını kaldırır ve ona gülümserdi. hâlbuki gülümsemesini ne kadar da özlemişti... Şimdiyse aralarında sadece acı bir öfke vardı.

Bu öfkeyi yaratan kendisi olduğu için pişmanlık duyuyordu. Bu öfkeden ve aralarındaki arkadaşlığı kaybetmekten. Aralarındaki nezaket kaybolmuştu ve Damien bunu bilerek yapmıştı.

Kapının girişinde duran Damien, Vanessa'nın güzel yanaklarının narinliğini izledi. Garip bir şekilde, içini tedirginlikle beraber tutku ve şefkat duyguları kapladı.

Eğer cemiyetten arkadaşları Lord Sin'i titreyen dizlerle görselerdi, muhtemelen kahkahalarla gülerlerdi. Ama bu durum onun için de tamamıyla farklıydı. Çapkın geçmişinde sayısız kadına teklifte bulunmuştu ama hiç biri bu kadar ciddi olmamıştı.

Vanessa, Damien'in varlığını fark etmiş gibi başını kitabından kaldırdı. "Benden bir şey mi istiyorsun?"

Evet. Seni istiyorum, hem de hiçbir kadını islemediğim kadar, diye düşündü Damien.

Damien yavaşça odaya girip ona yakın bir mesafede durdu ve boğazını temizledi. "Sana bir teklifim var."

Damien'in kravatı boğazını sıkıyordu. Şömineye doğru yürüdü. "Evlenme teklifi...tam olarak söylemek gerekirse. Sana evlenme teklif etmek istiyorum."

Söyledikleri üzerine Vanessa sessiz kalınca, Damien gözlerini kaldırıp ona baktı. Vanessa'nın rengi gitmişti.

"Neden?" diye fısıldadı Vanessa en nihayetinde.

Bu Damien'in beklediği ya da umduğu bir tepki değildi. Vanessa sersemlemişti ama tedbirli görünüyordu.

"Neden?" diye tekrarladı Damien.

"Neden intikam planın sorunsuzca ilerlerken bana evlenme teklif ediyorsun?"

Çünkü o kadar sorunsuz ilerlemiyor. "Çünkü şu andaki durumuna en mantıklı çözüm bu. Sen varlıklı bir erkek istiyorsun ve ben de yeterince varlıklıyım."

Vanessa'nın gözleri ay ışığı vurmuş okyanus gibi koyuydu. "Daha önce varlık için evlendim ve felaketti."

"Bu durumun aynı olduğunu sanmıyorum."

Hayır, ben de sanmıyorum. Evliliğimizin bana maddi avantajlar getireceğini biliyorum ama bu neden benimle evlenmek istediğini açıklamıyor."

"Vidanimın sesi diyelim."

"Ne demek istediğinizi anladığımı sanmıyorum."

"Metresim olman konusunda ısrar etmem yanıştı. Bunu bu şekilde düzeltmek istiyorum."

"Anlaşmamızdan geri çekildiğini mi söylüyorsun? Ağabeyimin kaybettiği menkulleri geri mi istiyorsun?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Damien, Vanessa'nın onun bu kadar alçakça davranabileceğini düşünebilmesi yüzünden üzülmüştü. Vanessa artık ona güvenmiyordu. "Sen anlaşmamızı layıkıyla yerine getirdin."

"O zaman neden bunu yapmak istiyorsun?"

"Seni ne kadar kötü bir durumda bıraktığımı fark ettim. Açıkçası, seni hayat kadınlığına sürüklediğimi düşünmek beni rahatsız ediyor. Bunu düzeltmek için sana adımı ve servetimi vermeye hazırım."

Vanessa Damien'a uzun uzun baktı. "Duyduğun suçluluktan dolayı mı bana evlenme teklif ediyorsun? Suçundan dolayı elini kolunu bağlamayacağım."

"Suçluluk da evlenmek için iyi bir sebep."

Vanessa'nın koyu renk gözleri sabitti. "Benim için değil." Derin bir nefes alarak devam etti. "Bu gibi şartlarda, lordum, en uygun davranışın minnet sunmak olduğunu düşünüyorum. Ve ben de öyle yapacağımı. Cömert teklifinizden dolayı çok onurlandım ve gururum okşandı ama bunu kibarca reddetmeliyim."

Damien, hissettiklerini yansıtmamakta bu kadar yetenekli olduğu için çok mutluydu böylece Vanessa'nın sözleri yüzünden hissettiği kargaşayı saklayabiliyordu.

"Neden teklifimi reddettiğini öğrenebilir miyim?"

"Bizim evliliğimiz yürümez."

"Anlamaya çalışıyorum ama neden yürüyemeyeceğini anlayamıyorum."

"Beni sevmiyorsun."

"Sevmek mı? Sevginin konumuzla ne ilgisi var?" Damien'ın bakışları alaycıydı.

"Bir daha asla aşksız bir evlilik yapmayacağıma yemin ettim."

"Sana asla eski kocan gibi kaba davranmayacağım."

"Belki bilinçli olarak yapmazsın ama kendine hâkim olamıyorsun. Evlilik yemini etmek seni hiçbir zaman mutlu etmeyecek ve bu da beni her şeyden fazla mutsuzluğa sürükleyecek."

"Sen sadakatten bahsediyorsun."

"Evet."

Damien sessiz kalınca, Vanessa üzülerken ona baktı. Damien hovarda olmak için doğmuştu ve huzursuz ruhunda aşk için yer yoktu. Vanessa'nın vücudunu anlık olarak istiyordu fakat tutkusunun baki kalabileceğine güvenemiyordu, şüphesiz eski haline dönecek ve eski kocasının ona yaşattığı mutsuzluğu yaşatacaktı. Damien'ı delicesine severken ihanetine dayanamazdı.

"Biz hiçbir şekilde uyumlu değiliz. Senin yaşadığın hayat...benim bir daha isteyerek seçeceğim bir hayat değil. Yeteri kadar skandal ve ahlaksızlık gördüm."

"Eğer hayat kadını olarak kariyerine devam edersen, her ikisini de göreceksin."

"Belki de. Ama en azından kendi şartlarım olacak. Oysaki senin eşin olarak çok az hakkım olacak. Yasal olarak malından farkım olmayacak. Hayat kadını olmayı, berbat bir evliliğe dayanmaya tercih ederim."

"Evliliğimizin berbat olacağına eminsin?"

"Bence, öyle olacak. Ortak hiçbir şeyimiz yok, Damien."

"Bence bir hayli ortak noktaya sahibiz." Damien Vanessa'ya yaklaştı. "Bir tanesi de tutku."

Damien, Vanessa'nın ellerini tutup onu kendine doğru çekti. Söylediğini anlatırcasına verdiği öpücük Vanessa'yı dağıtmaya ve onu özlemle soluksuz bırakmaya yetmişti.

"Bizim fiziksel olarak uygun olmadığımızı söyleyemezsin. Vücudun bunun yanlış olduğunu kanıtlar."

Vanessa dudaklarını ısırdı, Damien'in onun ateşlenen bedenini, hızlanan kalp atışlarını ve arzu ile sertleşen göğüslerinin farkında olduğunu biliyordu.

"Sen vücudumu tahrik ediyorsun, bunu inkâr edemem. Ama evlilik, fiziksel arzunun verdiği zevkten daha fazla anlam ifade etmeli. İçinde aşk, şefkat ve sadakat olmalı. Ev ve aile kurmayı barındırmalı. Sen bir eş istemediğin gibi, bir ailede istemiyorsun. Ben ise bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum, Damien. Senin istemediğin çok belli."

"Baba olma konusunda yetenekli olacağım konusunda şüpheliyim, kız kardeşimle olan geçmişime bak. Ama soyadımı vereceğimi söyleyebilirim. İleride bir gün mirasçım olmasına karşı değilim."

"Asla senin dünyana bir çocuk getirmem," dedi Vanessa, sesi üzgün ve soğuktu.

Damien öfkelenmişti. "Belki de daha romantik bir ortam seçmeliydim. Evlilik teklifimi ay ışığı altında güller ile yapsaydım daha ikna edici olabilirdi."

"Güller ve ay ışığı da beni seninle evlenmeye ikna edemezdi. Hadi ama, gerçekten benimle evlenmek istemiyorsun. Senin için hiçbir önemim yok."

Damien'in koyu renk gözlerinin derinliklerinde kurnazca ve tehlikeli bir şeyler olduğu görülüyordu. "Bu konu üzerine cidden tartışabilirim." Damien Vanessa'nın ellerini yakalayıp avuçlarını kasıklarına bastırdı ve onu hissetmesini sağladı. "Bu bir erkeğin önem vermediğinin işareti olabilir mi?"

Vanessa, Damien'in gözünü korkutmak için yaptığı bu davranış üzerine başını kaldırıp ona baktı. "Bu cinsel arzuları artmış bir erkeğin işareti ve bunu tatmin edecek sayısızca kadın olduğuna dair hiç şüphem yok."

"Görünen o ki, seninkini de tatmin etmeye istekli sayısız erkek var." Vanessa, kendisini Damien'in kollarından kurtarınca Damien sertçe sözlerine devanı etti. "Clune, seninle beraber olmak için bana bir bahis teklif etti, bundan haberin var mı?"

"Ve sen ne cevap verdin?"

"Kabul etmedim."

"İtiraf etmeliyim ki, şaşırdım. Senin gibi bir kumarbaz her zaman bahse girmeye hazırdır."

"Clune gibiler ile vücudunu paylaşma düşüncesinden hoşlanmıyorum."

Vanessa ona küstahça baktı. "Arkadaşını kıskanıyor olamazsın, değil mi? Bu evlilik teklifinin nedeni bu mu yoksa?"

Vanessa ilk defa Damien'in yüzünde bir üzüntü işareti gördü. "Lord Clune ya da arkadaşlarından herhangi birinin sevgilim olmasını istemediğimden emin olabilirsin. Ve

vicdanını da rahatlatabilirsin. Benim hareketlerimden ya da mutluluğumdan sorumlu değilsin. Kendini suçlu hissettirmeyi gerektirecek en ufak bir durum yok."

"O kadar basit değil," diye karşılık verdi Damien dişlerini sıkarak.

"Yok mu? Eğer reddetmem seni kızdırmışsa, bunun sebebi senin her şeyin kendi istediğin gibi olmasına alıştığındandır. Ama bir gün benden kurtulduğun için kendini şanslı hissedeceksin."

Bu sözleri söyledikten sonra, Vanessa Damien'ı sessiz odada bir başına bırakarak uzaklaştı.

Damien öfkeyle kendini koltuğa attı. Gerçekten kıskanıyordu ama kıskançlık Vanessa'ya karşı hissettiği duygulardan sadece biriydi.

Neden bu ateşi hissediyor, ona karşı ölesiye bir özlem duyuyordu?

Damien, Vanessa'yı sevmemeye, arzulamamaya sadece onu baştan çıkarmaya yemin etmişti. Ama içindeki şeytan baştan çıkmıştı bile. Vanessa'nın savunma mekanizmasını parçalamaya çalışırken, kendisinininkinin parçalanmasına göz yummuştu.

Fakat görünen o ki, Vanessa'yı istemesi yeterli değildi. Hem onun için hem de kendisi için.

Onsekizinci bölüm

Vanessa, yatak odasında, cam kenarına oturmuş aşağıdaki gül bahçelerini izliyordu. Acaba Damien'in evlenme teklifini reddederek büyük bir hata mı yapmıştı?

Ona bu şaşırtıcı teklifi yaptığından beri, üç gündür bu soruyu kendine soruyor, konuşmalarındaki en ince ayrıntıları, Damien'in yüzündeki ifadeyi, sesinin tonunu düşünüyordu.

Özlemine duyduğu şeyi bulamamıştı. Azıcık bir aşk kırıntısı bile yoktu. Ve aşksız yapacakları bir evlilik uzun sürmezdi.

Damien, hovarda hayatını bırakıp asla tekbir kadınla mutlu olmayacaktı. Sadece aşk onu değiştirebilirdi ama Damien Vanessa'yı sevmiyordu. Bu gerçek genç kadına acı veriyordu.

Vanessa iç geçirdi, yazın son günleriydi ve metres olarak sıfatı da son bulmak üzereydi. Daha sonra buradan ayrılacak ve yaralı kalbini de beraberinde götürecekti. Hayatını baştan kurmaya, Damien'i unutmaya çalışmaya başlayacaktı.

Kapının vurulmasıyla, Vanessa melankolik düşüncelerinden sıyrıldı. Gümüş bir tepsi taşıyan uşak içeri girdi. "Özür dilerim leydim, size Lord Clune'dan bir mektup, bir de araba geldi."

Vanessa, Damien'la ilgili olmadığı takdirde Clune'un ona neden mektup yazmış olabileceğini merak ediyordu. Damien o sabah arkadaşlarının yanına avlanmaya gitmişti.

Merakla mührü kırdı ve mektubu okumaya başladı:

Leydi Wyndham,

Lütfen telaşlanmayın ama korkanın Sinclair ufak bir kaza geçirdi. Doktor yola çıktı ama Sin sizi görmek istiyor. Arabam emrinizdedir. Umarım kısa zamanda gelirsiniz.

Damien'ı kanlar içinde yaralanmış bir halde gözünün önüne getiren Vanessa panikledi. Elini boynuna götürdü, Damien'in ölmüş olabileceği düşüncesine dayanamazdı.

"Yanına gitmeliyim," dedi boğuk bir sesle.

Merdivenlerden koşarcasına inip kapıda bekleyen arabaya binmeden önce, pelerinini alacak ve uşağa Lord Sinclair'e gittiğini söyleyecek kadar aklı başında davranmıştı.

Atlar dörtnala gidiyorlardı. Vanessa zihnini saran korkunç ve kötü düşünceleri kontrol edemiyordu. Aklına sürekli düello sabahı eski kocasının eve getirilen cansız vücudunun görüntüsü geliyordu. Göğsündeki kurşun yarası, kan... Clune'un mektubunda Damien'in küçük bir kaza geçirdiği yazıyordu ama Vanessa onu canlı görene kadar rahatlamayacaktı.

Ana yoldan çıkıp kalın ağaçlarla çevrili çakıllı yola girili neredeyse bir saat olmuştu ki, en sonunda büyük bir malikânenin önünde durdular. Vanessa arabadan inerken çevrenin ne kadar ıssız olduğunu düşündü.

Koşar adımlarla giriş merdivenlerini çıkarken, Lord Clune'un kapıyı açıp onu karşıladığını görünce mutlu oldu.

"Damien nasıl?" diye sordu nefes nefese.

Vanessa'yı içeri alırken, Clune'un yüzüne yayılan gülümsemeyi görmek genç kadını rahatlatmıştı. "Yeterince iyi, leydim. Yukarıda, dinleniyor."

"Onu görebilir miyim?"

"Tabii ki."

Clune, Vanessa'yı geniş bir antreden geçirip geniş merdivenlerle çıkılan uzun bir koridora getirdi. Sayısız oda geçtikten sonra, Clune koridorun sonundaki odanın kapısını açtı ve Vanessa'nın içeri girmesini bekledi.

Tedirgin bir şekilde içeriye giren Vanessa büyük bir yatağın olduğu odada Damien'i göremedi.

"Nerede o?" diye sordu şaşkına dönmüş bir halde.

"Hâlâ av partisinde olduğunu tahmin ediyorum."

Vanessa meraklı bakışlarla Clune'a döndüğünde, Clune'un yüzünde şeytani bir gülümseme olduğunu gördü. "Hoşgörünüze sığınıyorum, Leydi Wyndham. Umarım sizi kısa bir süre konuk etmeme karşı çıkmazsınız."

"Ben...ben anlayamadım."

"Ona bir oyun oynamayı planlıyorum ve sizin de burada bulunmanız gerekiyor."

"Oyun mu? O zaman...yaralanamadı?"

"Hayır, kesinlikle hayır. Korkarım ki, sizi buraya getirmek için yapabileceğim tek numara buydu."

Rahatlayan Vanessa'nın içi bu sefer de öfke ve korkuyla dolmuştu. "Neden burada olmama ihtiyacınız olduğunu söyler misiniz?"

Clune gülümsedi. "Sizi temin ederim ki, benden korkmanıza gerek yok. En ufak bir zarar bile görmeyeceksiniz. Bunun hoş göreceğiniz bir şaka olmasını istiyorum."

Vanessa odadan çıkmaya çalıştığında, Clune kapı girişinde durarak yolunu kapadı.

"Beni isteğim dışında mı burada tutacaksınız?"

Clune omuz silkerek, "Sadece kısa bir süreliğine. Damien her an gelebilir," dedi. "Beni burada görünce mutlu olmayacak."

"Ondan şüphem yok. Ama bu fırsat paha biçilemez." Clune bir süre Vanessa'nın yüzündeki ifadeyi inceledi. "Sanırım benim oyunuma katılmanızı istemekle haddimi aştım."

Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Vanessa, Clune'un duyarsızlığına sinirlenerek. "Sinirlisiniz."

"Eminini ki, bu sizi şaşırtmamıştır. Önce beni, Damien'in ölmek üzere olduğuna dair yalan söyleyip korkuttunuz şimdi de sizin esiriniz olarak burada kalmam gerektiğini söylüyorsunuz."

"Korkarını ki öyle ama sadece eğlenmek için."

"Sizin eğlence fikrinizi komik bulmadım, lordum. Eğer eve dönmeme izin verirsiniz, hiç kimseye bir şey söylemem. Damien'a bu olayla ilgili tek kelime etmem."

"Bu benim bütün planımı mahveder."

"Planınız tam olarak ne?"

"Damien'ı kartlarını açık oynaması için zorlamak. Daha açık olmak gerekirse, size olan bağlılığının derinliğini test etmek."

"Bağlılığı mı?"

"Bunca sene, kalbini hiç kimseye kaptırmayacağına yemin etti. Son olarak bu hafta yine âşık olduğunu inkâr etti. Ama ben kudretli Lord Sin'in âşık olduğunu düşünüyorum ve bunu da kanıtlayacağım. Cehennem Ateşi Cemiyeti önünde size karşı olan duygularını kabul etmesini sağlayacağım

"Ya aptalsınız, ya da deli!"

Clune tekrar gülümsedi. "Belki ikisinden de biraz. Ama benim gibi herkes bu itirafı merakla bekliyor. Onun kalbini çalmışsanız, siz de bunu öğrenmek istemez misiniz?"

"Hayır, kesinlikle bu şekilde değil."

"Onu böyle bir itirafa getirecek başka bir yol bilmiyorum. Ve gerçekten de bunu onun kendi iyiliği için yapıyorum. Eğer Sin kendini aldatıyorsa, bunu fark etmesi onun için daha iyi olacaktır Gerçek duygularını açığa çıkarması için basit bir senaryo kurdum sadece."

Vanessa dikkatle Clune'a bakıyordu. "Ve ben de oltadaki yemim, öyle mi?"

"Tam anlamıyla öyle. Bu tip toplantılar genellikle cinsel içeriklidir. Sin'e sizi gecenin asıl eğlencesi olarak anlatıp nasıl tepki vereceğini göreceğim. Kıskançlığını gizleyebileceği konusunda şüpheliyim."

"Sizin bu oyununuz karşısında kıskanmak yerine öfkelenecek kadar akıllıdır."

"Sin ve ben yıllardır arkadaşız. Yapacağı en kötü şey yüzüme yumruk atmak olacaktır ama ben bu riski almaya hazırım."

"Sizi göstermek gibi bir niyetim yok ama korkarım ki, kaçma girişimlerinizi engellemek için kısa süreliğine sizi buraya kilitlemeliyim. Umarım kendinizi burada rahat hissedersiniz, leydim. Eğer isterseniz, uşakla biraz çay ya da şarap gönderebilirim."

"Ne kadar cömertsiniz," dedi Vanessa sert bir ses tonuyla.

Clune, cevap vermeden kapıyı çekti ve kilitledi. Vanessa başına gelenlerin şaşkınlığı içindeydi, camın yanına giderek kilitli olup olmadığını kontrol etti. Kilitliydi, camı kırsa bile atlamak için çok yüksekti. Muhtemelen ayak bileğini kırardı, hatta daha kötüsü de olabilirdi.

Vanessa sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Gerçekten esir sayılmazdı ve Koscwood'daki uşak da onun nereye gittiğini biliyordu.

Öyle olsa bile, ev halkını korkutmamak için Damien'ın kazası hakkında bir tek kelime söylememişti. Ev halkı Vanessa'nın onunla olacağını düşünecek ve eğer bu gece eve gelmezse telaşlanmayacaktı.

Vanessa kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. En azından Damien yaralı değildi, önemli olan da buydu. Eğer zorunlu olmasa, Clune'un bu terbiyesiz, şakasına katlanmazdı ve görünen o ki, başka şansı yoktu.

Vanessa'nın içini yeni bir öfke sarıyordu. Clune'un, bunu kendi eğlencesi için ya da inadına yapıp yapmadığını bilmiyordu ama ne olursa olsun onun bu oyununu oynamak akıllıca olabilirdi. Eğer bu saçmalık alenen bir merasime dönmezse, belki Vanessa itibarının bir parçasını kurtarabilirdi.

Av partisi, silah odasında avdan gelenlerin eski av hik yelerini anlatıp biralarını yudumlamalarıyla devanı ediyordu. Damien sessizdi, düşünceleri olduğu yerden çok daha uzaklardaydı. Eğlendiğine dair rol yapmak bile neredeyse imkânsızdı.

Damien'in bu asi düşünceleri birden patlayan kahkahalar ile kesildi. Damien, Clune'un dikkatle onu incelediğini fark etti.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Damien.

"Aslında var. Senin için bir sürprizim var." Damien'in çok ilgilenmediği bir gülümsemeyle Clune Amerikalı dostlarına dönerek sözlerine devam etti, "Sabine, cemiyet  yeliğine kabul ayinimizi tatma şerefini yaşayamamıştın. şimdi içerde seni bekleyen harika bir sürpriz var."

Kadehler kalktığında, diğerlerinden de Clune'un söylediklerini destekleyen sesler yükseldi.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Sabine.

"Bir grup evlenmemiş kızla beraber olmalısın," diye cevap verdi Lord Thornhill.

"Bir grup mu?"

"Bir düzine güzel ve bir de kraliçe."

"Bu alışık olduğunuz seks  lemlerinden biraz daha farklı," diye belirtti aralarından biri dostane bir şekilde.

"Gün doğmadan önce gruptaki tüm kadınları tatmin edecek kadar dayanıklı olduğunu kanıtlamalısın. Daha sonra onlar senin performansını değerlendirip onlara ne kadar zevk verdiğine dair not verecekler," dedi Ribald.

"Hepimiz bu testten geçtik, farklı derecelerde başarılarla," dedi Thornhill.

Ribald'ın kahkahasını, Sin'in elinde tuttuğu rekora olan övgüler takip etti. Damien ise sadece kadehini kaldırarak kendisine sunulan övgüleri alçakgönüllülükle kabul etmekle yetindi.

"Eğer testi geebilirsen, Cehennem Ateşi Cemiyeti'nin tam  yesi olacaksın," diye ekledi Penny.

Clune sohbetin gidişatını kontrol altına almadan önce üyeler arasında birkaç tane daha ahlaksız espri yapıldı.

"Lambton burada olamadığından, ev sahipliğini ben üstlenmiş durumdayım.  yelik seremonisiyle ilgili düzenlemeleri bu halta içinde yapmaya haşlayacağını. Ayrıca hepimiz için m kemmek kraliçeyi bulduğumu söylemekten şeref duyarım. Ama en son kararı vermeden önce Sin'in onayını almak istiyorum," diyen Clune, bakışlarını Damien'a çevirdi.

"Seimimi incelemek için benimle yukarı kata gelir misin?"

"O burada mı?" diye sordu üyelerden bin.

Clune başını salladı. "Evet ve kraliçemizin kim olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Ama Sin bu konuda uzman olduğu için onun onayı yeterli olacaktır."

"Bize anlattığın bu güzelliği Damien'a bütün ayrıntıları ile göster," dedi Cheatham.

Salonda, Cheatham'ın dediklerini onaylayan sesler yükseldi. Damien isteksiz de olsa Clune'la beraber üst kata çıktı.

Odanın kapısına geldiklerinde, Clune kilidi açtı ve kapının kolunu indirdi, içeride, cam kenarında arkası dönük bir kadın duruyordu ama Damien kim olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Kadın yavaşça arkasını döndüğünde Damien kaskatı kesikli. Vanessa'nın bakışları sabit ve buz gibiydi.

Damien, Clune'a döndü. "Bunun anlamı ne? O burada ne arıyor?"

"Harika bir kraliçe olacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Clune yumuşak bir ses tonuyla.

Damien, Vanessa'nın bu seks âleminin başlıca eğlencesi olacağı düşüncesi ile yumruklarını sıktı. "Onun seremoniyi yönetmesini mi istiyorsun? Ve sen de bunu kabul mü ettin, Vanessa?"

Clune, Vanessa yerine cevap verdi. "Aslında daha kraliçe olmaya karar vermiş değil, ikna etmeye çalışıyorum." Clune sorgulayan gözlerle Damien'a bakıyordu. "Açıkçası, onu buraya sadece senin tepkini görmek için getirdim."

"Tepkim mi?" dedi Damien, Clune'a bakarak. Demek ki Vanessa oraya kendi isteği ile gelmemişti. Sessizce içine zehirli bir öfke yayıldı.

"Seni alçak herif..." dedi Damien ve bir anda Clune'u kravatından çekerek onu gürültüyle duvara yapıştırdı. "Bu senin için yeterli bir tepki mi?"

Damien'ın bütün öfkesine rağmen Clune zafer kazanmışçasına kahkaha attı. "Ona başka birinin dokunmasına izin vereceğini hiç düşünmedim."

"Sizin gibilerin," dedi Damien sıktığı dişleri arasından.

"Umursamaz davranmaya çalıştığını düşünüyorum, Sin. Neden Vanessa'nın kraliçe olacağı düşüncesi seni bu kadar üzüyor kı?"

"O benim korumam altında, lanet olsun!"

Clune, Damien'ın boğazını sıktığı için güçlükle konuşabiliyordu. "Hâlâ... kendini... kandırıyorsun, arkadaşım."

Damien, Clune'un boynundaki ellerini daha da sıktığında, Clune nefes alamamaya başladı.

"Damien, dur! Canını yakıyorsun!" dedi Vanessa, Damien'ı durdurmak isteyerek.

Gürültüyü duyan bir düzineden fazla cemiyet üyesi bir anda koridorun sonunda belirdiler.

"Neler oluyor burada?" diye bağırttı Thornhill.

"Damien...dur...lütfen..." diye yalvarıyordu Vanessa endişeyle ama Damien Clune'u bırakmaya niyetli değildi.

Clune'un yüzü, nefes alamadığı için, gitgide kızarıyordu. Birkaç üye korkuyla seslerini yükseltti ve en sonunda bir tanesi onları ayırmaya geldi.

Nicholas Sabine, Damien'ı durdurmak için kolunu tuttu. "Onu öldürmek istemezsin, değil mi?"

"istememez miyim?" diye karşılık verdi Damien sertçe.

Damien Clune'u bırakarak, sinirini kontrol altına almak istercesine geri çekildi. Alev alev bakışları Clune'a kilitlenmişti. "Benimle düello yaparak şerefini koruyacaksın. Silah seçimi senin."

Damien Clune'a meydan okurken, Vanessa'nın adeta korkudan nefesi kesilmişti. "Damien, bunu yapamazsın"

'Yardımcılarını seçmem öneririm. Thornhill ve Marrhews'ın benim tarafımda olacaklarına inanıyorum."Damien bunları söylerken öfkeli sesi oldukça ciddi çıkıyordu.

Daha sonra Damien, arkadaşlarının şaşırılmış bakışlarına aldırmadan Vanessa'yı kolundan tutup onların arasından ayrıldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Eve yaptıkları yolculuk gerginlik içimle geçti. Vanessa korkudan titrer haldeyken yanında oturan Damien öfkeden köpürüyordu.

"Clune'u düelloya davet etmiş olamazsın," dedi Vanessa sonunda. "Bunu iptal edeceksin."

Damien'in dudaklarına buz gibi bir gülümseme yerleşti. "İptal etmek gibi bir niyetim yok."

"Damien, bu şakadan başka hır şey değildi. Zararsızdı..."

"Zararsız mı? Clune, İngiltere'nin bir numaralı hovardaları önünde onurumu tehlikeye düşürdü. Bana göre bu zararsız değil."

"Eğer birdenbire öfkelenmeseydin, benim kimliğim gizli kalacaktı. Bu kadar zorba olmana ne gerek vardı? Eğer mantıklı davransaydın, arkadaşların benim varlığımdan bile haberdar olmayacaklardı."

"Clune benden mantıklı bir cevap alarak tatmin olmazdı. Benim öfkelenmem için bunu tasarladı. Ama seni esir alarak çizgiyi aştı."

Vanessa derin bir nefes alıp kendi öfkelerini kontrol altına almaya çalıştı.

Clune'un yaptığı kaba, hatta alçakça bir davranıştı, buna katılıyorum ama bitti. Ve bu düello sadece benim utancımın reklamını yapmaya ve onurumu daha da tehlikeye sokmaya yarayacak, Lütfen, bu olayı unutalım."

"Bu unutmak için çok ciddi bir olay. Ona ceza vermezsem, benim korumam altındaki leydinin onurunu lekeleyebileceğini düşünmesini sağlarım. Clune'un bu aşağılık davranışını onaylamıyorum."

"Sen onaylamıyorsun? Diğerlerini yargılama hakkını sana ne veriyor? İnsanların hayatlarıyla oynama hakkını? Önce Aubrey, şimdi ile Clune ."

"Yeter! Bunu seninle daha fazla tartışmayacağım."

Vanessa öfkeyle bir karşılık vermemek için dudaklarını sıktı.

Tüm yolculuk boyunca Damien'in sessizliğine tahammül etti ama malikânenin önüne geldiklerinde Vanessa kendisini hızla arabadan dışarıya attı.

Bir tek söz bile söylemeden yatak odasına çıktı ve kıyafetini değiştirdi. İki hizmetçinin yardımıyla bavullarını topladı ve onların arabaya taşınmasını emretti. Saat öğleden sonrayı geçmişti ama posta arabasını yakalamak istiyordu. Eğer bu gece Londra'ya varabilirse, ertesi günde Kent'teki evinde olabilirdi.

Son bir kez onca zevk ve üzüntü yaşadığı yatak odasına baktıktan sonra kapısını sessizce kapadı. Olivia'nın odasına uğramadan aşağı kata indi. Bu kadar duygusal bir ruh halindeyken ona elveda diyemezdi. Ama eve gider gitmez ona yazacaktı.

Damien'i, masasına oturmuş düello için mükemmel Manton marka silahlara bakarken bulduğunda Vanessa'nın beti benzi attı.

Bir an için Damien'a bakakaldı ve kalbi acı ve aşkla doldu. "Gerçekten bunu yapacak mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Damien başını kaldırmadan. "Ölebilirsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ölmeyi beklemiyorum, usta bir nişancıyım."

"Ve bu da her şeyi çözüyor, öyle mi? Clune'u öldürebilirsin. Bunun senin için bir anlamı yok mu? Başka birinin hayatına son vermenin?"

Damien başını kaldırarak gözlerini Vanessa'ya dikti. "Onurum bu iddiadan vazgeçmeme izin vermez."

"Bunun onurla ilgisi yok. Sadece iki şımarık çocuğun bir ödül için kavga etmesi gibi. Bunu izlemek için kalmayacağım. Senin başka bir adamı öldürmen, daha da kötüsü yaralaman ya da senin ölmen düşüncesine dayanamıyorum. Gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Evime, ailemin yanına."

"Anlaşmamız ne olacak?"

Vanessa, Damien'ın fırtına kadar koyu renk gözlerine baktı. "Metresin olma zamanını neredeyse bitiyor. Eğer şimdi gitmem, bahsimizi kaybedeceğim anlamına geliyorsa öyle olsun."

Damien'in ifadesi sabitti, Vanessa ise öfkesini bastırmak için dudaklarını ısıırıyordu. "Evlenme teklifini neden geri çevirdiğimi öğrenmek istiyordun. İşte bu yüzden," dedi Vanessa düello silahlarına bakarak ve devam etti, "Hiçbir zaman eve ölü ya da diri geleceğin konusunda emin olamayacağını. Hâlâ Roger'ın ölümü ile ilgili kâbuslar görüyorum. Onun hayatı ve skandalları hakkında. Tekrar bunları yaşayamam."

Damien, Vanessa'nın dediklerine karşı o katlar tepkisizdi ki, Vanessa kendisini bir heykelle konuşuyormuş gibi hissediyordu. Vanessa'nın içindeki öfke sesinin titremesine neden oluyordu. "En anlayamadığım ne biliyor musun? Neden hayatını böylesine harcamak konusunda ısrar ediyorsun? Senin şu Cehennem Ateşi Cemiyetin bencillik ve cinsel düşkünlük üzerine kurulu, Peki, bu utanmazlığın sana hiç gerçek mutluluğu verdi mi?"

Damien Vanessa'ya bakarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer ahlaksızlığa tövbe etseydim, senin standartlarına göre evliliğe uygun olacak mıydım? Eşin olmaya layık biri olacak mıydım? Sen bir aziz istiyorsun."

Vanessa, Damien'ın gözlerinin içine bakıyordu ama ona karşı olan hislerine dair hiçbir belirti yoktu; gönlüne kilit vurmuştu sanki.

"Hayır, azız istemiyorum sadece beni seven bir erkek isliyorum. Ettiği evlilik yeminine bağlı, beni başka kadınlar ile aldatmayacak bir eş istiyorum. Kendisini başka bir skandala sokmayacak ya da mantıksız bir düelloda ölmeyecek birini istiyorum!"

Damien ilk defa Vanessa'nın sözlerine cevapsız kalmadı.

"Ben senin eski kocan gibi değilim."

"Değil misin? Aranızda pek de bir fark yok"

Vanessa ile Damien'in gözleri birbirlerinden ayrılmıyordu. Vanessa, sessiz odada sadece kendi nefesini duyabiliyordu ve söylediklerinin bir yere varmadığını görünce nefesinin daraldığını hissetti.

"Damien, sen yeteneklerin ve servetinle çok fazla şey yapabilirsin. Kız kardeşine kendini adamanı ve zamanında bana karşı olan anlayışlı arkadaşlığını gördüm. Hayatını anlamlı hale getirmek için gereken potansiyel sende var ama sen boş şeylerin peşinde koşmaya devanı ediyorsun."

"O zaman senin hayallerini daha fazla suya düşürmeden önce gitsen daha iyi olacak."

"Evet," dedi Vanessa üzülererek.

"Benim arabamla git, posta arabasından daha güvenlidir."

Vanessa başını salladı, boğazı yanıyordu, tam kapıdan çıkmak üzereyken durdu.

"Nasıl kendimi bu kadar kandırdım? Ne kadar aptalım, seni sevdiğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Sen asla sevebileceğim bir erkek değilsin."

Vanessa, Damien'in şaşkınlığını sessizliğinden anlayabiliyordu.

"Vanessa..."

Arkası dönük olan Vanessa, önce Damien'in ayak seslerini duydu, sonra güçlü kolları bedenini sardı ve Vanessa'nın ismini mırıldandı. "Vanessa, gitme."

Vanessa, Damien'in yalvarışındaki karşı konulmazlığı hissedebiliyordu. Sıcaklığı Vanessa'nın kararlılığını zayıflatıyor, iradesini paramparça ediyordu.

Derin bir nefes aldı. "Yapamam, buna dayanamam," diye fısıldadı.

Yavaşça Damien'in bedenini saran kollarından ayrıldı ve uzaklaştı.

Gizli geçidin karanlığında duran Damien, Vanessa'nın yatak odasına açılan paneli itti. Oda, içindeki oyuk gibi bomboştı. Vanessa gitmişti.

Uyurgezer gibi, bahçelere bakmak için pencereye doğru gitti. Vanessa'nın kokusu aklından çıkmıyor, giderken söylediği sözlerini unutamıyordu. Ne kadar aptalmışım, seni sevdiğimi düşünüyordum.

Vanessa'nın aşkını itiraf etmesi Damien'a bil tokat gibi çarpmıştı. Genç kadının parlak gözlerinde üzüntü, korku ve hayal kırıklığı vardı.

Kaybetmenin korkutucu hissi Damien'ı sarmıştı. Ancak şimdi, gittikten sonra, yaptığı büyük kötülüğü anlayabilmişti

Sen sevebileceğim bir erkek değilsin...

Hayır, o masum bir kadını intikam için mahveden, kendi memnuniyetinden başka bir şeyi ya da kimseyi düşünmeyen vücudun anlamsız ve boş zevklerini arayan bencil bir alçaktan başka biri değildi.

Vanessa haklıydı. Ahlaksızlık ona gerçek mutluluğu getirmemişti. Hiçbir kadın onun özlemine, onun boşluğunu gideremediğinden, bir kadından diğerine gidiyordu, ta ki' Vanessa'ya kadar. Vanessa içindeki boşluğu doldurmuştu. Gönlünü doldurmuştu, aşkla.

Damien onu seviyordu.

Damien için böyle bir duyguyu hissettiğini fark etmek yeniydi. Hiçbir zaman aşkı tatmamıştı. Bu anlaşılmaz duyguyu kolayca fark etmek için uzun süre hovardalık yapmıştı.

Buna tutku demiş ve bununla şiddetle savaşmıştı. Ama saplantısı onu tutkudan daha derin bir şeye sürüklemişti.

Onu seviyorum.

Damien, bunun ne kadar güzel bir cümle olduğunu düşündü. Önceden böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildi.

Onu kendinden uzaklaştırmıştı ve artık her şey için çok geçti. Dakikalar önce anlaşma son bulmuştu. Düello ise ertesi sabah, gündeğumundaydı.

Lord Thornhill herkesin kabul ettiği kuralları gözden geçiriyordu. Düellocular yirmi adım atacaklar, sonra da arkalarını dönüp ateş edeceklerdi.

"Lordlarım, bu şartları kabul ediyor musunuz?" diye sordu Thornhill sessizce.

Clunc'un dudakları, düşmanını dikkatle seyredirken alaycılıkla kıvrıldı. "Evet, evet. Bu tatsız işi bir an önce bitirelim. Penny, eğer kurtulamazsam takımımın mirasçısı sensin."

İki adan sırt sırta meydanın ortasında, izleyiciler de çevrede yerlerini aldılar. Meydan tamamıyla sessizdi ve gerginlik had safhadaydı. Daha sonra Damien Clune'un fısıldamasını duydu.

"Ne olursa olsun, senin leydinden şüphe duyduğum için üzgünüm. Onun itibarına zarar verdiğimden dolayı pişmanım."

"Her ikimizin de pişmanlıkları var. Tek suçlu sen değilsin.

"Lordlarım, başlayabilirsiniz," diye bağırdı Thornhill. "Bir..."

Damien derin bir nefes alarak yürümeye başladı. Yavaşça atmaları gereken yirmi adımı atıyorlardı: on, on beş, on dokuz... Damien'in elleri tabancasını kavradı. "Yirmi..."

Aynı anda döndüler ve silahlarını doğrulttular. Damien, Clune'un parmağının silahın tetiğini sıkıldığını gördü ama zihnindeki görüntü daha güçlüydü: Vanessa güzel yüzüyle birini öldürmemesi için ona yalvarıyordu.

Vanessa...

Silahını ateşlerken elini bir anda yukarıya doğru kaldırdı. Tam o sırada, düşmanının silahından çıkan sesi duydu ve sonra da etini yakan kurşunu hissetti.

Kurşun onu yere yıkmıştı. Damien yerde hareketsiz yatıyor, acıyla nefes almak için uğraşıyordu. Çevreden gelen bağırırları duydu ve sonra da Clune'un ona doğru eğildiğini gördü.

"Kahretsin, ölmek mi istiyorsun? Ne yaptığını sanıyorsun?"

Damien'in gözlerinde öfke vardı, belki de bir şekilde ölmek istiyordu. Son anda silahının namlusunu havaya çevirip ateş etmiş, düşmanının kurşununa karşı kendisini korunmasız bırakmıştı. Ama Clune'u öldüremezdi, Vanessa için durması gerekiyordu. Vanessa'nın gözleri önünde olmuş suçlarına bir de cinayet ekleyemezdi. Ona bu acıyı yaşatamazdı.

"Kimildama, Sin, yaralandın."

Clune, sol omzunu incelerken ceketini söküp çıkarttıklarını hissetti.

"Lordum, izin verirsiniz ben bakayım."

Damien hayal meyal başka birisinin yanımla diz çöktüğünü gördü. Belki de doktordu...

"Görünen o ki, kurşun içeride kalmış. Onu dışarı çıkarmam lazım."

"Durumu ciddi mi?"

"Oldukça ama ölümcül değil."

Damien gözlerini kapadı ve acının tadını çıkardı. Kendisini öldürmediği için Clune'a minnettar olmalıydı. Ancak öldürücü bir yara günahları için adil bir ceza olabilirdi.

İyileşmesi zor olmuştu. Damien, dört gün boyunca, doktor hareket etmesi için yeterince iyi olduğunu söyleyinceye kadar arkadaşı Lambton'ın av kulübesinde kaldı.

Rosewood'a döndüğünde, Olivia onunla konuşmayı reddetti. Damien'a olan kızgınlığı sadece düelloda hayatını riske atması yüzünden değildi, Vanessa'yı uzaklaştırdığı için onu asla affetmiyecekti.

Damien da kendisini affetmiyecekti.

Günlerce yatakta yatan Damien'ın, yaptığı kötülükler ile yüzleşecek yeterli zamanı olmuştu. Neredeyse sevdiği kadının masumiyetine gölge düşürüp onu kendi bulunduğu ahlaksız dünyaya sürükleyerek mahvedecekti. Vanessa'ya Clune'dan daha kötü davranmıştı. Onu, hayat kadınlığı için hazırlamıştı.

Damien bu olanları kalbinde acı duymadan hatırlaması için kaç sene geçmesi gerektiğini düşündü. Ona evlenme teklif ederken bile, hak ettiği saygı ya da ilgiyi göstermemişti. Onun yerine ona bir şeref bahşediyormuş gibi davranmış, onun kendisi için ne anlama geldiği hakkında tek kelime etmemişti.

Onu reddetmesinde şaşırılacak bir şey yoktu. „Sen sevebileceğim bir erkek değilsin.

Damien güzel sabah güneşini görmek istemezmişçesine gözlerini kapadı. Yaşadığı hayattan, ya da kendinden gurur duymuyordu.

Oğullar genellikle babalarını takip ederlerdi. Çapkınlığa ve ahlaksızlığa karşı kökleşmiş bir eğilimi miras almış ve hiçbir zaman bu eğilimlerini sorgulamamıştı. Kendisini hayatındaki aşırılıklar dolayısıyla yorgun hissettiği zamanlarda hile çılgınlıklarına, heyecanı arayışlarına hiç sınır koymamış, uyarılara kulak asmamıştı.

Damien fısıltıyla bütün bu olanlara lanet etti. Görünen o ki, iğrenç babası gibi, o da ahlaksız biri olmuştu. Bu düşünce, Damien'ın kendisinden nefret etmesine yol açtı. Belki de değişmek için çok geç değildi. Belki hâlâ Vanessa'yla arasını düzeltebilirdi.

Düellodan yedi gün sonra, Clune ona hasta ziyaretine geldiğinde, ilk adımı attı.

"Bir kere daha özür dilemek ve beni öldürmediğin için teşekkür etmek istiyorum, leydi Wyndham'ın şerefini tehlikeye atmam affedilemez bir davranıştı ve gerçekten de çok üzgünüm."

Damien gülümsedi. "Ben de kurşunu bir parmak daha solda hedeflemediğin için teşekkür ederim."

"Aslında hedeflediğimden daha yakındı."

"Hiçbir zaman usta bir nişancı olamadın."

Damien'in bu iyi niyetli karşılaması üzerine, Clunc bir sandalye alıp yatağın yanına oturdu.

Damien misafirini tuhaf bir üzüntüyle seyrediyordu. O ve Clunc çok uzun zamandır arkadaşlıklar, üniversite günlerinden beri ahlaksızlığın peşinden koşmuşlardı. Ama yollarının ayrılması gereken gün gelmişti. Damien o hayatı özlemeyecekti ama arkadaşını özleyecekti.

"Anladığını kadarıyla av partisi bitti?"

"Evet, senin ölümle burun buruna gelmen birçok şeyi durdurdu. Çoğumuz Londra'ya döndük. Çok ziyaretçin olacağını biliyorum ama ben seninle yalnız, konuşmak istiyorum."

"İyi, ben de ayrılacağımı söyleyebilirim böylece."

Clune merakla kaşlarını kaldırdı.

"Cehennem Ateşi Cemiyeti'ntleki üyeliğimi bırakmak istiyorum"

"Sin...kesinlikle fazla tepki gösteriyorsun. Böyle talihsiz bir olay yüzünden arkadaşlarından vazgeçmek zorunda değilsin

"Arkadaşlıklarımı bitireceğimi söylemiyorum ama zamparalık yaptığım günler bitti."

Clune kaşlarını çattı. "Onun yüzünden, değil mi? Leydi Wyndham, haklıydım, vurulmuşsun ona."

"Evet, haklıydın."

Clune başını salladı. "Bugünlerde çoğu şey beni şaşırtmıyor ama sen aklımı başımdan aldın. Asla âşık olmayacağına yemin etmiştin. Ne oldu?"

"Vanessa ile tanıştım," dedi Damien sadece.

"Aşk sana mutluluğu garanti etmez. Hatta tam tersi olabilir."

"Bunu biliyorum."

"Kendini her türlü mutsuzluğa hazırlaman lazım."

"Belki de."

"Sen benden daha iyi biliyorsun ama aşk adamı aptala çevirir."

"Hem de ne aptal," diye kabul etti Damien. "Başka türlü sana gündoğumunda silah çekmek için meydan okumazdım."

Clune'un ifadesinde şaşkınlık ve merhamet vardı. "Boyun eğmek sana göre bir şey değil. Sin."

"Biliyorum." Damien, Vanessa'ya vurulduğundan dolayı utanmıyordu. Bütün gururunun ve sebeplerinin ötesinde kalbini Vanessa'ya kaptırmıştı. "Ama bana 'Sin' demeyi bırakırsan sevinirim. Kendimi bu unvandan kurtarmak için elimden geleni yapacağım."

"Nasıl istersen," dedi Clune kuşkuyla. "Ne zaman sizi tebrik edeceğiz?"

Damien'in kaşları çatıldı. "Bunu söyleyemem. Evlilik teklifimi reddetti."

"Reddetti demek!"

"Benim gibi bir adamla evlenmek istemiyormuş."

"Şimdi neden cemiyetten istifa ettiğin anlaşılıyor. Dikkatli ol arkadaşım, bu kadın seni hanım evladına çevirir."

Damien'in bakışları uzaklara daldı. "Beni istediği her şeye çevirebilir, yeter ki beni affetsin."

★

Olivia, Damien'in değişmek için olan isteğine şüpheli yaklaşıyordu. Eski gücünü yeteri katlar kazanan Damien. Olivia'yı odasına çağırıldı. Olivia, tekerlekli sandalyesi bir uşak tarafından sürölerek, isteksizce Damien'in odasına geldi

"Sana söyleyecek hiçbir şeyini yok," dedi Olivia, uşanın odadan çıkmasını beklemeden.

Damien, acısından yüzünü ekşiterek yatakta doğrıldı. Yaralı omzunu korumak için sol kolu askıya alınmıştı ama yaralı yer tam olarak kapanmış sayılmazdı.

Damien, uşak tınları yalnız bırakana katlar bekletil. "Artık Rutherford ile evlenmene karşı çıkmıyorum."

Olivia ağabeyine dik dik baktı. "Bu zalimce bir şaka mı?"

"Hayır, hâlâ samimiyetinden şüpheliyim ama kentlisini kanıtlaması için ona bir şans vermek istiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum, Livy. Eğer Rutherford seni mutlu edebiliyorsa, ona engel olmayacağım."

Olivia'nın yüzünde umut ışığı parladı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Olivia'nın parlayan gözlerinde ve gülümsemesindeki mutluluk göröllebiliyordu. "Damien, bunun beni ne katlar mutlu ettiğini bilemezsin."

"Biraz tahmin edebiliyorum," dedi Damien tatlılıkla.

"Bunu hemen Aubrey'ye söylemeliyim..." Olivia bir an durdu ve soru sorar gözlerle ağabeyine baktı. "Ona söyleyebilirim, değil mi? Roscwood'a gelirse onu vurmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, Livy. Söz veriyorum, ona en iyi şekilde davranacağım. Düello benim için bitmiştir."

Olivia'nın mavi gözleri ciddileşti. "İntikamından vazgeçtiğin için çok mutluyum, Damien. Vanessa haklıydı; intikam en çok vazgeçildiği zaman tatlıdır. Aubrey'nin zalimliği için

açı çekmesini istedim ama asıl istediğim onun beni sevmesiydi."

Damien gülümsedi. "Yaşından çok daha zekisin. Şimdi git ve nişanlınla bu haberi paylaş."

Olivia, odadan uşanın sürdüğü tekerlekli sandalye ile çıkarken omzunun üzerinden Damien'a, "Vanessa'dan mektup aldım, evine varmış," dedi.

"Öyle mi?" Damien ses tonunu kontrol etmeye çalışıyordu.

"Neden bir anda gittiğini açıklamak istemiş."

"Ve ne söylemiş?"

"Senin ve onun çok farklı fikirlere sahip olduğunuzu ama daima benim arkadaşım olarak kalacağını."

"Şanslısın o zaman," dedi Damien usulca.

Olivia bir şey söylemeden önce Damien'ın suratını inceledi. "Damien, Vanessa'yı çok özliyorum. Dönmesi için ona yalvarırsam bana kızar mısın?"

Damien kız kardeşine baktı. Kurnazlık konusunda uzman değildi; her şey yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

"Vanessa dönmeyecek biliyorum, ama yine de teşekkür ederim," dedi Damien.

Olivia'nın kederli gülümsemesi ağabeyinin yüreğini burktu.

Olivia odasından çıktığında arkasına uzandı ve Vanessa'nın, intikamın güzelliği hakkında söylediklerini düşündü.

Çektiği ıstırapın ne kadar acı bir tadı olduğunu fark etmişti. Kendisi intikam planı hazırlamış ama Vanessa onu kendisine âşık ederek kendi intikamını almıştı. Güçlü iradesine rağmen kendisini ona kaptırmıştı.

Aşk. Gecelerce uykusuz kalıp onu istemiş, onun özlemini duymuş ama hiç bu duygunun adını koymamıştı. Karşı koyulamaz arzusu inkâr edilemez bir aşka dönüşmüştü.

Damien, şairlerin haklı olduğunu anladı. Aşkın gücü, dünyanın en yorgun çapkınını bile sarsabilirdi. Duyduğu özlem Damien'ı hiç terk etmiyordu. Uyanık olduğu zamanlarda aklında çoğunlukla sadece Vanessa vardı. Uyumadan önceki son düşüncesi ve uyandığında aklına gelen ilk o oluyordu. Rüyalarındaydı. Kalbindeydi. Ruh eşini Vanessa'da bulmuştu. Sadece o içindeki boşluğu doldurabilirdi...

Vanessa dışında hiç kimse ile kendini mutlu hissetmemişti. Onsuz kalmak istemiyordu.

Damien gözlerini sıkıca yumdu. Tanrını, çok mu geçti? Ona yaptıklarından sonra onun sevgisini tekrar kazanmanın bir yolu var mıydı?

Değişmeye, daha iyi bir adam olmaya kararlıydı. Nasıl değişeceği ise hâlâ bir soru işaretiydi. Soğuk, bencil ebeveynleri onun için örnek olamazdı. Çocukken kendisi ile ilgilenilmemiş, skandal ve kontrolsüz bencillikler içinde büyümüştü. Bir yetişkin olarak ise, hayatının amacı ve anlamı yok sayılırdı.

Ama değişmeyi denemeliydi. Vanessa'ya, diğer hovardalar gibi olmadığını, en azılı çapkının bile aşk ile değişebileceğini kanıtlamalıydı.

Kalbine az da olsa bir umut doldu. Belki de onu, onun ihtiyaç duyduğu aşkını kazanmak için çok geç değildi.

Yirminci Bölüm

Vanessa, annesi ve kız kardeşleri ile oturma odasında oturuyor fakat kız kardeşlerinin kasnak işlerken ettikleri amaçsız sohbetlere katılmıyordu, içini korkutucu, ölüm gibi hır hissizlik kaplamıştı.

Eve döneli daha bir hafta olmuştu ki, Aubrey'den bir mektup aldı.

Canım kız kardeşim,

Sinclair'ın düellosunun nasıl sonuçlandığını bir yabancından öğrenmek islemediğine eminim, o yüzden sana olanları ben anlatacağım. Lütfen telaşlanma ama düelloda Damien omzundan ciddi sayılabilecek derecede yaralandı ve kurşunun çıkarılması için bir operasyon geçirdi. Düşmanı, Loril Clune, yara almadı, görünen o ki, arkadaşları da şaşırmış ama Sinclair fikrini değiştirmiş.

Tamamıyla iyileşeceğini umuyorum. Ev halkı ile görüşmem yasak olduğundan bunlar sadece kulağıma gelen söylentiler.

Benim durumumda maalesef bir değişiklik yok.

Sevgiler,

Aubrey

Vanessa gözlerini yumdu ve zihninde beliren, Damien'in yaralı görüntüsünü silmeye çalıştı. Aubrey, gönderdiği ikinci mektubunda, Damien'in tahmin edilenden daha hızlı iyileştiğini yazdığında bile Vanessa hâlâ kâbuslar görmeye devam ediyordu.

Kendi gizli yaraları o kadar kolay iyileşmiyordu. Damien'a karşı duyduğu aşkın üstesinden gelemiyordu. Onu bırakmak Vanessa için çok zor bir adım olmuştu.

Onu düşünmeden bir güle bile bakamıyordu.

"Posta geldi," dedi kız kardeşi Charolte, Vanessa'yı dertli düşüncelerinden uyandırarak. Daha sonra hizmetçi odaya girdi ve Vanessa'nın önünde eğildi. "Size mektup var, leydim."

"Teşekkür ederim."

Mektubun üzerindeki Sinclair damgasını görünce heyecanlandı ama Olivia'nın yazısını hemen tanıtlı. Endişe içinde mektubu açtı. Mektup hızlıca yazılmıştı, okunması zor mürekkep lekeleri ve ünlem işaretleri ile doluydu.

Çok sevgili Vanessa,

Ne olduğuna inanamazsın! Damien merhamet gösterdi! Evlenmemiz için bize izin verdi! Sadece benim mutlu olmamı istediğini söyledi ve şu an dünyanın en mutlu insanı benim! Artık sana kız kardeşim diyebileceğim. Heyecanımı ve neşemi tahmin edebiliyorsundur. Elim o kadar titriyor ki, kalemi elimde zorlukla tutabiliyorum. Bunu yapan sensin Vanessa,

ağabeyimi değiştiren sensin, buna hiç şüphem yok. Damien her zaman senin dediklerine büyük önem verdi. Düğünün ne zaman ve nerede olacağı, nerede oturacağımız hâlâ belli değil ama umarım düğün kış, gelmeden olur ve ben de Rutford Malikânesi ne gelirim. Annen bir vikontes olmayı nasıl karşılar, ne düşünüyorsun? Çok sabırsızım. Aubrey'uin eşi olacağımdan dolayı duyduğum sevinci anlatamam. Sana teşekkür etmeliyim Vanessa, bunların olmasına yardım ettiğin için...

"Neymiş Vanessa? Umarım kötü bir haber değildir," dedi Charlotte, diğer kız kardeşi ve annesinin sahip olmadığı anlayışlılıkla.

Vanessa şaşırmıştı. Damien'in bu kadar merhametli olacağını, hem de bu kadar kısa bir süre içerisinde, beklemiyordu.

"Hayır... Kesinlikle değil, hatta mükemmel bir haber. Aubrey Olivia ile evleniyor." "Harika," diye bağırdı Fanny.

Anneleri, Grace, oturduğu kanepeden kalktı. "Aubrey evleniyor mu? Bu kızı tanıdığından bile haberim yoktu. Neden bana kızla flört ettiği söylenmedi?"

"Eminim seni telaşlandırmak ya da lüzumsuzca umutlandırmak istememiştir, anne. Bayan Sinclair'i hatırlarsın. Vanessa bize yazdığı mektuplarda ondan bahsediyordu..."

Vanessa, sohbetin gidişatını yönlendirmesi ve annelerinin rahatlamasından dolayı kız kardeşine minnettardı. Çünkü o anda bunları düşünecek hali yoktu.

Olivia'nın mutluluğunu hissedebiliyordu. Ayrıca Damien'daki bu radikal değişimin nedenini merak etmekten de kendini alıkoyamıyordu. Gerçekten bu evliliğe izin vermesi için onu ikna eden kentlisi miydi?

Vanessa içini kaplayan umut dalgasına karşı durmaya çalıştı. Damien'in sadece kız kardeşinin Aubrey ile evlenmesine izin vermesi, aralarında bir şeylerin değişeceği anlamına gelmiyordu. Damien onu sevmiyordu, bu acı bir gerçektir.

Vanessa onu bırakmıştı. Onsuz bir yaşam, aşsız bir beraberlikte dayanacağı ıstıraptan daha iyiydi.

Aradan birkaç hafta geçti. Vanessa, Olivia'dan aralıklara düğün hazırlıkları hakkında bilgi alıyordu. Evlilik ilanı kilisede okunmuştu. Düğün, kasım başında, Alcaster yakınlardaki bir yerde olacaktı. Bu arada, Damien, eylül ayında gelinlik seçmesi için Olivia'yı Londra'ya götürecekti. Olivia, adeta mutluluktan kentlisinden geçmiş gibiydi.

Vanessa'yı, Olivia'nın ilk mektubu kadar heyecanlandıran bir diğer mektup da Aubrey'ninki olmuştu.

Canım kız kardeşim,

Sinciair'in ne yaptığına inanamazsın. Oyunda kaybettiğim her şeyi geri verdiğine tabii ki şaşırmayacaksındır. Olivia'ya yaptığın refakatçilikten dolayı bütün aldığı gayrimenkulleriden vazgeçmesi, zaten olması gerekendi.

Ayrıca, doğal olarak, Olivia'nın yokluk içinde yaşamasını istemezdi. Ama Damien kayınbiraderlik görevlerinden biraz ileri gitti. Kalan kumar ve terzi borçlarımı ödemeyi teklif etti. Yaptığım asistanlıktan aldığını parayla ona olan borcumu mutlaka geri ödeyeceğim ama

onun bu cömertliğini nasıl öderim bilmiyorum. Ayrıca kız kardeşlerimizin çeyizlerini de karşılayacak, hem de hiç para almadan.

Charlotte ve Fanny'nin ihtiyaçlarının bu kadar iyi karşılanacak olması beni ne kadar rahatlattı bilemezsin, eminim sen de rahatlamışsındır. Düşün Vanessa, on bin pound ile, istedikleri kişiyle evlenebilirler.

Lord Sin hakkında söylediğim her kötü lafı geri alıyorum. Kendimi kanıtlamam için bana ikinci bir şans verdi, ben de onun beklentilerini karşılamak için elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ettim.

Doğrusu, Damien'ın hareketleri açıklayamadığım bir mucize. Bu sefer beni hiç tehdit etmedi (Gerçi Olivia'nın saçının bir teline zarar versem, başıma silahı dayayacağına hiç şüphem yok). Gururumdan dolayı ilk önce bu iyiliğini kabul etmek için isteksizdim ama kız kardeşlerimizin iyiliği ve Olivia için, reddetmemem gerektiğini düşündüm. Onu çok seviyorum, Vanessa...

Vanessa, mektuba merak ve şaşkınlıkla bakıyordu. Kız kardeşlerinin her biri için on bin pound... Aubrey'nin borçlarının tamamen silinmesi... Damien ne düşünüyordu acaba?

Aubrey'nin borçlarını silmiş, ailesini maddi olarak desteklemiş ve babasının ölümünden sonra Vanessa'nın omuzlarına binen ağırlığınca yükü hafifletmişti.

Vanessa'nın kalbinde bir kez daha küçük bir umut kıvılcımı alevlendi ama bu sefer bastırması daha zordu.

İlerleyen günlerde Warwickshire'dan mutlu haberler gelmeye devam etti. Olivia, tedavisinde çok ilerlemiş, bacaklarının aşağısında duyduğu hisler artmıştı. Daha yürüyemese de, doktor, tedavi, şifalı masaj ve sıcak havuzun devam etmesi şartıyla, kendi düğününde ayakta durabileceğini söylemişti.

Her geçen gün biraz daha güçleniyorum, size düşündüğünden daha erken gelebilirim, diğer haftaya yapacağım Londra seyahati beni yormazsa, Aubrey beni gelecek hafta Ruthejard Malikânesi'ne getirmeye söz verdi. Böylece düğünden önce annen ve kız kardeşlerinle tanışabileceğim. Seni görmeyi dört gözle bekliyorum, Vanessa..."

Gelen haberlere göre, Londra'ya yapılan alışveriş gezisi çok güzel geçmişti. Olivia'nın mektuplarından mutluluğu anlaşılabilirdi. Aubrey'nin eşliğinde balolara ve partilere katılmış, her şey tahmin ettiğinden daha hoş geçmişti. Belki de, kendisinin de sürekli söylediği gibi, dünyanın en harika erkeğine âşık olduğu için böyleydi.

Olivia, Aubrey'den her bahsettiğinde, Vanessa kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Damien'ın geçirdiği değişimi anlayamıyordu. Artık onun tanıdığı, hayatının tek amacı eğlence olan bir çapkın olmadığı çok belliydi. En büyük sürpriz ise Olivia'nın Londra'dan son gönderdiği mektupta saklıydı.

Aubrey geçen bir kaç gün boyunca bana Oxford sokaklarında ve exeter Change pazarında eşlik etti. Damien genellikle işleriyle meşgul olduğundan gelemedi ama nerede olduğunu duyduğunda inanamayacaksın. Hükümet binasında! Damien hazineden sorumlu

maliye bakanlığına danışmanlık mevkine kabul edildi. Damien'in, hazineye çok faydalı olacağından eminim.

Daha da fazlası, Lordlar Kamarası'ndaki görevini üstlenmeye hazırlanıyor ve meclis ocakta toplandığında bunu diğer üyelere bildirecek. Damien ve sekreteri, yapacağı konuşma üzerinde gecelerce çalıştılar. Hepsi politika ile ilgili ve ben bütün bunları biraz sıkıcı buluyorum ama Damien'in ilgisini çeken birkaç konu var. Aubrey ile ben yarın Wanvickshire'a döneceğiz ama Damien Londra'da kalacak. Söylediğine göre Damien liberalmiş. Ama Aubrey muhafazakâr partisinden olduğu için ben de eşi olarak muhafazakâr olacağım.

Onun eşi. Bunlar dünyanın en güzel kelimeleri olmalı. Düğünüme nedimem olarak geleceğine söz vermeni istiyorum, Vanessa...

Vanessa, Olivia'nın son satırını tedirginlik içinde okudu. Rosewood'a dönmek konusunda karışık duygulara sahipti. Bir yandan şu dünyada sahip olduğu tek ağabeyinin düğününü kaçırdığını düşünmek istemiyordu. Diğer yandan da, Damien'ı tekrar görmeye dayanabileceğine emin değildi. Ona yakın olmaya katlanmak ve asla sahip olamayacağını hatırlamak kolay olmayacaktı...

İki gün sonra, onu şaşırtmaktan öte hayrete düşüren başka bir mektup daha aldı. Bu Damien'in özel sekreteri George Haskell tarafından gönderilmişti.

Madam,

Bu mektubu, Baron Sinclair adına, iki hafta içinde sizinle görüşmeyi talep etmek adına yazıyorum. Lora Sinclair'in hukuk danışmanı ekimin ilk haftası Kent'e gelecek ve görüşme için uygun olduğunuz takdirde sizi ziyaret edecek. Eğer bu talebimi kabul edip belli bir zaman ve gün belirleneniz sevinirim.

Haskell

Damien'in hukuk danışmanını neden gönderdiğini anlayamamıştı ama ekimin üçünde saat ona randevu vermeyi kabul etti.

O gün geldiğinde, Vanessa kız kardeşlerinin ata binmeye gittiklerine ve annesinin odasında dinlendiğine emin olduktan sonra, görüşeceği Bay Naysmith'i beklemek üzere çalışma odasına geçti. Hukuk danışmanı tam söylediği saatte geldi ve hemen konuya geçti.

"Sizi, şahsınız adına yapılan düzenlemelerden haberdar etmek istiyorum, Leydi Wyntllham. Lord Sinclair size Londra yakınlarında büyük bir malikâne ile büyük bir servet devretti. Ev, içinde hizmetlileri ve bahçesi ile kullanımınıza hazırdır."

Vanessa, Damien'in, hukuk danışmanını eskiden onun metresi olduğu konusunda bilgilendirip bilgilendirmediğini merak ediyordu. "Ben... Korkarını ki anlamadım," diyebilirdi sadece.

"Lordum, kız kardeşi ağabeyinizin gelini olarak bu evin hanımı olacağından, sizin kendi eviniz olmasını istediğinizi düşündü. Ailenize yakın olmak isteyebileceğinizi de göz önünde

bulundurarak Kent'i seçti. Belirttiğim gibi, Londra'ya çok yakın. Ahırlar daha hazır değil, atlarınızı sizin seçmek isteyeceğinizi düşündü."

"Bay Naysmith," diyerek sözünü yarıda kesti. "Bayan Sinclair bu evin hanımı olunca nerede yaşayacağıma daha karar vermedim ve zaten bu da Lord Sinclair'i ilgilendirmiyor. Bu nedensiz cömertliği kabul edemem."

Hukuk danışmanı, ağır başlılıkla kafasını salladı. "Durumu daha iyi anlatmak gerekirse, sizin ekonomik olarak bağımsız olmanızı istiyor. Böylece kentli geleceğinizi kendiniz seçebileceksiniz. Özellikle de bir daha evlenme ya da evlenememe konusunda."

Vanessa şaşkınlıktan konuşamadı. Bunun üzerine hukuk danışmanı daha fazla ayrıntı vermek için devanı etti. "bu hukuksal düzenlemeler alışlagelmişten farklı ama duyulmamış değil. Sizi temin ederim ki, gelecekte evlenirseniz İngiliz yasalarına göre kocanız bu servet üzerinde hak iddia edemeyecek. İki yüz bin poundun bir kısmı mirasçılarınız için ayrılırken önemli bir kısmı da üç ayda bir tarafınıza verilecek. Kısacası, leydim, artık zengin bir kadınsınız."

Çantasından bir deste kâğıt çıkartıp bunları sersemlemiş Vanessa'ya verdi. "Bu haberi sindirmek ve belki de belgeler okumak isteyeceğinizi düşünüyorum. Bu yüzden yarına kadar buralarda olacağım. Eğer isterseniz, anlaşmalar üzerinde konuşmak için daha sonra buraya geri dönebilirim."

"Hayır," dedi Vanessa dalgın bir şekilde. Normal şartlar altında, kendisine saygısı olan herhangi bir kadın böyle göze batan bir para teklifi karşısında kendisini aşağılanmış hisseder. Ama o, Damien'ın kendisini aşağılamak istemediğine emindi. "Teşekkür ederim ama bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Açıklamalarınız eksiksiz ve yeterliydi."

Vanessa yalnız kalmak istiyordu, bu yüzden hukuk danışmanı erkenden ayrıldığı için sevindi. Olayların şaşırtıcı biçimde böyle bir hal alacağını düşünmeliydi.

Eğer yanlış anlamamışsa, şu anda ekonomik olarak özgürdü. Geleceği hakkında kentli kararlarını alabilirdi. Damien'ın metresi olmak zorunda olduğu ve babasının borçlarını ödemek için umursamaz bir zampara ile evlendiği günlerin aksine şimdi kaderini belirlemek kentli ellerindeydi.

Damien tarafından kendisine özgürlük hediye edilmişti.

Bu kadar cömert davranmaktaki amacı neydi? Gerçekten de karşılığında bir şey istemiyor muydu? Bu davranışının Vanessa için ne demek olduğunu biliyor muydu? Tabii ki biliyordu. Vanessa için özgürlüğün ne katlar önemli olduğunu biliyordu.

Vanessa anlamsızca gözyaşlarına boğuldu. Onu görmeliydi, kendisine neden bu katlar değerli bir hediye verdiğini öğrenmeliydi. Suçluluk duyduğundan mı? Ya da daha derin, daha yoğun, gönlüyle ilgi bir sebepten dolayı mı?

Kız kardeşleri çalışma odasına geldiler ama Vanessa fark etmedi hile. Fanny, Vanessa'yı ağlarken gördüğünde telaşla yanına geldi. "Ne oldu Vanessa? Hukuk danışmanı kötü bir haber mi getirdi?"

"Hayır..."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Vanessa gözyaşlarını sildi. "Tam olarak bilemiyorum. Mutlu olduğumdan sanırım. Bir an önce Londra'ya gitmem lazım."

"Şimdi mi? Ama aşçı öğlen için soğutulmuş kremalı puding yapacaktı."

Vanessa gülümsemeye çalıştı. "Benimkini de sen yiyebilirsin Fanny. Bir lokma dahi yiyebileceğimi sanmıyorum."

Vanessa, bir kez daha, bir erkeğin malikânesini tek basma ziyaret etmenin uygunsuzluğunu bir kenara koyarak Lord Sin'in Londra'daki evinin ön basamaklarından çıkıyordu. Damien'ı evde bulup bulamayacağını merak ediyordu. Saat nerdeyse akşamüstü altıya geliyordu, gece dışarıya çıkması için erken bir saatti. Eğer hâlâ dönmemişse, gerekirse onu sonsuza katlar bekleyecekti.

Vanessa'yı kapıda, her zamanki ağırbaşlı uşak karşıladı ve Damien'ın evde olduğunu söyletti. Vanessa'nın kalp atışları düzensizleşmişti. İçeriye girdiğinde, çevresini beklenmedik bir şekilde gül kokularının sardığını fark etti. Vanessa şaşırılmıştı, girişi süsleyen beyaz ve kırmızı güller buraya ilk geldiğinde yoktular. Damien bu buketleri Rosewood'dan mı göndermişti? Vanessa, Damien'ın Rosewood'daki hayatını hatırlamak istemeyeceğini düşünüyordu.

Acı tatlı anılar zihninde canlanırken, bir yandan da uşağı takip ediyordu. Yıldızlı tavanlı salona gelen Vanessa, yanan şöminenin önünde durup üşümüş ellerini ısıttı. Vanessa titremesine şaşırıyordu ama bitmeyen dakikalar uzadıkça titremesi daha da kötü bir hal alıyordu.

Vanessa, daha Damien ağzını açmadan geldiğini hissetti.

"Vanessa..." diye fısıldadı Damien, bu ses Vanessa'nın kalbini yerinden oynatmaya yetmişti.

Yavaşça arkasını döndü, zar zor nefes alıyordu. Damien da ona bakıyor, hareket etmiyordu.

Vanessa'nın kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibiydi, düellodan sonra ilk defa görüşüyorlardı. Vanessa, Damien'in omuzundaki yaranın belirtilerini çok göremese de, Damien'in zayıflamış ve solmuş olduğunu fark etti. Sol kolunu çok rahat kaldıramıyordu. Ama her şeye rağmen Damien'in bakışları yoğunluğunu koruyordu.

"Neden?" dedi Vanessa sadece.

Damien geniş omuzlarını silkti. "Bana söylediğin, o hiç sahip olmadığın şansları sana vermek istedim."

"Hukuk danışmanının dediğine göre, istediğim kişi ile evlenme özgürlüğüm de varmış. Senin dışında birini seçebilirim, farkındasın değil mi? Benim başkası ile evlenmeme razı mısın?"

"Evet. Eğer gerçekten istediğin buysa," dedi fısıltıyla ve mutsuz hır gülümsemeyle devam etti, "Tabii, benimle evlenmeni tercih ederim."

"Cömertliğinin karşılığı olarak...benden ne istiyorsun, Damien?"

Damien'in üzgün bakışları okyanus kadar gri ve derindi. "Beni kurtarmanı istiyorum. Sadece bu. Çok şey istediğimi biliyorum."

Damien odanın içinde ilerledi ve Vanessa'ya birkaç adım kala durdu. "Hayatımla ilgili sayısız pişmanlıklarım var Vanessa ve en büyüğü de sana karşı olan davranışım. Ama hatalarımdan ders aldığımı inanıyorum. Ağabeyin bana bunu öğretti. Bir erkek, eğer ortada yeterli bir sebep varsa değişebilir. Senden önce değişmek için sebebim yoktu."

Vanessa boğazının düğümlendiğini hissediyordu. "Aubrey de Olivia için aynı şeyleri söyledi. Ben ve Aubrey'nin gerçekten çok fazla ortak yönü var. Denemeye yemin ettim, Vanessa. Daha önceki halimi sevmezdin bu yüzden sana layık olacak biri olmak istiyorum."

"Sen her zaman değerli bir insandın, Damien."

Damien'in bakışları şüpheliydi. "Hayır, yaptıklarımı, yaşadığım boş hayat... Bunların hepsini değiştirmeye kararlıyım."

"Ama neden, Damien?" diye fısıldadı Vanessa

"Çünkü seni seviyorum."

Vanessa, Damien'in söyledikleri karşısında dona kalınca, Damien bir adım daha yaklaşarak gözlerini Vanessa'ya dikti. Sonra derin bir nefes alarak onu kucakladı. İyileşen yarasının acısından ürke de, acıya ve Vanessa'nın ümitsiz, söylenmelerine aldırış etmeyerek kollarını ona sıkıca doladı. Ona sarılmak istiyordu, sadece sarılmak... Ta ki içindeki boşluk küçülene kadar.

Damien, Vanessa'nın vücudunu sıkıca sararken, genç kadının ürkek kalp çarpıntısını hissediyordu. "Geceleri senin hayalini kurduğumu biliyor musun?"

"Bu beni sevdiğin anlamına gelmiyor. Nasıl bunun gerçek sevgi olduğuna emin olabiliyorsun?" diye cevap verdi Vanessa.

"Sadece senin yanında durarak mutluluğu hissediyorum. Sesinde sevinç hissediyorum. Seninle beraber paylaştığım en küçük bir anın bile anlamı var. Bu sevgi değil mi?"

Vanessa Damien'in bu sözlerine bir cevap vermeyince, Damien kısık sesiyle devam etti. "Seninle tanışana kadar mutluluğu bilmiyordum, Vanessa. Gerçek sevincin ne olduğunu hiç tanımamıştım. Seni seviyorum... Hem de o kadar çok seviyorum ki acı veriyor."

Vanessa, Damien'in kolları arasından ayrılmadan sessizce duruyordu. Ona öylesine çok inanmak istiyordu ki... Daha sonra kulağında Damien'in yumuşak ve yalvaran sesini tekrar duydu.

"Gerçekten de senden kaçmak için çok uğraştım. Sana karşı neler hissettiğimi ümitsizce inkâr etmeye çalıştım. Beni korkutuyordun. Ruhumu bu saplantı uğruna kaybedeceğimden korktum. Kaybettim ama daha değerli bir şey buldum..."

Damien geri çekildi, Vanessa ağlıyordu. Damien onu böyle görünce kalbi paramparça oldu, ellerini gözyaşlarından ıslanmış yanaklarına koydu ve güzel ceylan gözlerine baktı.

"Seni seviyorum, sen bir kadında istediğini her şeye sahiptin," diye fısıldadı Damien.

Vanessa'nın kalbi acıyordu, parmak uçları Damien'in dudaklarında geziniyordu. "Damien, bana evlenme teklif etmek zorunda değilsin. Eğer istersen metresin olmaya devam edebilirim."

"Hayır, tatlım, bu yeterli olmaz. Eğer benimle beraber olacaksan, bu eşim olarak olacak. Seninle evlenmek istiyorum, Vanessa. Geri kalan hayatımı seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayarak geçirmek istiyorum. Bana bu şans verecek misin?"

Vanessa tereddüt içinde dururken, Damien acısını hafifletmek istercesine gözlerini çaresizlik içinde yummuştı. "Vanessa, bana işkence yapma. Eğer beni istemiyorsan...eğer beni sevmeyeceksen, sadece söyle."

"Seni istiyorum. Seni seviyorum Damien. Olduğun gibi seviyorum seni. Her zaman seveceğim."

Damien, Vanessa'nın gözlerinde, aynaya bakarmışçasına kendi çalkantılı hislerini görebiliyordu; endişe, korku ve aşk. Kalbi duracak gibiydi.

"O zaman... Eğer teklifimi yenilersem, farklı bir cevap almayı umut edebilir miyim?"

Vanessa, gülümsedi, gözleri yaşlıydı. "Evet."

Bu güzel gülümseme içini umutla doldurmuştu. "Olivia'nın şiir kitaplarında, sana bir daha bu teklifi yapma şans bulursam söyleyeceğim bir evlenme teklifi okumuştum."

Damien bakışlarını Vanessa'nın yüzünden ayırmıyordu.

Vanessa'nın Damien'la beraber olmaktan başka şans yoktu. Kalbinin sahibi oydu. Vanessa ise onun ruhu ve bedeniydi.

"Evet, seni kabul ederim. Büyük bir zevkle," dedi Vanessa.

Damien, nazikçe Vanessa'nın yüzünü elleri arasına aldı ve ona aşk ve tutkuyla baktı. "Ve benimle evlenip aşkım olur musun?"

"Evet."

"Vanessa..." dedi Damien, genç kadını öpmeden önce.

Damien'in dudakları Vanessa'yı yeni bir şefkatle öpüyordu. Elleri, içinde yayılan arzuyla beraber Vanessa'nın saçlarında dolaşıyordu. Onun gibi nadir bulunan bir kadını hak etmemişti ama Vanessa artık onun kalp atışlarında, aldığı her nefesteydi. Ve Damien hayatının geri kalanını ona bunu ispatlayarak geçirecekti.

Sonsöz

Damien kapının eşiğinde durmuş, tam on bir saattir resmi olarak eşi olan Vanessa'ya bakıyordu.

"Sonunda," dedi Damien, Vanessa'nın ellerini tutup dudaklarına götürürken. "Bir an hiç yalnız kalamayacağız sandım."

Vanessa gülümsedi. "Büyük bir düğün yapmak konusunda ısrar eden sendin."

"Tüm dünyanın benim ne kadar şanslı bir erkek olduğumu bilmesini istedim."

Damien'ın aldığı özel bir izinle, kız kardeşinin evliliği ile beraber çifte nikâh kıyılmıştı. İngiltere'nin yarısı çapkın Lord Sin'in evlendiğini görmek için gelmiş ve kilise dolup taşmıştı.

Rosewood'daki görkemli düğünden sonra, Olivia ve Aubrey, Vanessa'nın annesi ile kız kardeşlerini de alarak Kent'e doğru yola çıkmışlardı. Son misafirler de birkaç dakika önce gitmiş, baron ve yeni baronesi düğün gecelerinde yalnız bırakmışlardı.

"Olivia'nın düğününde ayakta durabilmesi harika değil miydi? Çok güzel bir gelindi."

Damien güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle, "Çok fark edemedim. Benim gözlerim sadece kendi gelinimi görüyor," dedi.

Vanessa, o gece için hazırlanan yatak odasına girdiğinde mutluluktan uçuyordu. Sonbahar soğuğuna karşı şöminede ateş yakılmıştı. Masanın üzerindeki büyük vazoda duran kırmızı güller odayı mis kokularla doldurmuştu.

Vanessa o gecenin geldiğini düşünerek ürperdi. Damien, evlilik yeminlerini edene kadar birlikte olmamak konusunda ısrar etmişti. Bu yüzden son iki hafta boyunca aralarındaki tensel çekimle mücadele etmek zorunda kalmışlardı. Ama şimdi onun kocasıydı ve evliliklerini törenle kutlayacakları zaman gelmişti.

Damien yavaşça odanın kapısını kapattı. Damien'ın gümüş bakışlarının derinliği Vanessa'yı heyecanlandırıyordu. Damien odadaki tüm lambaları söndürüp sadece birini açık bıraktı. Damien'ın isteği üzerine açık bırakılan perdeli camın önünde duran Vanessa ay ışığının aydınlattığı bahçelere bakıyordu. Hâlâ bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Damien onu seviyordu ve geçen her gün ona karşı olan bağlılığını ispatlar hareketlerde bulunuyordu.

Vanessa, Damien'ın kollarını bedenine dolandığını hissetti.

"Mutlu musun?"

"Hem de çok. Bu kadar mutlu olmanın imkânı olabileceğini asla düşünemezdim."

"Yılın büyük bir bölümünü Londra'da geçireceğin için üzölmeyeceğine enim misin? Maliye Bakanlığındaki yeni yerimden vazgeçebilirim."

"Gerçekten eminim. Seninle yaşadığım sürece her yerde mutlu olabilirim"

"Benimlesin zaten, tatlım, hem de uzun çok uzun zaman boyunca. Sonsuza katlar."

Vanessa gülümsedi, Damien'in ses tonundaki sıcaklık onu şaşırtmıştı. Damien, değişen hovardaların en iyi kocalar olacağı konusundaki atasözünü kanıtlamak istiyor ve bunu başarıyordu da. "Sonsuza kadar."

Damien, dudakları altında gezerken, elini de Vanessa'nın karnına doğru indirdi. "Ben sıkıcı hükümet işleriyle ilgilenirken, senin yalnız kalmaman için bir şey bulmalıyız."

"En azından sen onları sıkıcı bulmuyorsun," diye cevap verdi Vanessa neşeyle. "Senin bu yeni zorlu işinden ne kadar zevk aldığını biliyorum"

"Oldukça ama belki de senin de yeni bir şeylere ihtiyacın vardır, şimdilik ahlaksız bir hovardayı terbiye etmeyi basardın. Bir ya da iki tane çocuk uygun olur mu?"

Damien'in sözlerini duyunca Vanessa'nın kalp atışları hızlandı, ay ışığının heykel gibi hatlarını aydınlattığı Damien'a dönerek, "Senin çocuğuna sahip olmak beni şu andan daha mutlu yapabilecek tek şey," dedi mutlulukla.

"O zaman bunun için çaba göstermeliyiz, meleşim."

Vanessa Damien'a baktı. "Bir ailenin sorumluluğunu almak istediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Çok uzun zamandır yalnız ve mutsuzum. Çılgınlıklarımı bir yana bırakıp durulmaya başlamamın zamanı çoktan geçti."

"O zaman artık süngerleri kullanmamıza gerek yok."

"Evet, artık gerek yok."

Damien perdeleri kapayıp, yavaşça Vanessa'ya doğru eğildi. O kadar yavaş, o kadar içten öpüyordu ki, Vanessa içine adeta ipekten bir ateşin yayıldığını hissediyordu. Vanessa, Damien'in adını sayıklayarak vücudunu Damien'inkine bastırdı.

"Sabırlı ol, karıcığım. Sonsuza kadar beraberiz ve ben her anın tadını çıkarmak istiyorum."

Yavaş yavaş birbirlerini soyarlarken, Damien'in omzundaki yara izini gören Vanessa'nın gözleri buğulandı. Ama Damien dudaklarına yapışarak geçmişe ait tüm kötü düşünceleri genç kadının zihninden uzaklaştırdı. Önlerinde harika bir gelecek vardı. Birbirlerinden bunca zaman mahrum kalmak ve kasti olarak yapılan bu gecikme, işkencenin en güzel haliydi ve onlar bunu uzattıkça uzatıyorlardı. Dudakları, dokunmanın ve dokunulmanın yakıp kavuran ihtiyacı ile bir bütün halinde duruyordu. Sonunda, her ikisi de çıplak kalmışlar, birbirlerini seyreliyorlardı.

Damien, düğün hediyesi olarak verdiği gül şeklindeki elmas tokadan başlayarak Vanessa'nın saçındaki tokaları birer birer çıkarttı. Nazikçe, çıplak omuzlarındaki simleri temizledi. Sonra sevinçle Vanessa'yı kollarına alarak onu yatağa taşıdı.

Vanessa'yı yavaşça ipek çarşafların üstüne bırakırken ona arzu dolu bir öpücük daha verdi.

Tutku, Damien'in görmezlikten gelemediği bir duyguydu ama yavaş yavaş ilerlemek için kendini tutmaya çalışıyordu. Vanessa'yı eşi yapacağı her dakikanın tadını çıkarmak istiyordu.

Damien bir dirseği üzerinde yükselerek Vanessa'nın güzel yüzüne baktı. Gözlerinde aradığı tutkuyu ve aşkı bulmuştu.

"Beni kendimden geçiriyorsun," diye mırıldandı Damien.

Vanessa'nın yüzünü çevreleyen ellerini yavaşça aşağıya kaydıran Damien, Vanessa'nın dudaklarının tadına bakmak için başını eğdi. Vanessa içinin ürperdiğini hissetti.

"Seninle ilgili her şey beni heyecanlandırıyor..." diye fısıldadı Damien, onu okşarken.

Her öpücükle Vanessa'nın içine biraz daha sıcaklık doluyordu.

"Zarafetini ve cesaretini seviyorum..." Damien'in elleri bacaklarının arasında dolaşırken Vanessa usulca inledi.

"İnlemelerini seviyorum..."

Vanessa Damien'a yalvarıyordu. "Damien... Lütfen."

"Acele etme, aşkım."

Damien'in sesi, özlemine ele veren bir acelecilikle belli belirsiz çıkıyordu.

Çoktan son derece tahrik olmuş olan Vanessa, bacaklarını sıkıca Damien'a sardı ama Damien bu anı aceleye getirmeyecekti.

"Damien..." diye yalvardı tekrar ama genç adam hâlâ insafa gelmiyor, onun rahatlamasına izin vermiyordu. Vanessa'nın yumuşak, hevesli inlemelerine aldırmayarak yavaş yavaş hareket ediyor, kulağına onu ne kadar çok istediğini, onu ne kadar sevdiğini fısıldıyor ve özlemine dizginlemeye çalışıyordu.

Aşk. İnatçı ve arzulu bir mutluluk alabildiğince içini dolduruyordu. Aşkının daha da büyüdüğünü hissediyordu. Ona karşı duyduğu bu özlem coşkulu ve yeniydi.

İkisi aynı anda zevklerin doruklarına vardılar.

Damien ona ruhunu vermiş, Vanessa da bunu isteyerek kabul etmişti. Hararetli bir sevişmenin arkasından bir süre birbirlerinden ayrılmadan kaldılar.

Damien'in burnu Vanessa'nın saçlarının içindeydi. Yaşadığı zevk, duyularını alt üst etmişti, daha önce hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemişti ama içindeki ateş hâlâ yanıyordu.

Aşk. Nasıl onsuz yaşamayı düşünebilmişti? Vanessa olmadan? Vanessa onun hayatıydı. Vanessa kalbini doldurana kadar içinin ne kadar boş olduğundan haberi bile yoktu. Vanessa onun bir parçası olana kadar asıl sevincin ne olduğunu bilmiyordu.

Onunla birlikteyken kendisini tamamlanmış hissediyordu. Evine sıcaklık ve kahkaha, boş hayatına mutluluk getirmişti. Ona sevişme sanatını öğretirken, kendisi de ondan aşkı öğrenmişti.

Damien, sevişme konusundaki uzmanlığına, onca deneyimine rağmen hâlâ şu an hissettiklerini tanımlamak konusunda zorlanıyordu.

"Sevdiğin bir kadınla seviştiğin zaman alacağın zevkin bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordum."

Vanessa'nın yarı kapalı gözleri açıldı. "Ben de bilmiyordum. Sence zevkten ölmek gibi bir şey var mıdır?" "Umanın yoktur."

Damien'in dudakları keyifle kıvrıldı ama yüzündeki ifade ciddiye.

"Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Anlamaya başlıyorum."

Damien, kalbinin ne kadar hızlı attığını göstermek için Vanessa'nın avucunu göğsüne koydu. "Bu sana ait Vanessa, her zaman."

Vanessa aşk dolu bakışlarla, parmak uçlarını Damien'in dudaklarında gezdirdi. "Benimkinin sana ait olduğu gibi." "Söyle bana," dedi Damien sessizce. "Seni seviyorum, Damien..."

Damien'in gözleri öyle şefkatle bakıyordu ki, Vanessa'nın kalbinin neredeyse eridiğini hissediyordu..

"Yemin ediyorum, seni mutlu edeceğim.."

Vanessa gülümsedi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Ettin bile..."

son..